

Sentjurske

NOVICE

sentjurski lokalni časopis

letnik VIII, št.11

27. november 2001

cena 250 SIT

www.sentjurskenovice.si

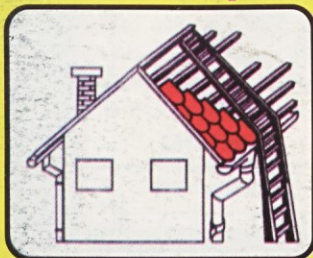
poštnina plačana pri pošti Celje

Martinova Ponikva 2001

Krovstvo, kleparstvo, prevoznništvo in gradbene storitve **ing. Janez SEVŠEK s.p.**

Predel 14a, 3240 Šmarje pri Jelšah, tel.: 03 810 11 29, tel. in fax: 03 582 13 08

- izdelava in montaža komplet ostrešja, frčade, čope, itd.
- izdelava in montaža kleparskih izdelkov, snegolovov, strelovodov
- strokovno pokrivanje vseh vrst strešnih kritin
- po naročilu vam opravimo izmere na objektu, izstavimo predračun
- nabava materiala, prevozi na objekt z avtodvigalom ter dvigom kritine na streho
- strokovno svetujemo in nadziramo izvedbo del, tudi, če sami izvajate dela na svojem objektu

**SEZONSKI POPUSTI, UGODNI PLAČILNI
POGOJI, MOŽNOST KREDITA !**

**GARANCIJA NA
IZVEDBO DEL !**

TRGOVINA
BUM

30% POPUSTA
od 12.11.2001 do razprodaje zalog!

RESEVNA
Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, Šentjur Tel.: 03 747 14 00

MIKLAVŽEVANJE

pred
Blagovnico
Resevna
v četrtek,
6. 12. 2001
s pričetkom
ob 14. uri.

smučarske vezi

18.500,-

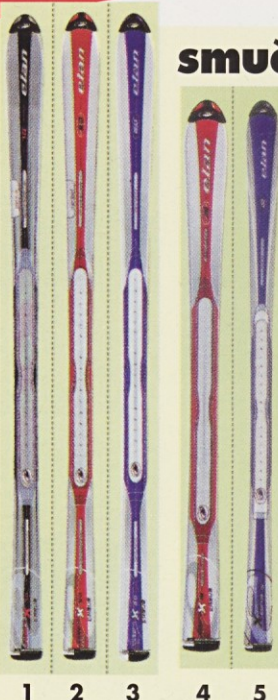

21.500,-

13.500,-

smuči

1/ INTEGRA 7,0
54.900,-

2/ INTEGRA 5,0
39.900,-

3/ INTEGRA 3,0
29.900,-

4/ INTEGRA JUNIOR
19.900,-

5/ TEAM CARVE
16.900,-

VETROVKA
Jani NES **28.176,-**

69.378,-

SMUČARSKI KOMPLET
(trodelni)
Cortina NES

69.233,-

SMUČARSKI
KOMPLET
Sestriere NES

**Nakup možen na
6 čekov brez obresti.**

**Miklavž že kupuje v blagovnici
in prodajalnah Resevna!**

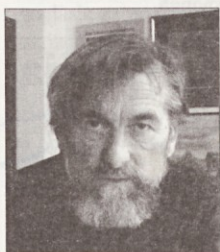
VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

Živeti z nami je ceneje

VSE CENE SO V SIT

CENE VELJAJO DO RAZPRODAJE ZALOG!

Lažeš, kradeš, uši imaš...

Ta nedolžna zmerljivka iz otroških let je pa prav gotovo odraz vrednotenja določenih moralnih norm, ki so takrat med nami veljale. Laž je bila na prvem mestu in mi je te dni kar večkrat prišla na misel. Ko sem odgovarjal na neko davno pismo. Že pred meseci me je soproga enega naših vidnejših funkcionarjev, ki se je malo pogostejše pojavljal v Šentjurskih novicah, kajpada največkrat v bolj slabi luči, direktno in očitajoče spraševala, seveda tako, kot da na svoje retorično vprašanje odgovora sploh ne potrebuje in ne pričakuje, ali res nimam toliko poštenja v srcu, da bi pisal resnico.

Seveda mi ni bilo vseeno. Mar res pišem neresnico, se morda celo lažem? Torej tudi kradem in še celo uši raznašam po tem ljubem čistem svetu? Skratka sem brez tistih osnovnih etičnih norm, ki nas držijo skupaj?

Ne bom rekel, da sem "preštudiral" vso svojo letošnjo pisarijo, kar malo preveč je je, pa tudi posebno zanimiva ni, nekaj odstavkov, ki so se nanašali na njenega moža, pa sem v resnici vzel pod drobnogled. In se nenadoma znašel pred čudnimi dilemami: saj res, kaj laž sploh je? In kaj je neresnica? Da nesmrtnih filozofskih razglabljanj o resnici niti ne omenjam. Izpisal sem si svoje »inkriminirane« odstavke ter jih poskušal primerjati z zapisi iz Šentjurčana, ki naj bi bili do tega funkcionarja bolj resnični, bolj pravični. Ni šans, primerjava je enostavno nemogoča. Kot da pišemo o dveh različnih osebah. Pa ne morem reči, da lažeta Marjana Novak ali Mihaela Rožej, še manj sem pripravljen priznati, da lažem jaz. Je možno, da vsi lažemo? Ne, seveda ne. Gre le za dve resnici, pravzaprav za dve plati ene resnice.

Laž je zavestno in z določenim namenom izrečena neresnica, v tem primeru pa gre za resnico, ki očitno ima dva obraza. Ali pa v najslabšem primeru za prefinjeno preoblikovanje resnice v želji, da bi bila končna slika bolj sprejemljiva in lepša od resničnega stanja, ali pa obratno. Šentjurčanovi dopisniki sta namerno spregledali grdo stran resničnosti, mene pa je nasprotno prevzela ravno ta senčna plat funkcionarjevih dejanj. Torej mi prizadeta soproga lahko očita le, da mi njen mož ni všeč, nikakor pa ne, »da nimam toliko poštenja v srcu, da bi pisal resnico«, kajti tudi moje pisanje je resnično. Seveda pa je res, da je med golo resnico

in brezobzirno lažjo ogromno vmesnega prostora, v katerem lahko brezskrbno manevrirata tako senzibilna pravičniška duša kot tudi površen opazovalec ali brezobziren kriminallec.

Kot izjemen mojster preoblikovanja resnice se je pokazal naš župan Malovrh. Samo pozorno poslušajte njegove govore, bodisi povsem vljudnostne ali pa službene, tudi razna poročila občinskemu svetu, na primer! Tipičen je bil njegov letošnji slavnostni govor na praznovanju občinskega praznika: iz leta največje gospodarske stagnacije naše občine je naredil zgodbo o uspehu, ki jo je izbrano občinstvo nagradilo z bučnim aplavzom. Seveda je popolnoma razumljivo, da je v poročilu poudarjal uspehe in se izogibal spodrsrlajem, da je dobesedno ustvarjal nek vzporedni imaginarni svet, ki pa se je v opaznejših točkah, ki jih je posebej poudaril, dotikal resničnosti. Skratka, uspešno je manevriral med neresnico in resnico in nihče mu ne more vreči v obraz, da laže. Pa čeprav je v resnici šlo za laž, sicer za tako imenovano dobronamerno laž, ki »nam« koristi, »njim« pa ne škodi, ki je več ali manj splošno sprejemljiva.

Vse pa kaže, da je Malovrh v tej svoji spretnosti že dosegel zenit in se hitro spušča na raven navadnega lažnivca. Pa ne zato, ker ne bi bil več mojster te stroke, temveč zato, ker se je prevzel, se navadil, da mu ljudje enostavno morajo verjeti, pa se več ne trudi. To, kar si je privoščil z menoj, ko je na proslavi desetletnice slovenske države pred polno dvorano trdil, da kot Demosov poslanec nisem glasoval za slovensko samostojnost, kakopak skupaj s proslulim polkovnikom Aksentijevićem, je primer prave laži, navajanja neresnice z določenim slabim namenom, celo z namenom obrekovanja, zaničevanja. Kar mu nameravam tudi dokazovati na sodišču. Težko je razumeti in si z moralo in logiko navadnega smrtnika razložiti, zakaj se je zavestno spustil pod mejo tolerance, pod tisto črto, ki ločuje »prijaznega« sogovorca od brezobzirnega lažnivca, politika od politikanta. Še najbolj sprejemljiv je odgovor, da gre v njegovem primeru za »vladarsko moralo«, za katero očitno veljajo drugačne norme. Pohoditi resnico, ne da bi trenil z očesom. Kaj takega lahko naredijo le izjemno močni ali enako izjemno domišljavi ljudje.

Ali sem kot urednik in pisec komentarjev tudi sam že prestopil to mejnico med prirejeno resnico in lažjo? Ne vem, sam menim, da jo nisem. Prav gotovo sem marsikdaj »hudoben«, površen po naravi, tudi v časovni stiski, zaradi česar povzročam tudi krivice, največkrat nehote, nisem pa lažnivec. Kar pa seveda ne pomeni, da imam v lasti in posesti resnico. Še zlasti ne tiste resnice, ki bi bila resnica vseh. Tudi prizadeta soproga od naših funkcionarjev.

IZ VSEBINE

Prostorski plani
dušijo podjetnike 4

Križev pot E-športa 6

Deponija na Proseniškem
dviga temperaturo 7

Zakaj v Vrbno ni pločnika 8

Kdo je šentjurski arhitekt 8

Ponikva ruši Malovrha 9

Anketa: Podkupovanje 10

Test: Kam v trgovino 13

Zdravstvo:
Štorija o raztrganem kolenu 30

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,
Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Jure Godler

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

**Šentjurske novice vredne
vsakega Šentjurčana**

[Signature]

naslednja številka:

[ponedeljek]

Novice

24. december 2001

Prostorski plani dušijo podjetništvo?

Zlasti v KS Planina menijo, da s spremembami prostorskih sestavin družbenega plana občine Šentjur, ki velja že od leta 1986, odločno preveč mečkamo in da so obstoječi predpisi že huda cokla razvoja. Podjetniki, ki bi radi delali, se menda počutijo zelo utesnjene v občinskih birokratskih sponah.

Za kaj sploh gre?

Marija Rataj, vodja občinskega oddelka za okolje in prostor, najbolj operativna članica projektnega sveta, ki ga sicer vodi podžupan Čokl, mi je v dveh urah skušala na široko razložiti, za kaj gre. Moram priznati, da se mi je vse skupaj dodobra zafeceljalo in da iz razgovora nikakor nisem mogel potegniti zaključka, ki bi mu tudi sam povsem verjel. Če nič drugega, me je pa vsaj prepričala, da gre za zahtevno delo, na katerem že nekaj let dela cela občinska ekipa s pomočjo Regijske razvojne družbe iz Domžal, toda so še vedno v stadiju, ko ne vedo, kako dolgo še utegne vse skupaj trajati.

S prvimi pripravami so začeli že leta 1994, nadaljevali leta 1997 z uveljavljanjem posegov na kmetijsko območje, leta 1998 pa so sprejeli in v uradnem listu objavili Program priprave sprememb prostorskih planov. Od takrat se je nabralo nekaj tisoč strani različnih dokumentov, mnenj, soglasij, narejenih je bilo 66 različnih kart, tudi digitaliziranih, katerih samo enkratno kopiranje za potrebe raznih ministrstev in njihovih uradov je stalo preko pol milijona tolarjev, bile so javne razgrnitve, razprave po KS, občinski svet je sprejel osnutek tozadavnega odloka in osnutek prostorskih sestavin dolgoročnega plana občine Šentjur, zagotovili so si številna soglasja pristojnih organov in organizacij...Težave naj bi nastajale tudi v ljubljanskih uradih, kjer se šentjurskih prostorskih planov lotevajo izključno kabinetsko in, milo rečeno, komplicirajo v nedogled.

Kaj pravi vodja občinskega oddelka za okolje in prostor

Gospa Rataj, ali menite, da se s spremembami prostorskih planov ne zamujate oziroma da vsaj vi na občini niste krivi za morebitno zamudo, kot vam nekateri očitajo?

»Za zunanjšega opazovalca je postopek dolgotrajen, vsi ki delamo na tem projektu, pa smo stalno vpeti v delo na planu. Srečavali smo se s številnimi ovirami, zastoji, usklajevanji ter pridobivanju mnenj in soglasij soglasodajalcev. Prvi sveženj dokumentacije smo posredovali Uradu za prostorsko planiranje (UPP) v juliju letos, dobili odgovor koncem avgusta in do 17. oktobra čakali na termin za sestanek. Iz zapisa tega sestanka je razvidno, da smo jim dolžni posredovati še utemeljitve razpršene gradnje, stavbišč iz prejšnjih dokumentov ter sedanje evidentirane posege na I. in II. kmet. območje v tabelarični obliki. Našo osnovno vlogo smo morali preoblikovati v mnenje o usklajenosti poselitve (49. in 50. člen zakona UP). Vso to dokumentacijo smo že predali na MOP.

Vzporedno pridobivamo še mnenje kmetijskega ministrstva za posege na kmetijska območja.

»Je morda možno dobiti kakšen pisni povzetek, morda na desetih straneh, da bi se v miru lahko poučil, za kaj gre?«

»Ne, gre za »špehe«, ki jih je treba več ali manj v celoti preštudirati.«

Ja, očitno je res komplicirano. Katere pa so bistvene prostorske spremembe, ki jih zdaj uzakonjamo?

»Ogromno je teh sprememb in nemogoče je reči, katere so bistvene ali najpomembnejše. Gre za prostorske spremembe po vsej občini, praktično po vseh naseljih. Treba je pogledati po tematskih in drugih kartah. Morda je pomembno to, da smo dosledno nasprotovali nadaljnji razpršeni gradnji.«

Potem pa tako: Koliko kmetijskega prostora ste na novo predvideli za poselitvene namene? Kako ste uredili prometno os sever - jug skozi Šentjur? Kaj bo z asfaltno bazo v Planinski vasi in kaj s tako imenovano ekološko kmetijo na Planinci?

»Površine za novo poselitev ocenjujemo na okrog 500 hektarov. Strmeli smo, da se obstoječa stavbišča zaokrožujejo, dopolnjujejo ali širijo, novih razpršenih gradenj praviloma ni. Za razbremenitev prometa proti Dramljam (Ul. D. Kvedra) smo predvideli vzporedno ulico mimo hotela Žonta, ker nam Ministrstvo za promet ni dalo soglasja, da jo opredelimo kot regionalno cesto. Območje asfaltne baze in Planince sta predlagani kot stavbišča, kakšna bo namembnost objektov, pa se bo opredelilo s prostorsko izvedbenim aktom.«

Koliko bo vse skupaj stalo? Bo od tega ogromnega dela kaj koristi ali pa gre bolj za delo zaradi dela, črne gradnje pa bodo enako kot prej rasle po vsej občini?

»Gre brez dvoma za velike denarje, če upoštevamo vse stroške in vrednost vloženega dela. Niti približno si ne upam ugibati, koliko. Gre pa za obvezen in z zakonom določen dokument, kar moramo vsi spoštovati. Ko bodo vsi dokumenti, vse odločitve na digitaliziranih kartah, bo zadeva zelo uporabna. Toda črni gradenj zagotovo ne bo preprečevala. Te so še naprej v pristojnosti državnih služb in inšpektorjev.«

Kmetijska svetovalna služba nezadovoljna

»KSS je dobila kar obsežno delo v zvezi s spremembo prostorskih planov. Občina (Marija Rataj) je od nas zahtevala, da smo zbrali »kmetijske« podatke o okrog 150 primerih gradenj, črni gradenj in tudi o spremembi načrtov za nekatera izrazito kmetijska področja. Delo je bilo dokaj zmedeno, saj mi sploh nismo vedeli, za kakšne spremembe bi naj šlo, ali morda za kmetijske namene ali pa na primer za dve bencinski pumpi, ki naj bi zrastle na relaciji do Dramelj. Tega očitno ni vedela tudi večina prizadetih občanov, ki so nas spraševali, za kaj gre. Nekaj smo naredili. Za konkretne primere, za dolino proti Lokarjem, Kameno, Blagovno, tudi

Klonirana opozicija

Ne gre le zato, da prihajajo informacije na mize občinskih svetnikov po pravilu z veliko zamudo in zgolj slučajno, gre bolj za dejstvo, da pravzaprav sploh nisem več presenečen nad novico, ujeta med prebiranjem časopisa, ki objavlja »tekoče« občinske zmage iz prve roke. Iz prebranega se je dalo izluščiti, da se je naši občinski politiki spet posrečil veliki met in da je pred nami projekt

desetletja. Kajti v Šentjurju se je nepričakovano pojavil ugleden arhitekt Marko Mušič, širši slovenski javnosti znan predvsem po zasnovi novega pokopališča na ljubljanskih Žalah. Seveda Mušičev Marko ni prišel na delovni obisk k nam samo zaradi ureditve trga pred cerkvijo sv. Jurija in baročnega vodometna pred občino, to bo zanj le stransko zagrevanje, veliko mamljivejši izziv je okoli milijardo tolarjev vreden projekt šentjurskega kulturnega centra. V občinskem svetu se je špetir okoli izgradnje kulturnega centra raznel že lani ob sprejemu proračuna. Ljudje se verjetno še dobro spominjajo, da so opozicijske stranke (SDS, LDS, NL) predlagale pripravo projekta kulturnega centra, s katerim bi rešili prostorske probleme knjižnice, glasbene šole, kulturnega doma in mladinskega centra. Vendar pa so sprejetje tega amandmaja preprečile vladajoča SLS+ SKD in ZLSD in istočasno v proračun vnesle postavko Izdelava projektne dokumentacije za knjižnico (12 mio. SIT), ki bi jo gradili na lokaciji ob Pešnici. Seveda se sedaj mnogi sprašujejo, kaj pomeni ta saltomortale županove politike, ki letos javnosti ponuja projekt opozicije, ki ga je pred enim letom s svojo stranko spodnesel. Prav tako se postavlja »neumno« vprašanje, ali bomo imeli dve knjižnici, eno ob Pešnici in drugo v kulturnem centru. Najbrž ne! Bolj verjetno je, da se je po nekaj mesecih pokazal »stari« župan, ki burka javnost in utečenemu kolesju vladajoče občinske politike objektivno bolj škodi kot koristi.

P.S. Podoben projekt (knjižnica v Novem mestu), ki ga je projektiral ugleden arhitekt Marko M., so gradili 14 let, začetna cena pa se je na koncu podvojila.

L. Žafra

za območji, kjer že stojita asfaltna baza in znana sporna gradnja na Planinci, pa nismo dali soglasja.

V tem smislu so v odsotnosti šefov govorile kmetijske svetovalke.

Kaj pravijo v Ljubljani

Poklical sem na Urad za prostorsko planiranje (UPP) na Ministrstvu za okolje in prostor, ki je pristojen za izdajo soglasja za poselitvene usmeritve in tudi za izdajo končnega soglasja, usklajenega z vsemi drugimi resorji (kmetijstvo, kulturna dediščina...), na podlagi katerega potem Vlada v roku 45 dni izda svoj sklep. Šele nato pride na vrsto sprejemanje na občinskem svetu.

Kaj veliko seveda nisem mogel zvedeti, nekaj zanimivih datumov pa sem si le zapisal.

Šele junija leta 1999 je občina Šentjur zaprosila za pogoje in usmeritve s področja urejanja poselitve, ki jih je istega meseca tudi že dobila. Več kot dve leti kasneje, 4. oktobra 2001, so od občine dobili prvi pisni odgovor, ki pa je bil nezadovoljiv. Zato je bil 17. oktobra na UPP sestanek, kjer so se dogovorili, kaj je še potrebno narediti. Toda samo na poselitvenem področju. Do sedaj od občine še niso dobili odgovora.

Kako daleč so na občini pri pridobivanju soglasij na drugih resornih ministrstvih, na UPP ne vedo.

Dne 11. julija letos so na UPP prejeli tudi osnovno vlogo za oceno usklajenosti prostorskih načrtov z 49. in 50. členom Zakona o urejanju prostora, ki pa so jo takoj (2. avgusta) zavrnili, ker je bila brez potrebnih mnenj drugih resornih ministrstev. Ob tej priložnosti so občini obširno ustno in pisno obrazložili vse potrebne postopke, ker so očitno ocenili, da jih občina še ne pozna.

Ta zadnja pripomba, ki jim je na UPP očitno »ušla«, je prav šokantna, kajti župan Malovrh namreč nasprotno seje med podjetniki in drugimi zainteresiranimi optimizem, da bo vse končano do konca letošnjega leta.

Vse bolj kaže, da pripravljanje in sprejemanje šentjurskih prostorskih planov lahko mimogrede traja še leto ali več.

Planina: šentjurska občina nas bo uničila

Z zbranimi spoznanji sem krenil na Planino, od koder so pred časom prišli prvi alarmi.

Reakcije so bile hude.

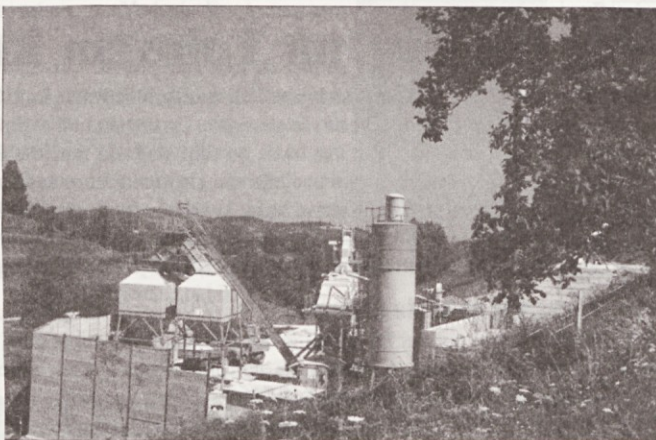
Roman Planko, predsednik sveta KS:

»Kaj naj rečem? Tudi jaz imam informacije, da priprava prostorskih aktov ne teče v redu. Pa čeprav gospa Ratajeva zatrjuje, da gre vse po načrtih. Ne vem, le ugibam lahko, ali gre za neresen pristop, nesposobnost ali pa tudi za nagajanje zaradi naših odcepitvenih aktivnosti. Menda kar

vsakega po malem. V vsakem primeru pomeni za Planino to zavlačevanje katastrofo, dobesedno blokado razvoja.«

Mirko Kovač s.p., lastnik nesojene asfaltne baze, je bil vidno šokiran: »Saj to ne more biti res! Župan Malovrh je obljubil, da bodo prostorski dokumenti sprejeti do konca tega leta. Resno je obljubil. Če ne bo

tako, potem je z menoj konec, konec je z Nizkimi gradnjami. Ni šans, da preživimo, prodali mi bodo vse imetje, vsi bomo šli na zavod za zaposlovanje. To je moja poslovna in življenjska katastrofa. Nekako sem izračunal, da se bomo morda pretolkli do konca tega leta, dalje pa ni nobene možnosti. Ne morem verjeti, da bi se šentjurska občina lahko tako mačehovsko obnašala do razvoja Planine. Ali je komu jasno, kaj pomeni milijarda tolarjev, kolikor bi skupaj z investicijo bilo vredno dvoletno obratovanje baze? To ni le moj osebni polom, to je tudi gospodarski potop Planine. Ne, to enostavno ne more biti res.«

Jernej Rajh, avtoelektrika: »Nujno potrebujem prostor za delavnico, delam skoraj več pod milim nebom kot v garaži. Že zdavnaj bi dejavnost razširil tudi na avtomehaniko, pa ne gre, čeprav se tovrstna dejavnost na Planini še kako potrebuje. Že tri leta čaka pod Robičevo žago parcela, čaka na te prostorske načrte. So rekli, da bodo do konca tega leta, zdaj pa slišim, da se bo spet verjetno vse potegnilo daleč tja v naslednje leto. Ljudje, pa to je neresno.«

Janko Robič, žaga Montpreis (po telefonu):

»Nad podjetjem, ki sicer dobro posluje in ima zaposlenih 6 delavcev, ves čas vidi Damoklejev meč upravne odločbe o prepovedi poslovanja in rušitvi objektov. Rekli so, da bo urejeno do konca leta, zdaj pa slišim tole. Tako vendar ne more iti. Ali na občini sploh kaj delajo? Gre za namerno oviranje, za lagodnost ali za nesposobnost?

F.K.

Prehlajeni dogodki

(komentiramo)

Simbolna trgateg v Zgornjem trgu

Potomka 400 - letne žametne črnine pred Ipavčevo hišo v Zgornjem trgu se je letos dobro odrezala: mestni viničar Aci Urbajs je naštel 53 grozdov. Zanimivo je, da je letina v celoti ostala na brajdi vse do trgateg, kar pa je gotovo tudi zasluga viničarjeve »staroverske tehnologije« špricanja z mineralnimi glinami namesto z antrakolom in podobnimi »strupi«, zaradi česar je grozdje izgledalo povsem neustrezno za takojšnjo »uporabo«.

Tudi letošnja obredna trgateg je bila opravljena več ali manj v ožjem funkcionalno - službenem krogu. Poleg viničarja Acija in njegovega očeta Franca Urbajsa, s katerim v tandemu skrbita za slavno cepljenje, ter mariborskega mestnega viničarja Zafošnika, skrbnika slavne trte, so obloženo trto obstopile večinoma same »kronane« glave: župan Malovrh, podžupan Čokl, predsednik KS mesto Erjavec, dekan Zemljč, direktor KZ Pušnik, bivši župan in poslanec Bučer s soprogo... Le poznan vinogradnik s Ponikve Zdošek s soprogo ter še trije ali štirje

ožje, verjetno ljubiteljski vinogradniki, so s svojo navzočnostjo dali dogodku bolj ljudski značaj. VTV in Marjana Novak sta poskrbeli, da za ta dogodek ne bo prikrajšan bližnji in daljni civilizirani svet.

Zanimivo bi bilo vedeti, čemu tolikšna pozornost temu dogodku. Takšnega šopka naših pomembnih ljudi namreč ne boste zlepa uspeli zalotiti na kakšni okrogli mizi na primer o mladinski problematiki ali na razgovoru s predsednikom gospodarske zbornice. Očitno nam vinsko področje veliko bolj leži.

Ali ste že slišali, kako se stopnjuje beseda vino? Vino - vinjak - Vojnik!

Eks velja!

Prehlajeni dogodki Za 17 milijonov certifikatov

Ne gre za lastninske certifikate, temveč za okrog 70 spričeval za varilce, upravljavce dvigal, viličarjev in težke gradbene mehanizacije, ki sta jih svojim varovancem pomagala pridobiti naš LPC Kozjansko in Ljudska univerza. Tisti petek popoldne, malo pred začetkom zgodovinske študentske Siddharte, je bila v hotelu Žonta slovesna podelitev v navzočnosti dičnih gospodičen (morda celo gospa), predstavnice evropske komisije, dveh predstavnic tretjega ranga iz naših ministrstev in gospe iz celjske RRA (V zahvalo in spomin na njihovo bivanje v Šentjurju so po županovi izvirni ideji prejele Slomškove kovanice in turistični vodnik po Šentjurju). Direktor LPC Pintar, župan Malovrh, načelnica UE Stoparjeva, celotna ekipa LU ter več ali manj kompleten izobraževalni tim za ta okroglih 17 milijonov SIT težak projekt (13 milijonov je prišlo iz Phare sklada, 2,5 milijona je prispevala občina, preostanek pa LPC in LU) so predstavljali našo občinsko stran. Če odmislim trideseterico tečajnikov, ki so prišli po svoje zaslužene diplome.

Vse je bilo ena A: slavnostno vzneseni govori, celo dvojezični oziroma prevajani, glasbeni nastopi učencev in profesorjev Glasbene šole, grafična računalniška spremljava, display, stiski rok, napitnica in celo ruski šank. Skratka scenarij za velik dogodek. Pa to je tudi bil: naši ljudje, organizatorji (Pintar, Mastnak) in inštruktorji (Slemenšek, Keše, Kranjc, Vrečer, Kmecl...) so s pomočjo kovinarskih firm (Alpos, Valji-Štore, Koval, Tajfun...), ravnatelja in računalničarja Gradišnika, »kontaktnika« pri LU Petra Puserja in še koga uspešno izpulili Evropi lep kupček milijonov, z njimi, po prepričanju vseh govorcev, naredili izredno dobro delo: okrog 70 mladih delavcev in 2 delavki so oziroma še bodo za okroglih 240 000 tisočakov po glavi v trimesečnih tečajih naučili novih veščin, ki naj bi jim prinesle zaposlitev.

Kam so šli ti denarji, sem z določeno mero vztrajnosti le izvlekel iz direktorja LPC Josipa Pintarja: »Za administrativne stroške organizatorja, to je LPC, je bilo načrtovanih 1,1 milijona SIT, 1,4 milijona tolarjev je bilo vredno delo LPC in LU, za različne najemnine (učilnice, stroji) smo porabili 680 000 SIT, 4 milijone smo porabili za nabavo računalniške in učilniške opreme, okrog 10 milijonov pa je šlo za predavatelje. Še bolj podrobni podatki naj ostanejo naša poslovna skrivnost.«

Jože Zagajšek iz Jazbin vrha, oblikovalec kovin, zaposlen za določen čas v Alposu, do konca oktobra. Zadovoljen sem, veliko sem pridobil o MAG varilni tehniki. Če mi bo tečaj kaj pomagal pri pridobitvi službe, ne vem.

E-šport na Tolovem križevem potu?

Trenutne težave E-športa so bile več ali manj pričakovane, kajti le redki optimisti so tvegali upanje, da bo splošna kriza, ki že leta pesti vse slovenske (in menda tudi evropske) konfekcionarje, prizanesla dedičem nekdanjega Eleganta. Kot vse kaže, so bili občinski možje z županom Malovrhom na čelu tisti, ki so naivno upali, da bo občinsko podjetje zmoglo konkurenco zasebnega kapitala. Ali pa so se vsaj delali, da verjamejo v svoj projekt. Kot vse kaže, je šlo za prazne upe; E-šport takšen kot je, brez prave vodstvene energije, praktično brez resnejšega vložka lastnega znanja in brez kapitala, zgolj kot dodelavna šivalnica, se je znašel na uhojeni poti križevega pota, ki jo je pred njim že prehodil Tolo. Se lahko še reši?

Ekonomije se ne da pretentati

Ekonomski položaj E-športa je dokaj jasen: cena 35 pfenigov na minuto, kolikor sta jim pripravljena plačati njihova poslovna partnerja Bogner in Mikowa, ni ravno malo, očitno pa ne prenese njihove organizacije dela. Dela je dovolj, delajo ob sobotah, nadurno, večina žensk celo še ni mogla izkoristiti letnega dopusta, denarja pa ni. Plača po kolektivni pogodbi znaša nekaj malega preko 60 tisočakov, za september so plačo dobili zadnji dan v oktobru, nadur ne izplačujejo, vsi, ki delajo na normo, teh pa je okrog 90, imajo praktično enake plače. Le redki namreč presegajo normo, tisti, ki je pa ne dosega, pa tako imajo pravico do minimalne plače, ki je enaka. Že od avgusta niso dobili povrnjenih stroškov za prevoz na delo in malico, zdaj se nekaj šušlja o 70 odstotni akontaciji plač. V sedmih letih obstoja E-športa 140 zaposlenih ni ustvarilo niti tolarja akumulacije. To je seveda poslovna katastrofa.

E-šport naj rešujeta Romč in župan?

To je seveda iluzija. Roman Moškotevc ni kupil Elegantovih stavb zaradi socialnega čuta, temveč zgolj zaradi pričakovanega dobička. Mrtev kapital, ki mu je dodatno navrgel še 21 milijonov neplačanih najemnin, ki lahko kaj hitro postanejo neizterljive, je v bistvu neodpušljiva podjetniška napaka. In hkrati potuha vodstvu E-športa, ki, kot vse kaže, za rešitev firme ni storilo dovolj. Še več masla imata na glavi podžupan Čokl in župan Malovrh. Vložek v novo firmo in večinsko lastništvo občine sta se svoj čas res pokazala kot dobra rešitev, ki je občini prihranila kar nekaj lepih milijonov, ki bi jih sicer morala iz proračuna prispevati za zdravstveno varstvo brezposelnih, dolgoročno pa je ob odsotnosti prave podjetniške logike pomenila veliko nevarnost. In tako je šlo po inerciji naprej. Če je občina že večinski lastnik, potem naj še odkupi Elegantove stroje, poišče denar v Ljubljani, pa morda še poplača Romču dolgove, poskrbi za socialno varnost 141 ogroženih delavcev itd. To je znana logika družbene lastnine, ki v kapitalizmu pač nima šans.

Je režija ali je ni?

35 pfenigov za minuto dela zneso na dan okrog 17 500 SIT, ali mesečno 400 000 SIT na zaposlenega. Delavci, ki delajo na normo, vsega jih je okrog sto, bi morali teoretično prinesiti v firmo okrog 40 milijonov SIT, kar je skoraj enkrat več, kot potrebujejo za plače in plačne dodatke. To bi lahko zadostovalo za normalno poslovanje. Toda tu so še bolniške, dopusti,

drugi izostanki, nedoseganje norm... in okrog 40 do 50 zaposlenih, ki ne delajo na normo. Ki so nekakšna režija. Direktorica Uljarjevičeva pa pravi, da delajo skoraj brez režije, brez komerciala, oblikovalcev...

Vse to računanje je več ali manj le ugibanje. Ki pa morda le kaže na to, da določene možnosti za racionalizacijo poslovanja še obstajajo. Tako se je že ves čas vedelo, da je najem dveh hal razkošje, a so se šele zdaj »spomnili«, da je možno delati tudi bolj v utesnjenih prostorih.

Pa ne, da zaposlenim ne privoščim človeku spodobnih delovnih pogojev.

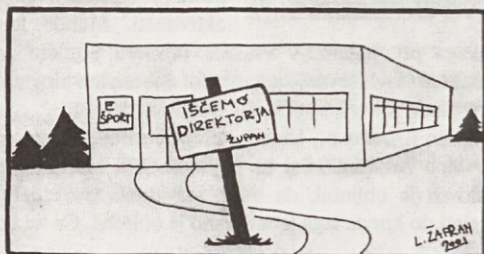
Roman Moškotevc bo konec novembra zaklenil prostore?

»Najemnina je tako rekoč socialna, 5 DEM/m2, kar je enkrat manj od tržne in ne zadošča niti za ohranjanje vrednosti vložnega kapitala. Toda v E-športu je že leto in pol ne plačujejo, menda se zanašajo, da bo to namesto njih storila občina. Da so izpraznili eno halo, sem jih moral prositi skoraj vse leto. Do sedaj sem jim šel res zelo na roko, toda zdaj je tega konec, če denarja ali garancije do konca meseca ne bo, bom prisiljen zakleniti prostore. Ahac nujno potrebuje poslovne prostore, tu jih pa tako podarjamo. To ne gre. Razumem stisko zaposlenih, toda...«

Kaj v E-športu počnejo, zakaj nimajo denarja oziroma, kje ga bodo dobili, me ne zanima. Vse kaže, da niso resni, niti organizacijsko in še manj poslovno.«

Sindikalisti kot pohlevne ovčke

Predsednica Vodiškova je bila na bolniški, podpredsednica sindikata Neodvisnost Anka Mastnak pa malodušna: »O štrajku sploh ne razmišljamo, si ne upamo, vemo, kaj se je zgodilo v Tolu. Večini nam je ta plača edini družinski dohodek. 26 let delam tukaj, toda se resno sprašujem, ali je vredno ves svoj skopi življenjski vek zabiti v te stene, v te stroje, norme, v to mučno vzdušje? Očitki, da nočemo delati, kot je na nekem sestanku rekla direktorica, so neupravičeni. Norme večinoma dosegamo, vprašanje pa je, kako je s

tistimi štiridesetimi, ki jim norme ne visijo za vratom. Sindikat ne more nič, smo kot pohlevne ovčke.»

Direktorica Sonja Uljarevič: »Nič novega ni, čakamo na sestanek na Ministrstvu za delo, kjer so nam dali nekaj upanja, da nam bodo pomagali poravnati dolg za najemnino. Lastnik prostorov Moškotevc je korekten in razumevajoč, dali mu bomo garancijo za plačevanje najemnine za naprej in upamo, da bo šlo. Občina bo verjetno dokupila Elegantove stroje in nam jih dala v brezplačno uporabo. Dela imamo dovolj.

Vodenje E - športa sem pred sedmimi leti prevzela za eno leto, zdaj pa sem še vedno tu. Ponudila sem ostavko, ker tako več ne more iti. Slišim, da župan išče novega direktorja, nič pa ne kaže, da ga je našel. Vsak resen kandidat bi najprej prišel v firmo in pregledal stanje, vendar pa k nam še ni bilo nikogar.«

F.K.

Branko Kovač iz Dobrine, kuhar, čakajoči na Zavodu za zaposlovanje: Na praktičnem delu v Alposu, v Štorah smo se veliko naučili. Tečaji so bili dobro organizirani, zlasti pogled v računalništvo mi je bil nov.

Andrej Kokot iz Šentvida, obdelovalec kovin, zaposlen za določen čas v Alposu, do konca oktobra: Kar veliko sem pridobil na področju varilstva, v redu je bilo. Ni pa bilo za nas dovolj posluha v Alposu, saj zaradi dela večkrat nismo mogli na tečaj.

F.K.

Deponija na Proseniškem dvignila temperaturo

Tokrat je bila verjetno kapljica čez rob EPP sestavek v »Šentjurčanu« izpod peresa pomočnika generalnega direktorja Cinkarne Danija Podpečana. Gospod Dani ni sicer napisal prav nič novega ali alarmantnega, pa vendar je na Proseniškem završalo. »Inkriminirano« število Šentjurčana je namreč po pošti prejelo določeno število prebivalcev Proseniškega in nekaj vplivnejših občinskih in krajevnih funkcionarjev, in mnogi so takoj pomislili, da gre za zvito marketinško potezo Cinkarne, ki poskuša s plačanim medijskim nastopom pripraviti teren za podporo svojim deponijskim načrtom. Razburjenje je bilo še tem večje, ker je vsem poznana povezava Šentjurčana s šentjurskimi občinskimi strukturami, pa so od deponije ogroženi ljudje upravičeno pomislili, da jim grozi frontalni napad z obeh strani.

Kaj se v resnici dogaja s cinkarniškim pod dovoljeno vrednostjo, kar je prizadete

vsaka od teh variant

načrtom suhega odlaganja sadre, se lahko le ugiba. Nesporno je le dejstvo, da Cinkarna od svojega projekta ni odstopila, hkrati pa tudi ni ničesar storila za sporazum z 18 ogroženimi družinami na Proseniškem in na Ogorevcu. Po lanskem burnem zborovanju v šolski telovadnici, ko so krajan izvolili svojo komisijo, vodil jo je dr. Samec, ki naj bi komunicirala s Cinkarno in med drugim tudi preučila kompleksno študijo o možnih vplivih suhega odlaganja sadre na bivanjske pogoje, je kmalu prišlo do razdora. Samcu so očitali »navijanje« za Cinkarno, zato se je le - ta predsedovanju odrekal, komisija je dejansko razpadla, krajan pa so se neformalno organizirali. Cinkarna je naročila zahtevano študijo, ki seveda ni pokazala nobene ogroženosti, morda z izjemo hrupa, katerega predvidena jakost pa naj bi bila še vedno en ali dva decibela

prebivalcev, se Cinkarna sploh ne pogovarja. Po drugi strani pa na Proseniškem že vrabci čivkajo, da v inozemstvu nabavljena tehnika za odlaganje suhe sadre že čaka na tovarniškem dvorišču, da se pospešeno gradi tudi prometnico v smeri deponije za travnikom, kar naj bi pomenilo, da bo Cinkarna tako ali drugače poskušala preliščiti nezadovoljne deponijske sosedo.

Milan Križnik, Proseniško 3c: »Nič se še ne dogaja. Ustanovljena je bila mešana odškodninska komisija, njen član sem tudi sam, ki naj bi s točkovnim sistemom določila morebitne odškodnine. Nič v denarju, le v točkah. Krajan smo jo soglasno zavrnil. Ostajajo nam tri možnosti: da vse ostane tako kot je, kompletan odkup vsega imetja ali pa ustrezne odškodnine. Kot mi je znano, ima

samo še bolj nekaj podpornikov, prepričalo, da je večina pa zahteva študija dejansko odkup. Svoje kupljena. 12. zahteve smo oktobra je bil posamezno dali na sestanek v Cinkarni, KS, ta pa jih je ki so se ga poleg posredovala krajanov udeležili Cinkarni. Do sedaj tudi podžupan Čokl, ni bilo še nobenega Ratajeva in v imenu odgovora.

Sam vztrajam na kompletnem odkupu, ker naslednjih 20 do 30 let, torej ves preostanek življenja, nikakor nočem preživeti v hrupu in prahu.

Če ne bo šlo legalno, bomo naš boj nadaljevali s »kavbojskimi« variantami.«

Ivan Lubej, kmetovalec iz Ogorevca:

»Samo to rečem, naj nas že enkrat pustijo pri miru! Cinkarna

nam že 47 let visi za vratom, od začetka, ko tu pri nas ni mogla preživeti nobena krava in ni obstala nobena sadika, do danes s to deponijo. Tudi takrat so govorili, da je vse v skladu s predpisi, da ni nihče ogrožen. Le kdo nam lahko jamči, da se čez leta ne bo tudi suho odlaganje sadre pokazalo kot škodljivo? Toda tudi brez tega se ve, da bosta tu 30 let vladala ropot in prah. Nikjer v svetu ni takšne deponije takorekoč sredi naselja. Če že ima Cinkarna tako moč, da tako mora biti, potem naj nas preselijo!«

F.K.

Prehlajeni dogodki

Kdo bo uradni šentjurski arhitekt?

V prejšnji številki Šentjurčana smo lahko prebrali, da se občinski možje sprehajajo po Zgornjem trgu in okrog kulturne dvorane z znanim (in menda zelo dragim) arhitektom Mušičem, ulica pa že ve povedati, da ne gre samo za neobvezne sprehode, temveč tudi že za resne dogovore. Kot smo že v Šentjurju navajeni, razen podžupana Čokla in župana Malovrha, ki pa od sebe ne dasta nobene besede, v vsej občini ni nikogar, nobenega odbora ali komisije občinskega sveta, ki bi bil kakorkoli posvečen v vsebino teh pogovorov. Se nam spet lahko zgodi, da bomo, kot v primeru spomenika Franju Malgaju, ki ga je »na črno« (brez lokacijske in druge dokumentacije) povsem po svoji volji in okusu dal postaviti Malovrh, zvedeli šele potem, ko bo zadeva že stala, za kaj gre?

Da je pisanje v Šentjurčanu treba vzeti kar resno, kaže tudi navzočnost Mušiča in njegovih sodelavcev na občinskih slavih, na primer pri podelitvi letošnje Ipavčeve plakete Ani Pesar - Jerič. Iz povsem priložnostnega klepeta se res ni dalo izluščiti, kako daleč je projekt arhitekturne zasnove ključnih točk mestnega jedra, da pa Mušič na njem resno dela, se je vendarle dalo razumeti.

Kdo je Marko Mušič in kako je prišel v Šentjur, je več ali manj nejasno. Gre za znanega mariborskega (nekateri pravijo, da je iz Ljubljane) arhitekta, ki po naročilu šentjurske župnije ureja prostor okrog farne cerkve. Kot kaže, se je tam z njim srečal podžupan Čokl, se zanj navdušil in ga pripeljal na občino. Menda pa se je že izkazal pri urejanju cerkvenega kompleksa v Dravljah.

Vse lepo in prav. Ve se, da je letos občinski svet sprejel odločitev, da se gre v izgradnjo kompleksa »Kulturni center Šentjur«, ki naj bi obsegal novo prireditveno dvorano, knjižnico, pevske prostore, mladinski kulturni center..., torej v veliko investicijo s trajnimi in pomembnimi posledicami za življenje kraja. Kar verjetno pomeni, ali bi vsaj moralo pomeniti, da podžupan Čokl s tem projektom ne more spet »čarati« sam po svojem navdihu. Seveda nihče ne trdi, da Mušič ni arhitekturna »tombola«, toda nihče razen podžupana Čokla tudi ne more reči, da to je. Takim zadevam se v urejenih demokracijah enostavno streže malo drugače, z javnimi razpisi, natečaji, z obveščanjem pristojnih teles in ljudi itd. Pri nas v Šentjurju pa se spet gremo »prosvetljeni absolutizem«, ko si en človek, ki se vsaj do sedaj ni ravno proslavil s pretanjenim občutkom za prostor in za javne zadeve, prilašča pravico tako pomembnega odločanja.

Vsa čast njegovi samozavesti!

F.K.

Raziskujemo

Zakaj v Vrbnem ni in še ne bo pločnika?

Tokratna tematika nikakor ni nova. V Vrbnem si, podobno kot v Novi vasi in Črnllici, že nekaj let prizadevajo, da bi ob zelo nevarni magistralni cesti, ki je terjala številna življenja, zgradili pločnik. Vsa naprežanja so zaradi, po njihovem mnenju, nezainteresiranosti občine in političnih iger župana Malovrha, padla v vodo. Zakaj Občina Šentjur od države ni izterjala pripadajočih milijonskih obresti? Kdaj lahko v Vrbnem pričakujejo pločnik?

O pločniku v Vrbnem so se prvi pogovori začeli pred dvajsetimi leti, leta 1994 pa je KS Šentjur-okolica začela s pridobivanjem tehnične dokumentacije. Občina Šentjur je naročila izdelavo projektov, KS pa pridobila vsa soglasja. Projekt je šel tudi skozi vse recenzije in tako je šentjurska upravna enota leta 2000 izdala gradbeno dovoljenje.

Obljuba ministra Bergauerja

Ob otvoritvi ceste na Prevorju je takratni prometni minister Anton Bergauer obljubil, da bo prišlo do gradnje pločnika v Vrbnem leta 2001, v Novi vasi pa leto kasneje. KS je ministrstvo zaprosila za pisno potrditev in v dopisu dodala, da bodo drugače izvedli enourno protestno zaprtje ceste. »Odgovora nismo dobili. Zato smo lansko poletje na Ministrstvo za promet in zveze dali vlogo za protestno zaprtje magistralke. Seveda tudi tedaj nismo prejeli odgovora. Medtem se je zamenjal minister, novega Jakoba Presečnika smo decembra 2000 seznanili s celotno problematiko, ponovno pa smo dali vlogo za zaporo ceste. 29. januarja 2001 smo končno dobili odgovor. Državni sekretar Žarko Pregl je navedel način financiranja in sicer naj bi denar zagotovila država. Potrebno pa je urediti sofinanciranje s posebno pogodbo med ministrstvom in občino«, je povedal predsednik Vaške skupnosti Rudi Gajšek.

Kaj je z obrestmi od obvoznice?

Toda tukaj se je šele pričelo prav zapletati. Občina je pred leti namesto ministrstva plačala obresti ob gradnji šentjurske obvoznice v višini 65 mio SIT. Ta denar, ki je šel iz občinskega proračuna, bi zelo prav prišel kot njen delež pri gradnji pločnika. Župan Jurij Malovrh je tedaj celo grozil, da bodo omenjeni dolg države izterjali tudi po sodni poti, če ne bo šlo drugače. Na Direkciji za ceste so namreč trdili, da niso dolžni ničesar...

Celotna vrednost projekta 1730-metrskega pločnika naj bi znašala 165 mio SIT, kar se je državi naenkrat zazdelo pretirano. Tako so projekt ocenili za negativen in zahtevali njegov popravek. Rudi Gajšek komentira: »V predlogu državnega proračuna za leto 2001 je bil v postavki Direkcije za ceste tudi naš pločnik. Popolnoma nejasno je, zakaj je naenkrat postal projekt neustrezen, saj je prej prestal vse potrebne recenzije. Odgovor smo zahtevali tudi od občine, ki pa je bil nezadovoljiv, saj naj bi o vsem odločala država, toda

prepričani smo, da temu le ni tako. V bistvu gre za zavajanje«.

Politična kuhinja župana Malovrha?

Krajanom Vrbnega je seveda zavrelo in tako so 4. septembra letos sklicali zbor krajanov, katerega glavni sklep je bil, da se bodo skupaj z županom Malovrhom udeležili sestanka na ministrstvu za promet in zveze. Ta se je v oktobru tudi zgodil. »Na tem sestanku nam je postalo jasno, kje je problem. Predstavnica Ministrstva Ljuba Brank je povedala, da je projekt za državo predrag in da ga je potrebno nekoliko spremeniti. Obrnila se je k županu in rekla, da pa lahko občina neodvisno od Direkcije že vloži svoj delež v pločnik, katerega gradnja se bo po spremembi projekta nadaljevala z državnimi sredstvi. Podobno so naredili v Štorah, kjer že imajo pločnik v Prožinski vasi«, pripoveduje Gajšek in ogorčeno nadaljuje: »Gre za čisto politično kuhinjo. Prepričani smo, da se je občina z ministrstvom pogovarjala pod mizo. Nikoli ni mislila resno z izgubljenimi sredstvi od obvoznice. Menimo celo, da bo ta denar pristal v nadvozu pri Zikošku. 65 milijonov je prevelik denar, da bi se mu kar tako odpovedali, žal pa bo očitno izkoriščen v politične namene. V neresnost občine priča tudi to, da je morala sestanek v Ljubljani izsiliti KS, čeprav je občina direktni sogovornik z državo in bi morala delati v dobro vseh

V Vrbnem je bilo med leti 1994 in 2000 na cesti kar 13 smrtnih žrtev, od tega 9 pešcev. Štetje prometa je pokazalo, da se skozi to naselje na zahodni meji občine na dan pelje več kot 14 tisoč vozil, od tega v konicah kar 1200 na uro.

občanov, ne pa le te zavajati v prid političnih interesov«.

Kdaj torej pločnik?

Zaenkrat kaže zelo slabo, saj so sredstva v osnutku državnega proračuna planirana šele za leti 2005-2006. Tokratna priložnost je pač bila zamujena. »Občina in ministrstvo sta nas na žalost izigrala, toda mi bomo vztrajali, da mora občina zagovarjati in vztrajati pri projektu pločnika kot je bil narejen. Na istem ministrstvu, ki je zdaj zavrnilo projekt, je bila poprej že narejena revizija, oziroma vmesni popravki. Vsi nadaljnji zahtevki po spremembah le potrjujejo mešanje kart pod mizo. Vse bolj prometna cesta pa bo kot kaže še naprej ogrožala življenja prebivalcev Vrbnega«, je zaključil Gajšek.

L. H.

Kamnolomi - zaslužek in degradacija narave

Telefonska opozorila so prihajala predvsem iz slivniške strani, da se tamkajšnji kamnolomi brezobzirno izkoriščajo, ki občini in krajevni skupnosti prinašajo le drobtinice, za njimi pa ostajajo razbite ceste in pa grde rane v pobočjih Žusma, ki upravljavec kamnolomov kaj hudo ne skelijo. Le - ti izkopljejo in prodajo svoje in odidejo. Tako nekako se je zgodilo s kamnolomom v Žamerku, iz katerega je zadnji upravljavec šentjurski DOPS letno prodal tudi do 80 000 m³ materiala, za njim pa je ostala le grda in nevarna navpična stena, o sanaciji pa ne sluha ne duha. Krajsani ocenjujejo, da KS Loka letno odkoplje cca 40 000 m³ gramoza, Jimmy pa še precej več.

G. Marjan Skale, predsednik KS Loka, je povedal: »Najprej nekaj besed o sanaciji kamnoloma v Žamerku. Pri tem kamnolomu, dokler je še delal, se gotovo ni veliko razmišljalo o zaključni sanaciji, zadeva pa se je kasneje še dodatno zapletla in danes arheologi zaradi najdišča na Tinju ne dovolijo danes še edino možnega načina sanacije. Sicer pa tudi ne vem, kdo bi bil dolžan sanacijo opraviti.

Naš kamnolom na Žusmu upravlja po pogodbi TRIK iz Celja in mislim, da tu večjih težav ni. V lanskem letu so iz njega prodali nekaj preko 20 000 m³ materiala, kar je upravljavcu navrglo okrog 20 milijonov SIT prihodka, od tega je KS Loka dobila okrog 3,5 milijona SIT, občina pa iz naslova prispevka za večjo obremenitev cest 850 000 SIT ter okrog pol milijona SIT za nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča. Torej mi kar pošteno dajemo »cesarju, kar je cesarjevega«. KS seveda upravljavca občasno nadzira in do sedaj nismo odkrili znatnejših odstopanj, zato menim, da v zvezi z našim kamnolomom ne moremo govoriti o nepravilnostih in izmikanju plačil.

Za delovanje kamnoloma smo seveda zelo zainteresirani, kajti za KS pomeni znaten vir

dohodka in najugodnejši način preskrbe z gramozom.

Sanacija kamnoloma je predvidena s pogodbo, toda moram reči, da se ne izvaja sproti. Bomo pa na njej vztrajali po končanem izkoriščanju.«

Franc Škoberne - Jimmy: »Letno izkopljeimo in prodamo 25 do 30 tisoč kubikov gramoza. Največji kupci so Hudournik, CMC, Občina Šmarje in krajevne skupnosti. Pred leti smo tudi podarjali po 1000 kubikov v obliki sponzorstev gasilcem, kulturnikom..., kar pa se je zdaj zreduciralo na okrog 200 kubikov letno.

V kamnolomu delamo vse po projektni dokumentaciji, ki me je stala okrog 20 000 DEM, celotno delo pa nadzira državni rudarski inšpektor. Imeli smo na razpolago 300 000 m³ dolomita, to v razsutem stanju da okrog 400 000 m³ gramoza, od tega smo dve tretjini že porabili, kar pomeni, da imamo le še za cca 5 let dela.

Naše cene niso skrivnost: stena 800, tampon 1300 in kamen po 1200 tolarjev za kubik. Naša prednost so prevozi, ki so bistveno cenejši od prevozov iz Pirešice.

Glede različnih očitkov, da premalo prispevamo za KS, občino in za ceste, bom odločno zatrdil, da delamo vse po predpisih. Koncesijo sem dobil od

države, redno ji plačujem po 70 SIT od kubika, letno to zneso okrog 2 milijona SIT, in sicer v količini, kot nam je izračuna firma Minervo, ki nam izvaja miniranje. Občini plačujemo letno okrog pol milijona SIT kot nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča, pa čeprav te dajatve naša konkurenca ne plačuje nikjer v Sloveniji. Preko našega društva poskušamo doseči, da bi bili šentjurski izvajalci površinskega odkopavanja glede tega izenačeni, a se zadeve pravno vlečejo v nedogled. Če pa dajatve ne bi plačal, bi mi davkarja takoj blokirala žiro račun. Res pa je, da že tri leta ne plačujem tako imenovanega prispevka za večjo obremenitev cest, saj je Ustavno sodišče že pred leti ta občinski odlok razveljavilo. Ali je to tudi krivo, da ne morem dobiti priključka za vodo, pa čeprav je vrtina Hrastje na mojem zemljišču?

Očitki o goljufanju pri količinah so le plod prazne zavisti. Saj so nam nastavili tudi cinkerje, a se ni nič zgodilo. O »črnih« kamnolomih, ki tudi obstajajo, pa tako nihče nič ne ve.

Zbrane tolarske in količinske podatke sem poskušal preveriti še na davkarji in občini, a sem ostal povsem praznih rok. Na davkarji so mi rekli, naj vprašam na občini, na občini pa so me poslali na davkarjo. Očitno jih kamnolomi niti pod razno ne obremenjujejo.

Naprej pa si, spoštovani bralci, zgodbo o šentjurskih kamnolomih lahko spet pišete po svoje.

F.K.

Ponikva ruši Malovrha?

Presenetljiva je ostrina odprtega pisma, ki ga sta ga ta mesec županu Malovrhu namenila Svet staršev in Svet šole OŠ Blaža Kocena s Ponikve. Zamujanje pri uvajanju devetletke in sporne županove izjave na VTV so vsekakor zadosten razlog za nezadovoljstvo, toda način in odločnost Ponkovljanov sta nekaj novega v našem okolju. Mar to pomeni, da so v ozadju še argumenti za obračun z županom? Odgovor na to vprašanje sem poskušal najti v razgovoru s predsednikom Sveta staršev Dušanom Jugom in njegovima soborcema iz Sveta staršev Zevnikom in Zabukoškom.

Znano je, da očitata županu Malovrhu mačehovsko obnašanje do ponkovške šole. Šola je slabo urejena, streha pušča, nima termoizolacije, edini v občini še imate dvoizmenski pouk, s projekti za dograditev, ki so bili obljubljeni za letos, ni nič, namesto o potrebnih 996 m² novih površin (v skladu z veljavnimi normativi za devetletko) župan govori o precej manjši površini, dodatno pa vam zdaj očita še šolske prevoze in izsiljevanje. Trdite tudi, da je občina celo ponkovško amortizacijo v preteklem letu porabila za šentjurski šoli, ki sta manj problematični. Pravite tudi, da gre za politiko. Torej je nekaj v ozadju?

Zabukošek: »Kaj je v ozadju, mi seveda ne vemo, splošno znana pa je županova (neuradna) izjava, da z investicijo v ponkovško šolo ne bo nič, menda zaradi ravnatelja, ki ni »pravoveren«, pa zaradi osamosvajanja Ponikve in podobnih zamer. In v resnici se s šolo nikamor nič ne premakne. Po februarjem širšem sestanku z vsemi ponkovškimi akterji, ko je župan obljubil, da bodo letos narejeni projekti, še idejnega projekta niso naročili. In ko je

župan v intervjuju za VTV na debelo sadil rožice, da je pravzaprav vse čisto OK, nam je prekipelo. Šlo je

za grobo zavajanje javnosti, podtikanja, diskriminacija.«

Zevnik: »Ob tem pa nimamo še niti prostorsko ureditvenih pogojev, lastništva zemljišč, sploh ne vemo, kaj in v katero smer naj bi se delalo. Ali veste, zakaj lani ni bil porabljen denar za asfaltiranje igrišča? Ker še to ne vedo, kje naj bi igrišče bilo.

Enostavno na občini ni volje, da se kar koli naredi. Morali smo nekaj narediti. Ravnatelj Ratajca na občini očitno uspešno odrivajo, zato smo pobudo prevzeli starši.«

Vse to razumem, rad bi le slišal, kako boste nadaljevali. Boste rušili župana, ravnatelja, ali organizirali bojkot? Kaj pravzaprav lahko storite?

Jug: »Zaenkrat smo obvestili širšo javnost, počakali bomo na odmev do konca leta, potem bomo pa videli, kako naprej. Da bi Ponikva lahko zamenjala župana, ne verjamem, toda predvolilni čas je ugoden tudi za takšne pritiske. Vsekakor za samostojno občino sedaj verjetno ni najbolj pravi čas, pa čeprav župan Malovrh menda sedaj celo igra na to karto. Da pa ponkovška šola nujno potrebuje resen in celovit gradbeni poseg takoj, je jasno. Si lahko predstavljate, da učenci pišejo matematični test v telovadnici na tleh, ali pa v jedilnici?

Župan Malovrh še previdno molči, toda nekaj bo moral reči. Na Ponikvi še zna biti zanimivo.

F.K.

Anketa

Podkupovanje naše vsakdanje

»Kdor maže, ta vozi«, tako pravi eden od naših pregovorov, ki mu kar večina Slovencev brez večjih zadržkov prikimava. Šentjurčani pa smo tudi Slovenci. Ali to pomeni, da je podkupovanje v takšni ali drugačni obliki tudi pri nas nekaj običajnega, vsakdanjega? Toda, kaj je korupcija? Kako jo razlikovati od trgovine? Težko. Če buldožeristu, ki vam koplje gradbeno jamo, postrežete z okusno malico, on pa se vam oddolži s tem, da vam zapiše pol delovne ure manj, ki jo seveda vsaj delno ukrade svojemu delodajalcu, je to že korupcija. Sicer povezana s trgovino, a vendarle. Tista prava korupcija se najpogosteje dogaja v javnih in državnih službah, ko uradnik na občini, zdravnik, učitelj ali celo sodnik, skratka nekdo, ki je za svoje delo posebej plačan, zahteva, ali pa tudi samo pričakuje posebno »darilo«, da vašo zadevo uredi ugodneje ali bolj ažurno. Tudi če ga vi samoiniciativno obdarite, pa čeprav samo z domačo klobaso, steklenico slivovke ali čokolado, on pa vas zato obravnava za las drugače kot navadne smrtnike, to že diši po podkupovanju. Torej, kako je z našo korupcijo? Kje se z njo srečujejo šentjurski občani, kako jo doživljajo, kako se z njo spopadajo? Še sploh lahko šajamo brez takšnega ali drugačnega podkupovanja?

Alojz Vukmanič, trgovec, iz Šentjurja:

Da, podkupovanje, takšno in drugačno, brez dvoma obstaja, toda težko ga bo odkriti z javno anketo. Nihče od akterjev ga ne bo priznal. Tudi sam večkrat kaj dam, tako za uslugo, »za kavico« kot se reče. Pa je to včasih pri kupovanju avtomobilov, takrat ko je še bilo treba čakati in je kava še nekaj pomenila, pomenilo tudi dva kilograma kave. Je to bilo podkupovanje? Da in ne.

O podkupovanju v šentjurskih javnih službah ne morem ničesar reči, nisem še naletel nanj. Toda to, kar se sliši o kooperantih in podizvajalcih pri večjih gradbenih podjetjih, je pa nekaj drugega. Tam, pravijo, je poslovanje s pomočjo kuvert očitno podedovano še iz časov socializma, običajna sestavina biznisa. Če daš, dobiš. Da je to že posel, trgovina, in ne moralno sporno dejanje? Ne, ne bo držalo.

Franc Škoberne, Kamnolom - Jimmy, iz Šentjurja:

Podkupovanje seveda je, brali smo o državnem sekretarju, pa o zdravniku iz Kozjega, toda o korupciji v Šentjurju ne bi mogel reči nič konkretnega. Zagotovo lahko le zatrdim, da je v mojem poslu in mojih stikih z javnimi službami nisem srečal. Jaz osebo sicer ob koncu leta naredim fešto v hotelu Žonta za vse, s katerimi tako ali drugače pridem v stik pri svojem poslu, povabim tudi ljudi z občine, rudarskega inšpektorja, nadzornega - ti

navadno tako ne pridejo - dam za večerjo, koledar in to je vse. Ampak to je kultura in ne korupcija.

Vili Romih, gradbena mehanizacija, iz Šentjurja:

Kako je zdaj s tem v Šentjurju, res ne vem, se ne vrtim več v teh krogih in nimam takšnih poslov z občino. Bi rekel, da tovrstne korupcije ni. Je pa res, da je včasih veljalo, da si nekaj dal, če si pridobil ugoden posel. Novoletno fešto vsekakor, toda tudi vrednejša darila, denar praviloma ne. Toda danes ni več ugodnih poslov, predračuni so do kraja okleščeni.

Da, pri nakupu avtomobilov preko vrste je moralo pasti vsaj 500 mark. Tudi ko sem bil še v nogometu, se spomnim ene ponudbe, 6000 DEM za neodločen rezultat. Pa jih nismo dali.

Kako je s tem v zdravstvu, sem letos tudi sam občutil. Imel sem zahtevno operacijo, toda res nihče ni od mene zahteval denarja. Za uslugo pa se spodobi nekaj dati. Tega še sicer nisem naredil, ampak bom. Pa ne mislim na kakšno buteljko. Vem, da je sosed na bolniški postelji dal svojemu zdravniku 1000 DEM nagrade in da jo je ta tudi vzel. Kaj je zdaj tu podkupovanje in kaj ne, že ne bi več vedel.

Anton Grobin, delavec, iz Šentjurja:

Podkupovanje v različnih oblikah vsekakor obstaja, lahko bi rekel, da ga je preveč, da je že postalo sestavni del vsakdanjega življenja. Pa je to bodisi v obliki nagrade ali kot mito. Prav gotovo tudi Šentjurčani nismo glede tega večji angelčki od slovenskega povprečja.

Z več strani sem slišal, da se zlasti do gradbene dokumentacije na občini pride veliko hitreje, če

podmažeš. Tudi v firmah, konkretno v Alposu, ni nič boljše. Različne provizije v žep so očitno nekaj običajnega in vsaj v enem primeru sem to videl tudi na lastne oči. Celó v sindikatih niso imuni na te zadeve: kimanje je poplačano z boljso plačo ali boljšim

delovnim mestom. Pa saj je to tudi podkupovanje. Sam ne podkupujem, dam pa kaj za nagrado zdravniku, zobozdravniku... Kak liter slivovke ali kaj podobnega. Ja, v bolnicah, kjer je treba čakati na operacije, tam pa se, tako pravijo, tudi plačuje. Ampak od mene še ni nihče zahteval podkupnine.

Jože Mastnak, s Proseniškega:

Moje mnenje je, da tistega pravega podkupovanja, plavih kuvert, sploh ni veliko in da le - te nikakor ne spodkopavajo naše družbe. Veliko večji problem vidim drugje, v izkoriščanju poznanstev. Naše okolje je malo, v občini vsak pozna vsakogar, poznamo pa tudi številne državne uradnike, poslance, ministre... Vsak, ki nekaj rabi, poišče te zveze. In pomoč tudi dobi. Znano je, da k zdravniku menda že vsak tretji bolnik pride mimo vrste, podobno velja za občino, upravno enoto in še za marsikoga. Ali je to kaj drugega kot niansa korupcije? Ni. Toda nad tem se nihče ne zgraža, vsem nam je prišlo v kri, vsi tako delamo. Tu se odpirajo prave dileme naše družbene morale in krize.

Iz šentjurskih strank

Arzenšek ostaja na čelu NSi

Natanko 14 mesecev po ustanovitvi so se 9. novembra zbrali člani občinskega odbora Nove Slovenije Šentjur. Svoje delo so ocenili za pozitivno, dosedanemu predsedniku mag. **Dragu Arzenšku** pa podaljšali mandat. Tudi preostalo vodstvo ostaja isto: podpredsednik **Rado Palir**, blagajničarka **Marija Krajnc** in tajnik **Franc Zabukošek**. Dodatno pa je bil v izvršilni odbor izvoljen **Vili Krameršek**, sicer predsednik krajevnega odbora NSi v Dramljah. Slednji je Šentjur predstavljal tudi minulo soboto na kongresu NSi v Rogaški Slatini. Kot so zapisali v sporočilu za javnost, si je občinski odbor zadal nalogo okrepiti krajevno organiziranost v duhu priprav na lokalne volitve 2002.

L. H.

Resevna končno s svojim vhodom na parkirišče

Kot je povedal **direktor Peunik**, dilem več ni: TP Resevna, ki ima velike težave s parkirišči, se je odločila za edino možno rešitev, za nov dovoz na parkirišče iz Ljubljanske ceste mimo Volksbanke.

»Imamo vso podporo župana Malovrha, ki nam je obljubil, da se bo občina s hitrim postopkom pri pridobivanju potrebne dokumentacije Resevni nekako oddolžila, ker je vsaj posredno zakrivila našo prometno odrezanost. Zdaj je v resnici skoraj nemogoče priti z avtom do naše samopostrežne trgovine. Pričakujemo, da bomo še pred koncem leta morda že pričeli z deli. Za stranke bo vhod in izhod z Ljubljanske ceste, tu, kjer imamo vhod danes, pa bi bil samo izhod. Parkirišče preko ceste, nasproti naše tehnične trgovine naj bi bil namenjen v večjem delu zaposlenim pri nas, v Volksbanki, inšpekcijah...

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)

Delovni čas:
PON-ČET 9.00 - 22.00
PET-SOB 9.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA:

MALICE

HALO PIZZA

tel.: 03/749 12 10

PON-ČET
10.00 - 22.00
PET-SOB
10.00 - 23.00
NED in PRAZ.
12.00 - 22.00

Jurij

Drobni prijetni trenutki

in mali užitki nam dan naredijo lep.

Ne potrebujete veliko, da iz dne naredite praznik.

Le spomnite se Jurijevih dobrot...

Gruda - Jurmes d.d.

Elektro **BUM**

Trgovina z elektro materialom

Tržnica Šentjur, Drofenikova 16
Tel./fax: (03) 749 09 50

ELEKTROINSTALACIJE IN TRGOVINA

Anton Selič s.p.

Ul. II. Bataljona 16a,
3230 Šentjur
Tel.: (03) 746 21 00
Fax: (03) 746 21 29

POSEBNA PONUDBA NOVOLETNE RAZSVETLJAVE!

JELKA ZELENA optična vlakna

83 cm 6.990,-
100 cm 8.490,-
120 cm 9.990,-

SIT
12.990

SVETLOBNI MOTIV: *zvezda * smreka * zvonček

SVETLEČI
VENČEK
s pentljo

SIT
2.990

Slike so simbolične

**PROTECT
SERVIS**
Gaberšek Milan s.p.

20 LET
tradicije in kakovosti

ugodne cene zimskih pnevmatik

DELČAS
PON-PET
7 - 18
SOB
7 - 12

**NA ZALOGI VSE
VRSTE ZIMSKIH
AVTOPLAŠČEV PO
ZELO UGODNIH
CENAH**

MICHELIN

	Redna cena	Akcijska cena	PRIHRANEK
XM+S ALPIN Q 165/65 R13	17.420	10.242	6.438
ALPIN Q 175/70 R13	11.900	7.500	4.400
ALPIN Q 175/70 R14	20.253	12.764	7.488,50
XM+S ALPIN Q 185/70 R14	15.232	9.600	5.632
XM+S 130 T 185/60 R14	18.112	11.415	6.696
XM+S 330 H 225/65 R15	24.990	15.750	9.240

Tel: 03/746-11-00 C.Leona Dobrotinška 27, ŠENTJUR

Cene so z DDV

NOVO

Kozmetični salon
"BARBARA"
Tržnica Šentjur
tel.: 03/ 57 40 330

NOVO

Nega telesa s preparati
ELLA BACHE, PARIS

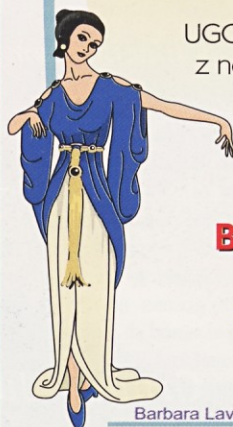
V zimskih dneh postaja koža na obrazu
vedno bolj izsušena, neprozna in lišajasta.

Pomagajte svoji koži, da ohrani svež
in mladosten izgled s specialno,
hitro, vitaminsko in
UGODNEJŠO NEGO OBRAZA
z novimi naravnimi preparati
ELLA BACHE.

V mesecu DECEMBRU
Vam nudim

**BOŽIČNO-NOVOLETNE
DARILNE BONE**

s katerimi lahko razveselite
svoje najbližnje.

Barbara Lavre

Kam v trgovino?

Pred dvema mesecema smo testirali ponudbo in cene nekaterih šentjurskih trgovin, tistih večjih, tokrat smo v precep vzeli naslednjo kategorijo. Poleg cen nekaterih artiklov (primerjali smo iste kot zadnjič), smo ocenili urejenost in prostornost trgovin, prijaznost zaposlenih, čakalno vrsto in še kaj.

Selič - Wihar, Nova vas

Našo tokratno odisejajo smo pričeli v Novi vasi, kamor naj bi menda segel dober glas. Kar se tiče trgovinske dejavnosti, se je Leonu Seliču to očitno posrečilo. Nekdanjo proizvodno halo je lepo preuredil, pred leti pa jo s še nekaterimi kozmetičnimi popravki spremenil v prijetno srednje veliko trgovino. Njena prednost je tudi zelo ugodna lokacija, saj mimo nje vsakodnevno poleg domačinov migrira večji del kozjanskega življa.

Notranjost je urejena kot se za sodobne trgovine spodobi. Preglednost in založenost sta dobri, enako velja za prijaznost zaposlenih. Pri Wiharju (mimogrede, nikakor nam ni bilo jasno, zakaj je v imenu W namesto slovenskega V) imajo tudi »nosače«, ki kupljeno strankam занesejo do avtomobilov.

Cene so bile, vsaj pri naši »košarici«, nadvse konkurenčne. Še posebej smo bili navdušeni nad zelo poceni energijsko pijačo Red bull, zaradi katere so nam zrasla krila... Gneča ni bila pretirana, zato smo kaj hitro prišli na vrsto tudi pri blagajni. Porabili smo tri minute in 23 sekund, še boljši čas pa so zakrivali telekomovci, ki so ordinirali pri alpoški cevarni in prekinili telefonske linije. Tako se ni dalo plačevati s karticami in stranka pred nami je odhitela v avto po gotovino...

Meja, Kmetijska šola

Tudi edina prava trgovina podjetja Meja (no, bili smo ponosni, ker smo vedeli, da je ime - kratica Meja sestavljena iz prvih dveh zlogov besed meso in jajca) ima takorekoč imenitno lokacijo, saj se po magistralki Šmarje - Celje prevlači na tisoče avtomobilov na dan.

To očitno vedo tudi Mejini trgovci, saj so na streho pritrdili velik napis »Trgovina«, ki se vidi že od križišča pri Zikošku. S parkiranjem nasproti šolskih hlevov ni bilo večjih problemov, v notranjosti prodajalne pa je bilo kar lepo število ljudi. Njena posebnost pade v oči že takoj na vhodu. In sicer je to »Domači kotiček«, kjer najdete ves asortiman Mejinih proizvodov; šentjurska jajca, jabolka, lešnike...

Trgovina ima podobno kvadraturu kot Wihar, naša ekipa pa je njeno notranjost ocenila za nekoliko preveč rumeno obarvano. Ta barva je pač očitno njihov

zaščitni znak, saj tudi trgovke nosijo rumene plašče. Ampak kot pravi latinski pregovor, se o okusih ne diskutira... Ponudba je bila na prvi pogled zadovoljiva, nikakor pa nismo našli masla Ljubljanskih mlekarn, tako da je v razpredelnici cena istega proizvoda s Ptujja.

Trgovka, ki smo jo povprašali za ceno piva v steklenici, je bila izredno prijazna. Na blagajni smo čakali dve minuti 34 sekund, kot zanimivost pa omenimo, da so vse tri stranke pred nami kupile jajca. Seveda, »ko potrebujete več kot dve jajci«, greste v Mejo!

Kruhek, Šentjur

Kruhek se ne da, bi lahko rekli. Če štejemo še neuspešne »mesarijske« poskuse, bo verjetno trgovinica nasproti policije obstajala že skoraj 10 let. Okrog njenega imena ni bilo prave debate, saj je »kruhek« eno bolj zlizanih imen za »špecarije« širom dežele na sončni strani alp.

Posebnost te priročne trgovine je bil nekoč njen »dežurni« odpiralni čas. Ta seveda ob pojavi Ere in podaljšanju obratovanja Resevne in Lipe ni več nobena posebnost. Če Wihar in Meja sodita med srednje velike, pa lahko Kruhku prilopimo pridevnik majhen. To je brez dvoma njegova šibka točka, saj je težko pregledno razvrstiti vse artikle. Pet kupcev pa že predstavlja kar hudo gnečo.

No, ob našem »vohunjenju« te nikakor ni bilo. V ponedeljek ob osmih zjutraj v trgovine pač ne drvijo množice. Temu primerno smo bili tudi ekspresno postreženi, tako da naše štoparice nismo uspeli niti vključiti.

Težko bi rekli, da je Kruhek s svojo ponudbo, urejenostjo in konec koncev tudi cenami konkurenčen v šentjurskem trgovskem ringu. Toda, marsikomu je še kako priročen za »urgentne« nakupe, za kar je njegova majhnost prav primerna in ljubka. »Fasngo« pa v njem verjetno nabavljajo redki...

Lipa, Šentjur

V časih bratstva in enotnosti je bil legendarni »kombinat« poleg Resevne praktično edina samopostrežna in tudi drugače »ta prava« trgovina v Šentjurju. Njegova lokacija, v neposredni bližini Alposa, Žične, Tola in zdravstvenega doma, je bila več kot rajska.

Toda časi so se spremenili. Lipina trgovina je postala ena izmed mnogih in tako kot njena firma vse težje konkurirala privatnim trgovcem. Pred leti so jo docela modernizirali, kmalu pa je skupaj s svojo firmo padla pod okrilje dobjanskega Hriba.

Izdelki so po policah, med katerimi je dovolj prostora, razdeljeni izredno pregledno. Cene naših proizvodov smo tako na hitro našli, namučili smo se le pri maslu, toda prijazna trgovka nam je hitro in uslužno pomagala. Na blagajni je bila pred nami le ena stranka, tako da so pomarančni bomboni postali naša last v pičlih 42 sekundah. Potrebno pa je znova omeniti, da smo tudi Lipo obiskali v ponedeljek zjutraj.

Posebnost prodajalne je njen odpiralni čas. Odprejo jo namreč že ob šestih zjutraj, njihove usluge pa so od poletja naprej na voljo do desetih zvečer. Kot šibko točko bi lahko navedli parkirišča, saj jih Lipa nima. Tista pri Zdravstvenem domu in pri Zadrugi pa so večji del dneva nenormalno zasedena.

Golež, Sele

Če so se nam prazne trgovine v ponedeljek zjutraj zdele nekaj čisto običajnega, pa to očitno ne velja za družinsko trgovino Goleževih na Selah. V bivši sušilnici je bilo namreč polno strank. Očitno so Lokarje in Sele pravi trgovski raj, saj je tudi pred Keo bilo parkiranih malo morje avtomobilov...

Notranjost je prijetno urejena, izdelki so pregledno razporejeni po policah. Spet smo imeli težave z iskanjem masla Ljubljanskih mlekarn, na koncu smo se tako morali zadovoljiti s tistim iz Zelene doline. Omenimo tudi banane, ki so bile daleč najcenejše od obiskanih trgovin, razlog za to pa je bila akcijska ponudba.

Prodajalke in prodajalca so bili kajpada prijazni. Verjetno smo jim z nekaj minutnim »snofanjem« med policami, zgolj s kupljenim časopisom v rokah, delovali nekoliko čudno. Zato nas je prijazna prodajalka pobarala, če lahko kaj pomaga, ko smo že čakali v vrsti za blagajno. Začudeno in neumno smo odgovorili, da smo iskano že našli. Smo pa res zviti, kajne? V vrsti smo čakali 3 minute in 15 sekund, nato pa se zadovoljno z velikega parkirišča odpeljali domov.

LH.

Prehlajeni dogodki

ŠKMŠ gre v malo šolo

Prejšnji mesec je bil v Šentjurju v znamenju pete obletnice delovanja študentskega kluba mladih Šentjur. Pa ne bi mogel reči, da so pretirano vznemirili šentjursko javnost, roko na srce, ravno velikanskih razlogov za kakršno koli vznemirjanje v resnici tudi ni bilo. ŠKMŠ, takšen kot je, se pač jemlje že kot standardni inventar v šentjurskem prostoru, kar pa mladci in mladenke v njem očitno ne vedo, zato so se jim kar rahlo povsili nosovi, ker »normalni« državljani niso drli na njihove prireditve. Ki pa tokrat v resnici niso delovale niti približno adrenalinsko. Lahko bi celo rekel, da so ob obletnici, ki v običajnem človeškem ciklusu pomeni kruti pričetek kultiviranja v mali šoli, domala že prehiteli sami sebe, ter se predstavili več ali manj kot zdesirani odrasli. In pomembni. Razstava, novinarska konferenca, okrogla miza, zasiditev spominske lipe ter še dva domača in en uvoženi kulturni dogodek, to je vsekakor več, kot si je privoščilo mesto Šentjur ob desetletnici razglasitve mesta. Čestitam. Pa čeprav se je tudi meni rahlo povsili nos, ko so mladci v bližini mestne spominske lipe, ki sva jo pred desetimi leti »mukoma« zasadila s Kučanom, podtaknili svoj spominek.

Ni kaj, petletnica je bila opazno obeležena, vsekakor bolj opazno, kot je v resnici opazno javno delovanje ŠKMŠ.

Ampak, naj jim bo, saj gredo šele v malo šolo!

F.K.

	Alpsko mleko, 1,6 maščobe l, Ljubljanske mlekarn	Milka Hazelnuts, 100 g	Sladkor Ormož, l, kg	Banane, 1 kg	Laško pivo, 0,5 l	Surovo maslo, 1. kval,
Kruhek	199,90	179,90	189,90	199,90	179,90	199,90*
Lipa	163,00	174,00	175,00	179,00	165,00	171,00*
Golež	169,90	159,90	169,00	119,90	159,90	289,00**
Meja	175,00	169,00	189,00	187,00	169,00	339,00***
Wihar	159,90	149,90	169,90	179,90	157,90	299,90****

*Maslo Zelene doline, 125 g, **Maslo Zelene doline, 250 g, ***Maslo Mlekarn Ptuj, 250 g, ****Maslo Ljubljanskih mlekarn, 250 g

Verouk v šoli

Vroče razprave o združljivosti verouka in javne šole so se že zdavnaj umirile; v slovenskih šolah verouka ne bo, bo pa predmet o verstvih in etiki, ki ga bodo učili pedagogi. To pa ne pomeni, da se v šolah verouk ne izvaja. V naši občini ga imajo kar v več šolah, še najbližji tovrstni šoli pa sta OŠ Slivnica in OŠ Hruševac.

G. ravnatelj Mestlinšek, kako je z veroukom na vaši šoli?

»Da, imamo ga v obliki, ki velja za vse izvenšolske dejavnosti. Veroučni prostor pri cerkvi sv. Urbana je nemogoč, pravzaprav že kar otrokom nevaren, zato sva z župnikom Šramlom naredila vlogo na šolsko ministrstvo in brez komplikacij dobila soglasje. Kako se verouk izvaja, koliko veroučnih skupin je in podobno, nimam pojma in me tudi ne zanima, s šolskim programom nima nič skupnega. Po končani šoli damo župniku na razpolago eno učilnico in to je vse. Posebnih stroškov s tem nimamo in zato tudi ne zahtevamo nobenega plačila. Če bodo na občini rekli, da je uporabo učilnice treba plačati, bodo pač morali ta denar prispevati starši otrok. Ker k verouku hodijo menda kar vsi šolarji, je takšna ureditev, kot jo imamo sedaj, kar primerna.«

Ali tu vendarle ne gre za prepletanje države in cerkve, ki naj bi bili po ustavi ločeni?

»Da, verjetno res, toda to ni moj problem. S tem naj si belijo glave pristojni na ministrstvu in na občini.«

Verouk imajo tudi na OŠ Hruševac.

Ravnatelj Gajšek: »Logično je, da je tako, saj je župnišče daleč, pa še nevarne prometnice so vmes. Potrebni bi bili prevozi. Vsako leto imamo z župnikom en ali dva sestanka, kjer se vse dogovorimo, mu damo naše urnike, katerim se potem prilagodita s katehetinjo, ki tudi prihaja na šolo. K verouku hodi okrog 80% učencev. Ne, nobenih težav nimamo. Včasih se je dogajalo, da so zamujali, pa so otroci divjali po šoli, ampak to je zdaj urejeno.«

Kaj pa plačilo za uporabo učilnic?

»Ničesar jim ne zaračunavamo. Ne vem, morda bi bilo prav, da bi. Vem, da so nekaj časa otroci morali plačevati nekaj za čiščenje, kot je veljalo v času, ko so imeli verouk še v župnišću, ampak tega sedaj ni več.«

Kaj pa Vi menite, gre v tem primeru za prepletanje države in Cerkve?

»Seveda gre, ampak takšna je zdaj zakonodaja.

Otroški parlament

Kaj je pravzaprav prosti čas?

Letošnji otroški parlament, ki se je dogajal v četrtek, 15. novembra, v Glasbeni šoli in občinski sejni dvorani, je nakazal več zanimivih dilem - ki jih bodo seveda morali rešiti odrasli, ki so vendarle organizatorji te vsakoletne vsedrjavne manifestacije. Predvsem si bo treba najprej odgovoriti na vprašanje o ciljih tega otroškega parlamentiranja in potem te cilje načrtno zasledovati. So to praktični prikaz delovanja demokracije, šolanje mladih govornikov, morda iskanje novih rešitev, testiranje mišljenja mladih, priložnostna koristna zabava, morda celo le manifestacija vzgojiteljskih idej? Ali pa kar vse skupaj? Po dvehurni pestri razpravi si tega tudi sam nisem znal razložiti. Otroški parlamentarci pa verjetno še manj.

Začelo se je spodbudno, s sendvičem in sokom. Poleg učencev, voditeljice Andreje (Hruševac), Katje (Slivnica) in Blaža (Planina) so bili za omizjem predstavniki institucij, ki naj bi bili najbolj posvečeni za organizirano pozitivno preživljanje prostega časa, športnik Mihevc, direktorica Glasbene šole Galufova, predstavnica Knjižnice in učiteljica - mentorica Steblovnikova. Andreja se je izkazala za zelo sproščeno »spikerico« in je s svojim optimistično nasmejanim obrazom očitno zbujala dovolj parlamentarne pozitivne energije.

Za osnovo k razpravi so bili predstavljeni rezultati dveh anket o preživljanju prostega časa. Eno iz leta 1999, ki so jo pripravili takratni učenci osmega razreda, je predstavila Kranjčanova, drugo, obširnejšo, narejeno med vsemi četrto -,

šesto - in osmošolci v občini pa Steblovnikova. Na prvem mestu se je čvrsto usidrala TV, torej pasivno preživljanje prostega časa, na drugem mestu so telesne aktivnosti (šport, igre, sprehodi...), že na tretjem mestu pa se je znašel

Razprava je bila več ali manj pričakovana in stereotipna, delegati večine šol, poimensko se praviloma niso predstavili, so jo kar prebrali, učenci OŠ F.M. tudi predstavili na platnu, Drameljčanka Špela Mosbrucker pa je svojo poslansko vlogo tudi učinkovito gledališko odigrala. Razvilo se je nekaj debat, tudi med učenci in navzočimi starši. Otroci in starši so se zlasti razhajali glede povezave denarja in prostega časa. Večina otrok je menila, da se prosti čas odlično preživlja tudi brez denarja, vsi starši po vrsti pa so trdili nasprotno; vse je treba plačati, tudi skavte, glasbeno šolo, treninge, prevoze, da o stroških izgradnje objektov sploh ne govorimo. G. Kalan s Kalobja je izrazil veliko razočaranje, ker na parlamentu ni bilo niti enega predstavnika občine, Frecetova s Prevorja je realistično ocenjevala, da so enaki pogoji za vse otroke iluzija in če si rojen na Prevorju, si pač prikrajšan. Postavilo se je tudi vprašanje: ali sta na primer glasbena šola in organiziran šport prosti čas ali obveznost. Navzoči poslanci so glasbeno šolo gladko všteli v prosti čas, navzoča ravnateljica Galufova pa je le povedala, da vendarle gre pri večini za obveznost.

Na koncu so se dotaknili tudi problema drog, toda res le dotaknili. Tu se pač smodnika ne da iznajti, še najmanj pa takrat, če o zadevi razpravljajo na načelni ravni vzorni učenci, ki kompleksnosti tega pojava prav gotovo niso dorasli. Nekaj tozadevnega razumevanja je pokazala učenka iz OŠ F.M., ki je našla zvezo med drogo in težavami mladostnika v sponah staršev, šole, okolja...

Stene sejne sobe so bile obložene s številnimi plakati, parolami, predlogi. Najbolj originalen in pretresljiv hkrati se mi je zdel odgovor enega od učencev, ki je na plakat z vprašanjem, kaj bi bilo, če bi ne bilo prostega časa, odgovoril s presenetljivim »Veliko bi spal«. Pa si razlagajte to, kakor hočete.

F.K.

Teden vseživljenjskega učenja

Znanje je tudi denar

Ob zaključku tedna vseživljenjskega učenja (TVU), ki pod patronatom Andragoškega centra Slovenije vsako leto poteka tretji teden oktobra, je Ljudska univerza Šentjur v petek, 16. novembra, v šentjurskem družbenem domu pripravila zaključno akademijo. Prireditvi, sicer preloženi z oktobra, ki jo je povezovala ga. Marijana Novak, je prisostvovalo okrog 60 obiskovalcev.

»Množico« je na kratko nagovoril šentjurski župan g. Jurij Malovrh, ki je med drugim povedal: »Znanje je tudi denar.«

Osrednji govornik je bil direktor Javnega zavoda Ljudska univerza Občine Šentjur pri Celju, g. Ludvik Mastnak. V petnajstminutnem ekspezu je natančno seiral obdobje od leta 1996 naprej, kjer je omenjal likovne delavnice, ki so prerasle v Društvo likovnih ustvarjalcev Rifnik, razstave, omizja, promocije študijskih krožkov. Govoril je tudi o glasbenem izobraževanju, se najpodrobneje ustavil pri projektu turističnega vodnika po Šentjurskem iz leta 1997. Kasnejše obdobje je med drugim prineslo ponatis knjižice o Ipavcih, lani pa so obhajali 40 let LU v Šentjurju. Prisotne je pozdravila tudi Slava Kucler iz Andragoškega centra Slovenije.

V spremljajočem programu je nastopila šentjurska godba na pihala, »arzenal« učencev glasbene šole in mažoretke iz Ljubecne. Po končanem programu so bili obiskovalci v predverju deležni tekočine, nastopajoči pa so zaključili v bližnjem gostišču.

TVU v Šentjurju

Po besedah g. Mastnaka je letošnji TVU v Šentjurju obsegal naslednje prireditve: pregledna razstava ŠKMŠ, koncert godalnega kvarteta Feguš v glasbeni šoli, razstava slik Poletnega extemporeja Kálobje, omenjena akademija, decembra pa naj bi v ta sklop spadala še predstavitev monografije o Šentjurju.

br

komentiramo

TVU po šentjursko...

Kot koordinator prireditev TVU v Šentjurju se pojavlja LU, čeprav sama vpliva na dogajanja, razen lastne akademije, ni imela. Zaradi TVU in LU se, razen omenjene izjeme, v Šentjurju ni zgodilo nič več kot bi se. Kljub zagotovo dobrim namenom »koordinatorske« ostaja vtis, da je vse skupaj odeto v tuje perje. Neobveščeno organizatorjev (ŠKMŠ, glasbena šola), ki so »sodelovali« v šentjurskem TVU... Če primerjamo občinski koledar prireditev in čas, ko je trajal TVU, opazimo, da so bile vanj vključene vse prireditve razen: ure pravljic v knjižnici, okrogle mize o mladinski problematiki v Šentjurju in premierni nastop študentske skupine za gledališke improvizacije. Glede na poslanstvo TVU, bi se dalo in moralo v program uvrstiti še kaj. Nikjer ni bilo opaziti ponujanja informacij za različna izobraževanja, skupne celostne podobe TVU...

Kot smo slišali besede župana, je znanje tudi denar. Pustimo dejstvo, da so ljudske univerze v primerljivih središčih kot Rogaška Slatina ali Slovenske Konjice z izpostavo v Laškem dosti močnejše kot šentjurska, svoje programe agresivno tržijo in svojim območjem zagotavljajo nezanemarljiv pretok informacij in kapital. Niša, ki je na tem prostoru (ne) zapolnjuje šentjurska LU, je zagotovo premalo izkoriščena.

b.r.

Eno rožco ljubim

Predstavitve kasete in zgoščenke ljudskih pesmi ženskega pevskega zbora iz Dramelj je bila pravi drameljski ljudski praznik. V nedeljo, 25. novembra, je dvorana Slomškovega doma pokala po šivih: oder je bil pretesen 30 - članskemu zboru, dvorana pa številnim Drameljčanom in celo Šentjurčanom, zaključek pa je bil v znamenju prijaznosti, peciva, ocvirkove potice, domačega kruha in vina. Kar za vse obiskovalce.

O koncertu le nekaj previdnih ocen. Nekaj posebnega je bila scena: po odru pestro razmeščene pevke, vse pri nekem »domačem« opravi, pri ličkanju, pletenju, preji..., sproščene, brez svoje pevovodkinje Blanke Pasarič, ki je tokrat sedela med njimi in jim pomagala prepavati. Kar videlo se je, da ženske enostavno uživajo. Nezahtevni melos ljudskih pesmi, ki jih je zbrala Kristina Zalezina, zanje ni predstavljal nobene težave. Glasovno dokaj svež zbor je

pač naravnost na bistveno višje obrate. Med pesmimi, ki so jih prepevala, sem dve ali tri res slišal prvič, večinoma pa so mi bile poznane še iz časov, ko smo jih pred pol stoletja in še mnogo kasneje prepevali na domačih veselicah. Torej sem se kar lahko nostalgичno raznežil, podobno kot večina navzočih, med katerimi bi zaman iskali recimo generacijo med desetim in tridesetim letom. Še največ mladih je bilo menda na odru.

Pesmi sta povezovala Urška in Gregor, po besedilu (ki sta ga več ali manj uspešno čitala) Lojzke Božnik.

F.K.

Impropilegiki prijetno presenetili

Ena od treh prireditev ob 5 - letnici ŠKMŠ, ki je zajela tudi mene, je bil premierni nastop sekcije ŠKMŠ za gledališke improvizacije »Impropilegiki«. V znamenitem Prostoru, ki se je za te namene pokazal presenetljivo prikladen, se je nagnetlo morda celo okrog pol stotnije gledalcev, razen mene in g. Rahtena samih škmsčevcev, ki so se dobro uro bučno zabavali ob peklenskih mukah (in užitkih) svojih vrstnikov na odru.

Pa najprej nekaj besed o okolju. »Prostor« je v bistvu seveda mizerija, ki pa dopušča vse vrste ekskurzov študentske ustvarjalnosti, od kulis, do vzdušja in vsebine: v prvi vrsti sedi predsednik Jure z nazaj zasakano kapo na glavi, malo naprej od njega gospodič in gospodična nonšalantno vlečeta svojo cigareto, Luka šiba okrog piksne pira, ki malo kasneje, kajpada prazne, dobijo svoje mesto celo v dogajanju na odru... Takoj zraven mojega stola stoji improviziran koš za odpadke z nezgrešljivim napisom »Smeti tu, ne na tla!« in tako naprej.

In se je začelo. Uvodni pozdrav je opravil Bogdan Rahten - z zobotrebecem v ustih. Tudi Luka Žerjav, rekli so, da je idejni oče Impropilegikov, je prišel na oder enako oborožen. Kaj naj bi ti zobotrebec pomenili, nisem uspel razvozlati vse do konca. Skupaj s Petrom, Matevžem, Markom in Evo - njihovih priimkov nam niso zaupali - so potem dobro uro intenzivno improvizirali, igrali pet ali šest zvrsti gledališke improvizacije, seveda vse po željah in naročilu publike. Zadeva niti približno ni enostavna, toda impropilegikom je treba priznati, da

so se dobro odrezali. Vse jim seveda ni »ratalo«, so pa kljub temu uspeli razdreti marsikatero duhovitost in do solz nasmejati publiko. Vsebine dogajanja se ne da opisati, kajti zadeva se je odvijala bliskovito, situacijska komika pa je sploh neobnovljiva. Ne bo šlo drugače, kot da prihodnjic pridete na njihovo predstavo - vse kaže, da tokratna ni bila zadnja - in se tudi sami prepričate, da so škmsčevci kar dobro osvojili to zelo zahtevno gledališko zvrst.

F.K.

Novembrski gostje v Ipavčevi hiši

Ana Pesar - Jerič in dr. Igor Grdina

Pravzaprav bi na prvo mesto moral postaviti Igorja Grdino, ki je vendarle bil prva osebnost tistega četrtkovnega večera, 8. novembra, a ker je »dolg« do Ane Pesar - Jerič starejši in ker se je večer tudi začel z njenim nastopom, navzven vsekakor bolj atraktivnim, pa naj ima še tu prednost.

Kot ponavadi je bila gneča na hodniku Ipavčeve hiše obupna. Tisti, ki so prišli zadnji, so elitni šentjurski večer lahko spremljali s ceste, premočeni in premraženi, srečneži na drugi strani vrat pa podobno premočeni od potu. Župan je operno pevko prijazno nagovoril kar s ti in z draga Anica, s čimer je poudaril, da, če že nista krav skupaj pasla, sta skupaj vsaj drgnila šentjurske šolske klopi. Anita Koleča je prebrala obrazložitev za njeno letošnje najvišje občinsko priznanje in plaketa - kristalna ptica z notnim črtovjem - je ob spremljavi vljudnih besed z obeh strani prešla v njene roke. Nato je slavna umetnica zapela nekaj Ipavčevih samospevov, na razglašenem zgodovinskem klavirju jo je spremljal profesor Haas iz Ljubljane (kako gre to dvoje skupaj z denarjem, sicer občinskim, ne vem!) in vsi, ki kaj damo na svoj kulturni pedigré - prišli smo od blizu in daleč - smo vljudno zaploskali. Po moji oceni samo vljudno in nič več. Morda je med navzočimi bil res tudi kakšen poznavalec in ljubitelj pevske umetnosti, ki je užival, a večina je ostala hladna in le spoštljivo navdušena.

Še enkrat sem si moral postaviti vprašanje, ali je letošnja občinska plaketa prišla v prave roke. Pozorno sem poslušal, a v obširni obrazložitvi o pevskih dosežkih naše rojakinje s Planince se je znašel en sam stavek, ki se je nanašal na našo občino: »Da je zaslužna

za razvoj kulture v občini«. Morda je res, nič ne oporekam, toda vseeno sem si želel slišati, kako so njeni uspehi imeli »trajnejši pomen za razvoj in ugled občine« - kot piše v odloku o priznanjih. Pač, da najvišje občinsko priznanje ni bilo podeljeno kar »na pamet«, morda celo le zato, ker za priznanje ni bilo boljšega predloga, ali pa, ker je operna diva znanka in prijateljica župana Malovrha. Ampak tudi tokrat nisem imel te sreče.

Igorju Grdini in prvi promociji njegove knjige Ipavci je bil namenjen Gustavov salon v prvem nadstropju. Gneča je bila enako nepopisna, kajti ta reprezentančni prostor, če se vanj spravi okrog 50 povprečnih zemljanov, je praviloma podoben konzervi sardin, s to razliko, da se sardine ne ogrejejo, Gustavov salon pa po 30 minutah tudi pozimi postane savna.

Uvodno besedo, seveda za županom Malovrhom in Anito Koleča, sta imela Grdinova gostja iz Ljubljane, akademik Vasilij Melnih in profesor Granda. Slišali smo, da gre pri »Ipavcih« za monumentalno knjigo, za izjemen prispevek k zgodovini slovenskega meščanstva, da je Grdina s svojim vrhunskim poseganjem na področja slavistike, zgodovine in glasbe nekaj posebnega v slovenskem kulturnem prostoru itd.

Grdina je v svojem kratkem in sproščenem nagovoru nametal tako mimogrede nekaj iskric v povezavi z Ipavci. Da je bil med Ipavci Gustav glasbeno najskromnejši, v primerjavi z Benjaminom ali

Josipom pravi »avsenik«, da je Josip naš sploh najpomembnejši skladatelj, njegova Princeska Vrtoglavka pa ognjemet lepih melodij. Če že ne najboljša, je pa gotovo najlepša slovenska opera, je dejal.

Srečanje v Gustavovem salonu, ki je bilo namenjeno tudi pogovoru z avtorjem, se je končalo presenetljivo hitro. V navzoči »čredici« šentjurskih kulturnikov, amaterskih in profesionalnih, namreč ni bilo nikogar,

ki bi ga kaj posebej zanimalo ali bi si upal karkoli vprašati nad vse resnobnega avtorja in njegova profesorska adjutanta. Med navzočimi je bilo kar lepo število neznanih obrazov, menda takšnih in drugačnih črkoborcev, ki so prav tako le spoštljivo molčali. Zato smo se vsi skupaj kar radi preselili spet v spodnji hodnik, kjer nas je župan pogostil z vinom.

F.K.

Siddharta v Šentjurju

26. oktober smo (skoraj) vsi mladi v Šentjurju nestrno pričakovali. Pa ne zaradi počitnic, ki se po dvomesečnem garanju v šoli prav pričežajo, ampak zaradi nastopa rock skupine Siddharta.

Vse skupaj se je pričelo okrog osmih, ampak takrat je bil KD še napol prazen. Marsikomu ni bilo za poslušat predskupin. KD se je pričel polniti med deveto in deseto uro, nato pa je sledilo enournno prerivanje, kdo bo bližje odru. Predskupini (Žurdov in Muddy river) sta poskrbeli za dobro vzdušje. Tisti, ki jim rock predstavlja del življenja so nedvomno uživali, ostali, ki pa smo na koncert prišli zaradi Siddharte, pa smo lahko samo nemočno preklinjali, zakaj nismo prišli noter pet pred enajsto. Kaj veliko sprehajanja ven in noter vsaj jaz nisem opazila, saj so vse obiskovalce strahvzbujajoči varnostniki ob vsakem vstopu pregledali z vsemi možnimi piskajočimi žigami in ti na roko pritiskali žig, da ne bi imeli težav zaradi vstopnic.

Koncert se je pričel ob 23. uri, publika pa je dobesečno ponorela. Ob vsakem refrenu se je pognala v zrak in treba je bilo skakat, če nisi hotel imeti čevljev in hlač polepšanih od sosedov (jaz si še

ničesar od tega nisem očistila). Krti in črvi in vse živo, kar se nahaja pod KD je verjetno dobilo hude poškodbe možganov. Nekateri so se seveda malo preveč vživeli in so opletali z glavami okoli, da sem morala prav paziti, da me ni kdo udaril. Spet drugi so se pričeli metat naokoli v soužvaze in potem je sledilo metanje in prerivanje publike v vse smeri. Zelo zoprno je bilo, če jo kdo padel. Verjetno so morali kdaj posredovati tudi varnostniki, vsaj jaz sem enega videla.

Siddharta so igrali eno uro, potem pa so na našo željo nastop še podaljšali za približno pol ure. Ko je bilo vsega skupaj konec sem bila premočena in opazila sem, da nisem bila edina. Prav gotovo je ta večer kdo staknil prehlad, saj ni ravno prijetno iti napol premočen ponoči domov pri nekaj stopinjah plusa. V KD je bilo tudi neznansko vroče in mogoče se je našel kdo, ki je del tega super koncerta izpustil, ker je moral stati zunaj in preganjati slabost.

ŠKMŠ-jevci so se res potrudili, da so pripravili takšen super koncert. Verjamem, da so si ali pa si še bodo vzeli krajše počitnice

nina

Po koncertu Siddharte
Rekordi so padli

Besede v naslovu lahko mirne duše vzamemo dobesečno. Česa podobnega, kot se je zgodilo na koncertu Siddharte ob Prvi petletki ŠKMŠ, konec oktobra v šentjurskem Kulturnem domu, naše mesto še ni videlo. Vsaj tiste (srednje) mlajše in z moderno kulturo osmišljene generacije ne. Pa tudi generalno gledano, Šentjur v zadnjih desetih letih zagotovo ni doživel takšnega koncentriranega izbruha navdušenja.

Siddharta v Sloveniji pomeni že skorajda gibanje. ljubljanska šesterica je obnorela našo deželo in z njo tudi Šentjur. V popularni oddaji Videospotnice so zabeležili neverjeten dosežek, saj so bili s takorekoč himno Samo edini na prvem mestu kar 15 tednov. Takoj po odprtju šentjurske dvorane se je vanjo vsula množica, kakšnih dvajset najbolj zagrelih oboževalk pa se je po kolenih zapeljalo v prvo vrsto. Natanko ob enajstih zvečer je dokončno eksplodiralo. Šov, pospremljen z vrhunskimi svetlobnimi efekti in velikim projektorjem, se je pričel. In v nabitem, ampak zares nabitem KD trajal uro in pol. Od

Apokalipse do »zvezdne« Orion lady. »Orgazmično«, je izjavila neka obiskovalka. In »doživljalo« se je do štirih zjutraj, ko je bilo v dvorani še vedno 300 mladih.

Poglejmo številke. Koncert Siddharte si je ogledalo kar 1100 ljudi, samo v predprodaji pa je šlo 500 vstopnic. Šentjursko publiko so pohvalili tudi sami glasbeniki. Teden dni poprej so v Celju igrali pred 1500 ljudmi, po besedah menedžerja skupine Iztoka Kurnika pa se vzdušje nikakor ni moglo primerjati s šentjurskim.

Šentjurski kulturni dom je doživel vrhunec svojega okrog 50 letnega življenja - in jo odnesel brez najmanjše praske. Še enkrat se je pokazalo, da strah občinskih oblastnikov, da bi se mu zgodilo kaj hudega, raste zgolj na njihovih zelnikih, pognojenimi z drugačnimi motivi. Tudi županova prepoved izvajanja gostinske ponudbe v dvorani je izpadla smešno. Šotor se je konec koncev izkazal kot sijajna rešitev...

Ja, rekordi so padli. Tokrat enkrat za spremembo v pozitivnem smislu!

L. H.

Martinovi dnevi 2001

Razstava "Vinogradništvo in vinarstvo naših pradedov"

Za postavitev scene in rekvizitov gre največ zaslug g. Franciju Žličarju, ki je pripeljal te dragocene vinogradniške stvari, stare vinogradniške bukve, priročnike iz leta 1901. Te stvari je zbiral že vsa njihova rodbina, sedaj pa jih hrani v svojem hramu v Šmarju.

G. Dušan Kundih in g. Jakob Pisanec sta pripravila in postavila sceno. Učenci OŠ Ponikva so razstavljali risbe na temo vinogradništva.

Sama prireditev se je pričela z nastopom prikupnih in gibčnih deklet: Urške Pevec, Polone Planko, Polone Podkrajšek in Saše Podkrajšek. Zapele so pesmi, ki so jih zapele na Zvezdnih trenutkih. Najbolj pa so obiskovalce navdušile narodne pesmi ponkovskega rojaka blaženega Antona Martina Slomška En hribček bom kupil in Za stare za mlade, za luštne ljudi.

Razstava je bila razdeljena na štiri dele: prvi del je prikazoval pridelavo vina, postavljena je bila preša, sodi..., drugi del vinograda v najlepšem času, to je v času zorenja grozdja, tretji kmečko zidanico v času naših dedov, v četrtem delu pa so bili razstavljeni razni zborniki, učbenik iz leta 1901, različni spisi, kako pripraviti dobro vino, škropiva. Bilo pa je tudi razstavljeno buteljčno vino ponkovskih vinogradnikov.

Tudi letos je bila poskrbljena za spominke. Članice in člani Društva prijateljev mladine Ponikva so pomagali pri dežurstvu na razstavi in pri prodaji spominkov.

Tudi mladi zaužili mlado vino

Po otvoritvi Martinove razstave v dvorani na Ponikvi so se mladi umaknili v bližnjo gostilno »pri Pintarjevem Samotu«. Napovedana Martinova žurka, ki je privabila skoraj vso ponkovsko mladino, je gostilno po dolgem času spet napolnila do zadnjega kotička. Rajalo, pelo, pilo in zabavalo se je do poznih nočnih ur. Ob zvokih glasbe iz cd-jev je odmevalo, da so se kar tresle šipe.

Likovna razstava Jožeta Krambergerja

Odpri so jo v soboto, 10. novembra, v prostorih turistične pisarne Ponikva. V krajšem kulturnem programu je nastopil Neje Jezernik in odigral nekaj veselih pesmi na klavirju.

Povezovalka, gdč. Alenka Čokl, je predstavila slikarja in njegovo delo. Njegove slike so zelo lepe, realistične. Poleg tihožitij riše tudi portrete. Tako je na razstavi portret mariborskega škofa Franca Krambergerja.

Razstava bo odprta še ves mesec november, zato ste vabljeni, da si jo ogledate.

Koncert v farni cerkvi

V cerkvi sv. Martina je gostoval moški pevski zbor Kope- Legen, med premorom pa je zapel tudi mešani pevski zbor Sonček iz Ponikve.

Pevce pevskega zbora iz Kop vodi ga. Janja Kresnik. Predstavili so se s celovečernim koncertom. Med lepo ubranimi glasovi so še posebej izstopali solisti. Program je povezovala ga. Magda Šalomon. Med odmorom je predstavila svoj pesniški prvenec Beli vrhovi.

Pod vodstvom gdč. Andreje Galuf so pevci MePZ Sonček med obema deloma koncerta zapeli nekaj svojih najljubših pesmi.

Sejem bil je živ v nedeljo

Po drugi maši je pred cerkvijo igral pihalni orkester iz Šentjurja. Trgovci za polnimi stojnicami so ponujali suho robo, igrače, tekstilne izdelke, mlado vino, bučnice... Pri stojnici TOD Ponikva je Vovkov Gustl točil mlado vino.

Tudi obe razstavi - slike v turistični pisarni in vinogradništvo v dvorani - sta bili dobro obiskani. Proti popoldnevu se je množica počasi razšla proti domovom, kjer jih je gotovo čakala Martinova pojedina. Člani Turističnega društva pa bodo imeli še precej dela s pospravljanjem, štetjem zaslužka in pripravo idej za naslednje leto.

Marko Lesnika

Prehlajeni dogodki

Ponkovški Martin vendarle malo drugače

Res se ni prav veliko spremenilo, vendar pa dovolj, da se ni dalo prezreti prizadevanj ponkovskega turističnega društva pri iskanju novih zamisli. Ko sem v petek zvečer ob 19. uri, ko naj bi se zgodila otvoritev, uzel sorazmerno malo obiskovalcev v kulturni dvorani, sem samo nemo prikimal svojim pomislekom, da ni nič čudnega, če so se Martinovi dnevi nekako izpeli. Res je težko biti vrsto let te tri dni zadovoljivo atraktiven, vključno s tematskimi razstavami, ki so vse doslej bile osrednja točka ponkovskih Martinovih dnevov. Da me je prvi videz očitno prevaral, sem spoznaval postopoma vse do 22. ure, ko sem zapustil prizorišče. In tako pozna ura se mi doslej še ni na Ponikvi nikdar zgodila.

Tudi letos so pripravili razstavo, sicer z malo zgrešenim naslovom, da gre za vinogradništvo pradedov, šlo pa je kvečjemu za razstavo vinarskih in vinogradniških pripomočkov naših očetov, če že ne tudi nekaterih njihovih sinov - vse predmete je prispeval Franci Žličar s Ponikve, ki očitno veliko da na ohranjanje tovrstne dediščine. Razstava sicer ni vzbujala posebnega zanimanja, bila pa je odlična kulisa otvoritvenega večera. Otvoritev se je tokrat zgodila brez »utrujajočega« kulturnega programa, največkrat zborovsko pevskega, ki je sicer privabljal v dvorano več ljudi, največkrat sorodnikov in zancev nastopajočih. Po sistemu karaok, delno s posnetki, so nas krajši čas zabavale zmagovalke letošnjih šentjurskih Zvezdnih trenutkov Urša, Saša in dve Poloni, ki pa so s tisto En hribček bom kupil in podobnimi potegnili za seboj tudi dvorano. Pa ne predolgo, tako da je prišla do izraza osrednja točka večera, pokušnja vina po znanem receptu: vinogradniki prispevajo svoja vina (letos jih je bilo le 22), »turistične« gospe Špurova, Vrečkotova, Dosedlova in druge pa prodajajo kozarce, ki jih potem pridno po želji polnijo pokuševalcem. Da se ob takšnem programu kmalu razvijajo dolge goreče debate o sosedih, otrocih, babah ali politiki, je kaj razumljivo. Po eni uri se je dvorana dodobra naplonila - in razgovorila.

To, da so organizatorji ločili martinovanjsko družabnost od kulture, ta se je zgodila naslednji dan na koncertu v cerkvi in slikarski razstavi v turistični pisarni - oboje je bilo sicer »uvoženega« značaja (menda v režiji župnika Hremana), podobno kot tudi nastop šentjurskega pihalnega orkestra v nedeljo po maši, kar Ponkovljanom štejem v minus - se mi je zdela posrečena poteza. Če bi otvoritev popestrili morda še z ocenjevanjem vin, razglasitvijo naj vinarja Ponikve, z »odraslim« priložnostnim zabavnim pevskim nastopom, morda celo z vinskim krstom ali s čim podobno domačim, bi se morda lahko brez posebne škode za sloves Martinovih dnevov odrekli tudi velikim obremenitvam pri postavljanju tematskih razstav. Res pa je, da bolj kot petkov večer razstavo potrebujejo sobotno in nedeljsko dogajanje, vključno z »bizuterijskim« sejmom, ki so časovno in družabno bolj trenutnega, prehodnega značaja in bi se brez razstavnega prostora kar izgubili.

O cerkvenem deležu pri Martinovih dnevih je težje kaj zapisati. Letos je v okusno in klasično s stropa visečimi dolgimi kitami iz zimzelena in kontrastnimi šopki iz belih krizantem okrašeni cerkvi, maševal (in pridigal) ob asistenci domačih duhovnikov medijsko nezanimiv pomožni škof Uran, potem pa se je nadaljnje dogajanje preselilo za zidove župnišča, kjer je Hermnan gostil preko 50 svojih povablencev. Splošen vtis pa je bil, da so se na Ponikvi cerkveni in posvetni duhovi le ločili in je v letošnjih Martinovih dnevih že zaslutiti kanček »kulturnega boja.«

Spet pa na Ponikvi ni bilo videti nikogar iz šentjurske »vrhuške«. Kar je z ozirom na županovo in podžupanovo navado in na prihajajoče volilno leto rahlo čudno. »Že od nekdaj, ker so Ponkovljani vodili Šentjur, nas ne marajo«, sem dobil odgovor na ulici.

Slavko Špur, predsednik TOD: »Dela je bilo veliko, letos smo bili organizatorji sami,

ob pomoči Društva prijateljev mladine. Z odzivom obiskovalcev sem zadovoljen, težav pa tudi ni manjkalo. Nimamo parkirnih prostorov, javnih wc-jev, morali bi dopolniti sobotno in nedeljsko dogajanje, na primer s krstom vina ali z dramsko uprizoritvijo na prostem kakšnega prizora iz Slomškovih del...

Prireditve nas bo stala okrog 350 000 SIT, 150 000 SIT naj bi prispevala občina, okrog 200 000 SIT smo ustvarili svojih dohodkov in tako izgube, upam, ne bo. Zahvaljujem se vsem, ki so pomagali, zlasti še Franciju Žličarju.»

Tone Vrečko, predsednik KS: »Sem realist, to kar Ponikva lahko ponudi, to smo naredili, neke visoke kulture, kot na primer v Šentjurju, pa se tu tako ne nameravamo iti. KS seveda sodeluje, nosilec vsega dogajanja pa je TD, ki si zasluži vso pohvalo. Nimam kaj slabega pripomniti k dobro organiziranemu farnemu prazniku.«

F.K.

Prehlajeni dogodki "RIFNIK" Na Kalobju ali Kalobje na platnu

Bilo je v začetku septembra. Na Kalobju. To zna biti precej simpatičen kraj. Z lepim razgledom in v glavnem prijazni ljudmi. Ampak navsezadnje je samo in le mājhen kraj, kjer se vsi poznajo in je vsaka sprememba takoj opažena. Tako se je tistega dne na Kalobju predvsem ugibalo, kaj neki se dogaja. Za vsakim vogalom je namreč sedel gospod ali gospa, neskončno zamaknjen v pokrajino pred seboj in podobo, ki je nastajala na platnu pred njim.

Verjetno ste že uganili, da se je dogajal Poletni extempore, Kalobje 2001. člani likovnega društva Rifnik, enega bolj aktivnih šentjurskih društev, so uresničili idejo, da bi vsako leto obiskali in na platno ujeli motive z različnih koncev naše občine. Septemberski dogodek, ki ga je sredi novembra okronala otvoritev prodajne razstave v gasilskem domu na Kalobju, pa bi naj bil prvi v nizu tradicionalnih.

Na otvoritvi smo obiskovalci lahko poleg posameznih del spoznali tudi njihove avtorje. Ljudje, ki razen dveh nimajo likovne izobrazbe, a znajo čopič voditi ne samo z roko, ampak tudi s srcem. Predsednik društva Ivo Brodej je med drugim povedal, kako ponosen je na svoje varovance. Kalobje je na slikah namreč v resnici zaživel v povsem novi luči. Gregor Kalan, predstavnik Kulturnega društva Kalobje, pa se je lahko v imenu krajanov le zahvalil za dar, ki so ga s to razstavo podarili kraju.

Hotela sem vam prikazati kak utrinek iz razstave, saj je bil to dogodek posebne vrste. Domačinom je vsaka slika prebudila zdaj radovednost, veselje, začudenje ali navdušenje, nikogar pa niso pustile ravnodušnega. Ampak to je treba začutiti in ne dvomim, da boste ob obisku likovnikov v vašem kraju ugotovili, o čem govorim. Tega dne smo bili namreč vsi obdarjeni. Kalobjani z neizbrisno lepoto domačega kraja, ki jo včasih ne znamo več videti. Ustvarjalci s svojimi dosežki in prijateljsko skupnostjo, ki so jo ustvarili njihovi likovni četrčki

(iz pogovora sem razbrala, da je gospod Brodej tudi njih prevzel s svojo karizmo in razgledanostjo, kot se spominjam še iz šolskih let - zna samo on). Kupci posameznih del, ker je bilo na njih običajno upodobljen tudi del njihovega sveta. In nenazadnje kalobški župnik, saj se je slikarka Dragica Slejko odločila za prijazno gesto in njemu in kraju samemu svoje delo podarila. Gospod Brodej se je poslovil z besedami: "Hvala, da smo lahko bili vaši gostje." Jaz pa mu v imenu Kalobjanov odgovarjam: "Hvala, da ste hoteli biti naši gostje. Vedno znova dobrodošli."

Saška

Poletni extempore »Kalobje 2001«

Jožko Vodeb: »Še nikoli nisem narisal traktorja«

Starosto šentjurskih slikarjev Jožka Vodeba, ki je letos spomladi dopolnil spoštljivih 90 let, sem zadnji dan te domače slikarske razstave zvalil v Ipavčevo hišo, s »hudobnim« namenom, da bi dobil njegovo oceno razstavljenih slik. Računal sem, da mu njegova leta in njegov slikarski status dovoljujeta malo bolj neposredno interpretacijo, tudi povsem konkretno oceno razstavljenega slikarske ustvarjalnosti.

In res je gospod Jožko kar korajžno prekomentiral vse slike, celo ocenil jih je s šolskimi ocenami od nezadostne do odlične, nazadnje pa je ugotovil, da se pravzaprav ne bi rad nikomur zameril, končno je tudi on le

»Ja, še. Če me prime. Imam to srečo, da se mi roka ne trese. Slikanje mi pomeni sprostitev, nekakšno zadoščenje, pa čas ob njem tako hitro teče. Zlasti sedaj, ko sem tako obnemogel, mi veliko pomeni.«

Kaj pa mislite o pravi poplavi slikarjev - umetnikov? Je bilo včasih drugače, ali ta množičnost pomeni tudi degradacijo slikarskega statusa?

»Ljudje se pač tako tudi zabavajo. To z degradacijo je pa tako, da res ne bi hotel soditi; Van Gogh menda za časa svojega življenja ni uspel prodati niti enega svojega platna.«

Tako sva kar sredi klepeta bila že pred Ipavčevo hišo. Kljub devetdesetim križem se je Jožko kar spretno povzpelo po stopnicah, se malo zadilhal, malo pokašljaj, in že sva šla od slike do slike.

Nežika Tatarevič: Lepo se vidita zrak med hribi in globina. No, jaz bi dal malo svetlejša barve. Morda pa se je že mračilo, ko je slikala. (30 000 SIT)

Viktorija Meh: No, to je pa malo zaneslo. Ne vem, zakaj tako vse visi. Je menda že moderno.

Ida Šprah: Fina izdelava, usklajene barve. Ja, res je najboljša. (60 000 SIT)

Podovac: Jaz bi dal več sonca. Premalo barv ima.

Brodej: Se vidi, da jo je delal mojster. Vidite, koliko barv ima in kako so usklajene. Še svišli, čeprav niso nikoli takšne, se barvno odlično ujemajo. To sliko bi kupil. (60 000 SIT)

Marijana Artiček: Ni slaba, lepo se vidi, kaj je blizu in kaj daleč. To drevje je premalo razgibano, ta trata je pa prav čudna. Kot da je slikala zvečer. (35 000 SIT)

Marijana Šumej: Ja, ta hiša je res takšna, jo poznam, to je v redu. Ampak ta cesta, ta mi nekako ne gre v račun. In brez sonca je. Sicer je pa kar v redu. (30 000 SIT)

Leja Škoberne: O, bogati, kako je to kričeče. (25 000 SIT)

Dragica Slejko: To je pa v redu, hiša je prava, mogoče je vse skupaj malo pretemno.

Monika Lenič: Čudne barve. Ne vem, je na Kalobju res vse tako turobno. (25 000)

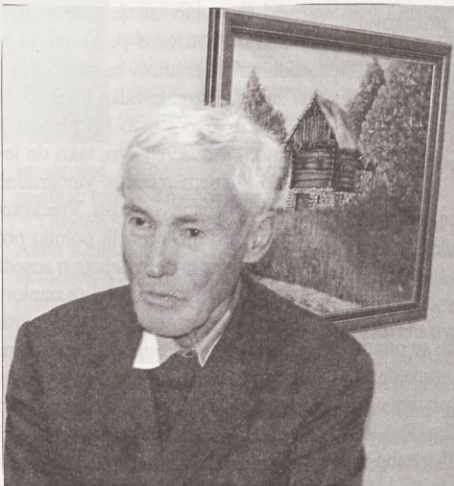
Damjana Kresnik: Tako, tako. Tale cesta je malo skregana s trodimenzionalnostjo.

Peter Petrovič: Hm, to naj pa bi bilo moderno. Vsaj on misli, da je. Kaj pa vem, nekaterim se pač dopade. (33 000)

Stanka Kukovič: Ja, lepo. Tople barve, to je pravo. Kaj podobnega bi tudi jaz rad naslikal.

(V oklepajih so cene, ki so bile nastavljene na prodajni razstavi. Večina slik je bila tudi prodanih)

F.K.

skromen samouk, ki si ne more dovoliti tako konkretnih sodb. Tako je moja zamisel, da enkrat le pridem do suverene in strokovne ocene neke umetniške dejavnosti, torej vsaj en korak naprej od »oh in sploh« običajnega navdušenja, padel v vodo. Pa ne povsem.

Jožko Vodeb je začel slikati pozno, šele tam pri srečanju z Abrahamom. »Prej sem risal le kakšne plakate za gasilce, potem pa je nekega dne prišel sin iz šole z nalogo, da nariše jesenski motiv in mu ni in ni šlo. Pa sem mu jaz nekaj narisal. Ampak učitelj Ferdo Žagar je takoj ugotovil to prevaro. Kasneje sva se z Žagarjem večkrat srečala in on mi je dal prve risarske napotke. To pa je tudi bilo več ali manj vse moje slikarsko šolanje. Vse drugo sem se tako rekoč v potu svojega obraza moral naučiti sam. Velikokrat so mi drugi govorili, da je slika lepa, ampak jaz sem čutil, da ji nekaj manjka, in sem popravljal in popravljal. Tako je v teh 40 letih, kolikor vihtim čopič, nastalo okrog 200 slik, ki so raztresene po vsem svetu. Ene boljše, druge slabše, pač odvisno od človeka, ki jih gleda. Kar nekomu pomeni veliko, drugemu lahko ne pomeni čisto nič. Tako je to.«

Kaj je bistvo vašega slikarstva, po čem se razlikujete od drugih slikarjev?

»Mogoče to, da rišem tisto, kar je nekoč bilo in česar več ni: žanjice, kosce, mlatiče, orače, živali, konjske vprege... Še nikoli nisem narisal traktorja. Rad imam sonce, tople barve. In vse mora biti čim bolj resnično.«

Še vedno slikate?

Z Renato in Tejo med zvezde

Videla sem ju na skoraj vsaki šolski ali krajevni prireditvi v Dobju. In že takrat me je spreletelo: "Peti pa znata!" Potem pa so prišli Zvezdni trenutki. Skupaj z Urško Tržan sta zastopali domačo šolo. Lahko bi rekli: „Prišli, videli, zmagali!" Takrat sem si dejala, da ju enkrat moram spoznati. Tako sem srečala Renato Gračnar in Tejo Leskovšek.

V začetku sta bili malo zadržani in ko sem ju pobarala, naj povesta kaj o sebi, sta bili kar malo v zadregi. "Kaj neki? Saj sva čisto običajni najstnici. Hodiva v osmi razred OŠ Dobje, v prostem času pa..." Teja ima rada šport in obožuje rolerje, Renata pa knjige in glasbo. Ob tem slednjem so se tako obema zaiskrile oči.

Kako se postane zvezdica na Zvezdnih trenutkih?

»Radio Rogla je povabil k sodelovanju osnovne šole na Šentjurskem. Na učiteljih glasbe je bilo, da izberejo eno ali (tako kot v našem primeru) izjemoma dve glasbeni točki. Pri nama je bila stvar videti tako, da naju je učiteljica Slavica Rajh lepega ponedeljka vprašala, če sva za in midve sva seveda bili. Pomagala nama je izbrati pesem, skupaj smo vadile in na koncu sva na prireditvi odpele.«

Izbrali sta si pesem Damjane Golavšek in Irene Vrčkovnik Vesela jesen.

»To je bil nasvet gospe Slavice in nama je bil živahen duet takoj všeč. Vadili pa seveda sva. Najprej v šoli, pa doma, najprej pri eni in drugi pri drugi. V noči pred nastopom pa sploh nisva spali. Zjutraj sva bili na smrt utrujeni in ker sva (tako se mi zdi) celo preveč vadili, sva na generalki zapeli tako zanič, da bi najraje kar domov pobegnili,« pravi Renata.

Sta imeli tudi kaj navijaške podpore?

»Seveda. Potrudili so se celo s plakati, a jih z odra zaradi reflektorjev sploh nisva videli. In čeravno niso bili tako pregrešno glasni kot kaki drugi, sva vedeli, da so tam, da verjamejo v naju in to nama je veliko pomenilo.«

Pa trema?

»Grozna. Pred nastopom sva tako večino časa preživeli na stranišču. Potem pa še tisti klepet z voditeljico.« Teja pravi, da je bila takrat njena edina misel besedilo pesmi in strah, da se ne bi kak delček kam izgubil. »Kako naj se v takem trenutku pogovarjam o "vremenu!" Ampak tudi to je minilo in ko so zaigrali prvi takti, sva enostavno padli noter in odpele krasno.«

Pa tudi plesali sta. Kdo vama je sestavil koreografijo?

»Začeli sva sami, potem pa sva enkrat na mostu pred šolo malo vadili. Naenkrat sva imeli okrog polno sošolcev, ki so naju spodbujali. Vsak je malo dodal, kaj svetoval in lahko rečem, da je to naše skupno delo. Krasne sošolce imava.«

In občutek, ko vaju je strokovna žirija razglasila za najboljši?

»Sicer so nama že prej mnogi rekli, da bova zmagali, ampak si nisva upali delati kakšnih utvar. Zavedali sva se, da imava močno konkurenco. V trenutku, ko je bilo rečeno: „...zmagovalki sta...“ je Teja začela skakati v zrak, jaz pa sem jo mirila, češ, da ni še nič rečeno, saj je nastopil še en duet. Ko pa sem zaslišala svoje ime, kar nisem mogla verjeti. Bilo je nepopisno.«

Tako je rekla tudi Nuša Derenda po zmagi na Emi. In tudi ona je morala neke začeti.«

Kako pa je z nabiranjem glasbenega znanja in izkušenj?

Teja je tri leta obiskovala klavir v glasbeni šoli, Renata pa le neguje dar, ki ji je bil položen v zibelko. „In sicer tako, da doma prepeva od jutra do večera!“ jo hitro zatoži starejša sestra Monika. Renata se skromno nasmehne in pove, da pa si želi nekoč obiskovati solo petje. Naslednje leto se bo vpisala na I. gimnazijo v Celju in takrat se bodo odprle tudi takšne možnosti. Teja sicer še ne ve natanko, kam po osnovni šoli, a ji je že zdaj jasno, da petja in glasbe ne bi rada opustila. Obe pa seveda prepevata tako v šolskem, kot cerkvenem zboru.

In kakšno glasbo radi poslušata? Imata kakšnega vzornika?

Teja pravi, da posluša sicer vse, ampak kakšnega hudega žaganja pa raje ne. Renata niti tega ne izključuje. »Le poslušati je treba vsako vrsto drugače. Vzori? Nimava jih. Zavedava se, da je na naši glasbeni sceni veliko dobrih pevcev in uči se lahko od vsakogar. Ne želiva pa biti nikogaršnji kopiji.«

In kako naprej? Če bi želeli postati pevki, se vama zdi, da vesta, kako se tega lotiti?

»Po pravici povedano, ne. Če ne bi bilo najine glasbene učiteljice, ki naju spodbuja, bi verjetno še naprej prepevali le zase in svoje domače. V prihodnosti naju najprej čaka srednja šola, potem bomo pa videli. Upava, da bova našli pot in uresničili svoje sanje.«

Če pa bi si lahko uresničili eno veliko željo, bi to bilo...

»Rada bi spoznala pevce s svetovne in domače glasbene scene, ki jih občudujem,« pravi Renata. »To bi bilo nekaj,« ji zaigra smehljaj na obrazu. Teja pa po tehnem premisleku izjavi, da ima želja enostavno preveč, da bi kar izstrelila najbolj vročo. "

In kaj pravi o svojih nadebudnih učenkah njuna glasbena učiteljica in mentorica Slavica Rajh?

»Pravzaprav si težko predstavljam kakšno šolsko ali drugo prireditev v kraju brez njunega sodelovanja, ker sta res dobri, sploh Renata. Teja pa mi je v veliko pomoč pri šolskem zboru, ki ga včasih spremlja na klavirju. Ponosna sem nanju in verjamem, da sta si zmagali zaslužili. Sicer pa je tako, da so zadnjič pri snemanju veselega tobogana dejali, da je na redko kateri šoli toliko dobrih pevcev, kot ravno v Dobju. Mislim, da je to tudi zaradi domače pesmi, ki v teh krajih še vedno živi.«

Dekleti sta bili krasni sogovornici, polni energije in načrtov za prihodnost. In ker imata tudi lep glas, bomo zanju zagotovo še slišali. Pri pevskih podvigih in v pustolovščini, ki se ji reče življenje - vso srečo, dekleti.

Saška

Kdaj Mladinski kulturni center?

Konec oktobra je potekala okrogla miza pod naslovom "Mladi in Šentjur". Na njej je bilo poleg debate okrog zaposlovanja, stanovanj in zasvojenosti tudi govora o prostorski problematiki mladih v Šentjurju. Ta je še posebej zanimiva, ker je šentjurski občinski svet včeraj imel prvo obravnavo odloka o ustanovitvi Mladinskega kulturnega centra.

Na omenjeni okrogli mizi so se vsi akterji načeloma strinjali, da Šentjur potrebuje prostore za aktivno preživljanje prostega časa mladih. Župan Malovrh je menil, da bi vsaj začasno lahko rešili problematiko s prenovljenimi prostori v športnem parku, ideje MKC pa ni popolnoma zavrnil in si pred kratkim ogledal tudi prostore celjskega centra.

Celjski center je eden večjih v Sloveniji. V njem se čez cel dan odvijajo različne prireditve; tečaji, koncerti, potopisi, gledališke predstave. Kot pravi direktor Tone Kregar, se pri njih zbirajo mladi vseh nazorov: "Pri nas se na eni strani zbira homoseksualna mladina, na drugi pa krščanska. Odprti smo za vse", je med drugim povedal Kregar in še posebej poudaril pomen tovrstnih centrov za manjše skupnosti. Tako so na tak način za mlade že poskrbeli recimo naši sosedi v Slovenskih Konjicah in Rogški Slatini.

Tudi Šentjur nedvomno potrebuje prostor, kjer bi lahko mladi delovali in se družili. To vse bolj potrjuje naraščajoča problematika drog, ki bi znala kmalu udariti na plano. Pa tudi sicer mlad človek v Šentjurju, razen v gostilnah, težko sprostí svojo odvečno energijo.

In kakšne so možnosti, da bi naša občina srednjoletno dobila MKC? Na zadnji seji občinskega sveta je bil v obravnavi predlog odloka o ustanovitvi MKC Šentjur. Njegov predlagatelj Marko Diaci je povedal: "Ustanovitev MKC je nujna. Zato sem poleg Odloka o ustanovitvi štipendijskega sklada v proceduro vložil tudi odlok o ustanovitvi javnega zavoda MKC Šentjur. Tega Šentjur brez dvoma potrebuje. Mislim, da obstaja tudi pozitivno mnenje med svetniki in ne vidim razloga, da ne bi mogli končno poskrbeti tudi za mlade. Menim, da bi brez težav lahko našli primeren prostor, z izdelanim projektom pa tudi denar ne bi smel predstavljati večjega problema".

Lahko rečemo, da se je problematika mladih vsaj premaknila z mrtve točke, upati pa je, da ne bo ostalo le pri tem.

L. H.

		Podsreda	Boč
		87,6 MHz	93,7 MHz
ŠMARJE PRI JELŠAH		Studio	Centrala
internet:	http://www.radio-stajerski-val.si	Tel.: 03 817 10 30	Tel.: 03 817 10 11
e-mail:	desk@radio-stajerski-val.si	03 817 10 40	03 817 10 37
Štajerski val - nova pota in prijatelj več			

Literati so udarili tretjič

Ne, nič niso udarili in nič niso presenetili. Enostavno so se zgodili, naslov pa je le posledica zagledanosti v tradicijo.

Promocijo svojega zbornika *Z besedami št. 3* so imeli v četrtek, 25. oktobra, v kulturnem domu. Pravzaprav ne vem, ali je res šlo za promocijo zbornika, ali pa bolj za njihovo tradicionalno fešto oziroma za priložnost, da pokažejo svoje fotografije šentjurski javnosti. Literati so namreč svoje slavlje zastavili tako, da je njihova letošnja ustvarjalnost na njem igrala bolj obrobno vlogo.

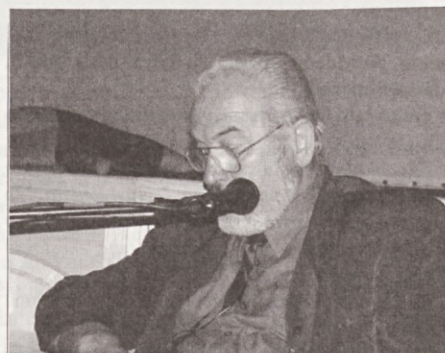
Letošnjo predstavitev si je Literarno društvo Šentjur zamislilo neobičajno: na velikem platnu so pokazali fotografije že poznanih domačih

burnimi aplavzi, očitno pa so bili s prireditvijo povsem zadovoljni. Povsem zadovoljni so bili tudi literati, pa čeprav so jih

pevka Polona in tri mlade plesalke postavile v drugi plan. Kot mi je po prireditvi ob tradicionalnem kozarčku in pecivu (ki so ga v večji meri v svojih kuhinjah ustvarile kar naše pesnice in pisateljice), razložil predsednik društva Jože Mastnak - sicer lahko užaljen, ker sem mu povedal svoje mnenje, pač v stilu zgoraj zapisanega - prireditev sploh ni bila zamišljena kot literarni večer, temveč bolj kot društvena javna manifestacija kar tako in kot družabna prireditev, srečanje članov društva. V tem smislu pa je morda res sprejemljivo, da se je stik literatov

z javnostjo zreduciral na njihove umetniške foto portrete in na podeljevanje vrtnic, s katerimi je predsednik pred odrom počastil članice in člane društva.

Zbornik *Z besedami št.3* sem seveda kupil in ga še isti večer na hitrico prelistal. Moj prvi vtis je, da je letošnji Zbornik vsebinsko skromnejši

od lanskega in bralsko bolj zatežen. Stari avtorji so ostali na svojih ravneh, med novinci pa sem opazil zlasti Sašo Teržan.

Sicer pa imamo v občini vsaj dva ducata slovenistov, pa bom počakal na njihovo strokovno obdelavo naše letošnje literarne žetve. Če jo bodo tvegali. Seveda, če je ocenjevanje tovrstne ljubiteljske ustvarjalnosti sploh na mestu? Vse bolj namreč kaže, da se je Društvo literarnih ustvarjalcev Šentjur ustalilo na ravni druženja in samopomoči pri publiciranju lastne »proizvodnje«, ki nam enkrat na leto popestri našo kulturno - zabavno ponudbo, večjih ambicij pa nima, niti jih ne spodbuja. Torej tudi kritike v bistvu ne potrebuje in ne zasluži. Kot takšno pa si nikakor ne bo moglo lastiti vloge opaznejše javne institucije, kaj šele biti vest ali vsaj najpronicljivejši kronist šentjurskega trenutka.

F.K.

Literarni večer z Jako Koširjem

Pisal se je četrtek, 22. november, ura pa je pravkar odbila 18, ko se je v Knjižnici Šentjur pričel literarni večer z Jako Koširjem, mladim ljubljanskim pesnikom. Predstavil je pesniško zbirko *Smehljaj*, pogovor pa je vodila Alenka Jovanovski.

Najprej je Jako sam predstavil nekaj pesmi iz njegove prejšnje zbirke *Draguljarna Rim*, iz katere mu je najljubša *Na grad gre pot*. Prav kmalu nam je bilo jasno, da je poezija Jake Koširja polna svežine, zrelosti in nam zagotavlja, da je treba svet v rimah na novo upesniti.

V sproščenem pogovoru smo marsikaj izvedeli o Jaku, tudi to, da rad potuje, hodi v gore, je vegetarijanec in se ukvarja z meditacijo, pa tudi s kitajsko gibalno večino se je že ukvarjal.

Jakove pesmi pomenijo veliko okrevanje rime v najmlajši slovenski poeziji. Plemenita tradicija klasičnih poetskih oblik je dobila novo, svežo senzibiliteto, oblikovano po starih pravilih, in tako je nastala presenetljiva knjiga čisto drugačnih verzov, kot pa bi jih pričakovale pesniške šablone.

t.b.

		RENAULT Kredit, Kredit na položnico, Leasing, Staro za novo, Staro za staro.
MEGANE prihranek do 458.000 SIT (klima + ETAX = 460.000 SIT)	BUSSINESS vozila MEGANE, LAGUNA, SCENIC za podjetnike, prihranek do 500.000 SIT (SCENIC od 3.250.000 SIT)	
SCENIC prihranek do 500.000 SIT (ETAX + avtoklima, radio, alu platišča)	TWINGO prihranek do 178.000 SIT (s klimo ali strešnim oknom)	
CLIO iz zaloge še po stari ceni		BREZPLAČEN LEASING ZA GOSPODARSKA VOZILA velja za pravne osebe do konca leta
ŽGAJNER tel.: 03 818 22 52, 041 218 413, 041 817 056 prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •		

V akciji sincerely šentjurskimi policisti

Stopimo iz teme

Šentjurske novice so tokrat sodelovale v preventivni akciji Policijske postaje Šentjur, "Stopimo iz teme". Policisti so v treh večernih urah na predvečer Dneva reformacije voznikom merili nastavitve luči, pešcem pa delili kresničke in zgibanke.

Nekaj pred šestimi zvečer smo se zbrali v prostorih šentjurske policije. Poleg petih policistov so se akciji pridružili **Robi Belej** (avtošola Pi-bip), **Martin Šolinc** (podpredsednik ponovno ustanovljenega šentjurskega Sveta za preventivo in varstvo v cestnem prometu- SPV) in strokovnjak iz celjskega ZŠAM. Pomočnik komandirja **Božo Pezdevšek** je obrazložil načrt poteka akcije in tako so štiri patrulje krenile na pot.

Tradicionalne Dole

Za cesto skozi Dole že kar pogovorno velja, da ob njej stoji radar, oziroma policijske patrulje. Tudi tokrat je bilo tako. Ustavljali smo v smeri Šentjurja. In že ob prvem poskusu naleteli na najhujšo kršitev večera. Celjski golf je imel sicer zadovoljivo nastavitve luči, toda njegov voznik se po cestah podi brez opravljenega izpita. Seveda to ni sodilo v kredit "preventivne akcije", brezskrbni voznik se bo tako srečal s sodnikom za prekrške in bržkone državi poplačal vsoto, ki bi jo sicer lahko namenil za svoje "avtošolanje".

Nadaljevanje ni bilo nič posebnega. Večina ustavljenih avtomobilov je imela luči pravilno nastavitve. Mehanik, ki je izvajal merjenje, je

S pomočjo podobnih preventivnih akcij kot je bila tokratna, se je število pešcev udeleženih v prometnih nesrečah na Šentjurskem v zadnjih letih občutno zmanjšalo. Leta 1997 jih je bilo 5 hudo in trije lažje poškodovani, 1998 5 huje in 2 lažje, 1999 eden huje in eden lažje. Lansko leto je minilo brez poškodb, letos pa je bil lažje telesno poškodovan en pešec.

lastnikom nekaterih starejših konjičkov napake odpravil na licu mesta, drugim pa svetoval, kako naj se jih lotijo. Večina ustavljenih še ni slišala za akcijo, kot zanimivost pa omenimo, da sta bila med obravnavanimi tudi podžupan in direktorica šentjurske občinske uprave, katerih žarometi so svetili kot se šika.

O policijskih postopkih

"Merilna ekipa" se je preselila v Vrbno, ŠN pa so se pridružile policistu Blažu, ki je poleg opravljanja redne kontrole "iskal" pešce brez kresničk. Popeljali smo se mimo Dramelj proti Luterju. Večerna ura seveda v teh krajih ob cesti ni zvalila pretiranega števila pešcev, tako da smo vožnjo izkoristili za malce debate o policijskih postopkih, ki so v zadnjem času spet postali aktualni. "Nekateri ljudje se do policistov obnašajo zelo nefer. Ne zavedajo se, da delamo v njihovo dobro in da skrbimo za njihovo varnost. Ko je treba obvladati množico, je dobro nastopiti bolj resno, takrat navadno ni problemov. Recimo na šentjurskem koncertu Siddharte kljub veliki množici ni bilo omenbe vrednih težav. Preventiva je vedno najboljša. Nikakor se z našimi akcijami ne želimo

postavljati pred ljudmi, najraje vidimo, da nam je potrebno čim manjkrat posredovati. Na srečo pa je večina ljudi korektnih in se svojih kršitev zaveda. S takšnimi ni težko voditi korektnega postopka, drugače pa je včasih ponoči, ko ustavimo na smrt pijane šoferje, ki se najprej znesejo nad nami in našim delom, ne zavedajoč se, da ogrožajo sebe in druge...«, je pripovedoval Blaž.

Nekje na pol poti med Luterjem in Ostrožnim pred nami opazimo nekoliko nesigurno vozilo. Policist se odloči, da voznika preveri. Na džipu vklopi luči in sireno in se zapelje tik za njim. Avto se ustavi na robu ceste, po preverbi dokumentov, pa je šofer iz Trnovca povabljen, da zapiha v »pojočo travico«. Ta pokaže okoli 0,2 promila, kar potrди, da je obravnavani resnično spil le »dva špricerja«, kot je zatrdil. »Lep pozdrav in srečno pot«, se policist Blaž poslovil od voznika, ki prijazno odzdravi. Brez dvoma primer korektnega postopka.

Kresničke

Malce po železniškem prehodu v Ostrožnem naletimo tudi na prvega pešca brez kresničke. Ustavimo se in domačina Jožeta povprašamo, če je slišal za akcijo »Stopimo iz teme«. Povedal je, da ne in da se zaveda nevarnosti, ki ponoči grozijo pešcem, zato je z veseljem vzel kresničko in zgibanko.

Podoben primer se je zgodil na Ponikvi. »Žal nimam kresničke in jo bom z veseljem nosila. Kot šoferka dobro vem, kako so ponoči pešci neopazni. Sicer gremo tokrat samo sosedom, toda nikoli ne veš. Hvala!«, je bila polna hvale Ponkovljanka Marjeta.

Inventura večera

Okrog devete zvečer so se vse patrulje znova zbrale v policijski sejni sobi. Vodji akcije so sporočili podatke; Za pregled luči so ustavili 37 vozil, popolnoma idealno nastavitve žaromete je imelo 12 voznikov. Nekaj jih je bilo zadovoljivih, 15 avtomobilom pa je mehanik iz ZŠAM odpravil pomanjkljivosti. Martin Šolinc, podpredsednik SPV Šentjur, je akcijo ocenil takole: »Naleteli nismo na noben večji problem. Zgodilo se je, da nekaterim voznikom niso gorele žarnice, poučili smo jih tudi o previsoki in prenizki nastavitvi luči, ki znajo biti za nasproti vozeče voznike zelo neprijetne. Akcija je lepo uspela, v podobni obliki pa bi jo kazalo nadaljevati.«

Pet patrulj je v treh urah obravnavalo 22 pešcev, ki so jim podarili kresničke in zgibanke. »Za akcijo praktično ni vedel nihče, skorajda vsak pa je vprašal koliko je dolžan za kresničko, oziroma nastavitve luči. Odziv je bil dober, namen akcije pa absolutno dosežen,« je za konec povedal pomočnik komandirja in koordinator tokratne akcije, Božo Pezdevšek.

L. H.

Policijske cvetke

Prva hladilniška

»Hladilnik« je prvi preizkusil komaj 18 - letni B.P. iz Suhega pri Dobju. Začelo se je na javni gasilski prireditvi na čast novi avtociستی 28. oktobra zvečer. Ko je nadebudni mladenič zagledal v bližini policijsko patruljo, je sedel na svoje motorno kolo in začel navijati gas, da je šlo skozi ušesa. Samo zato, da bi »jebal« gospoda. Ni sicer bilo rečeno, če je mislil gospoda Zdolška ali gospoda policista, očitno pa je svoj podvig namenjal obema in še mnogim navzočim. Po obilnem besedovanju, ko se je B. izkazal z bogatim preklinjevalskim besednjakom, kakršnega ne premore niti najnovejši Toporišičev slovar, si je priboril zaslužen policijsko spremstvo do Celja.

Druga hladilniška

Ima romantično - ljubezensko ozadje. Dne 3. novembra so policisti dobili sporočilo, da 61 - letni S.L. iz Hrastja spet izkazuje naklonjenost svoji 46 - letni družici - tokrat s cepinom. Kar pa je bilo odločno pretiravanje. Le na roke se je poskušal z njo pogovoriti in ker nesrečna ženska njegove metode tudi v navzočnosti policistov ni kapirala, so ga le - ti odvedli s seboj. Verjetno na hladilniški šnelkurs vzgojne metodike.

Kraje, goljufije, ponarejene marke...

»Lastninjenje« je očitno postalo naš ljudski šport.

Kot originalni so se pokazali neznanci, ki so v tem mesecu kar trikrat obiskali avtocesto na območju Dramelj in iz ograje pobrali za okrog 800 000 SIT odvečnih aluminijastih stebrov, načrtno, vsakega drugega. Pa ne, da Bin Laden v drameljskih hostah gradi svoj avijon?

Precej slabše se je godilo Žalčanoma Š.M. in K.D. sicer tudi znancema metadonske ambulante. 8. novembra sta imela obhod po šentjurskih trgovinah (Hardy, Kea, Resvna), kjer so v rokavih njunih bund našle zavetišče drage žgane pijače. V Resevni so jih opazili in javili policistom, ti pa so ju skupaj z olastninjenimi flašami zasačili v Lokarju.

Nato pa kar serija:

- 17. novembra neuspeli poskus kraje avtoradija iz razstavljenih avtomobilov na Drofenikovi 1 - avtoradio ni in ni šel ven.

- V istem času napad na avtomate za hladne in tople napitke v Bohorjevi furnirnici - izkupiček le dobrih 15 tisočakov.

- 19. novembra obisk dveh Romk v Lopaci - po gobe je šlo 10 tisočakov in ena klobasa

- 20. novembra si bo zapomnila T.S. iz Šentjurja, ki ji je poštar tega dne izročil namesto 40 tisočakov vredne Nokie 8210, kupljene preko Salamonovega oglasnika, neuporaben star mobil. Spretni prodajalec je kajpada pravočasno izpuhtel.

- bančniki so samo v Šentjurju odkrili 1800 ponarejenih mark.

Popravek

V zvezi s policijsko notico pod naslovom »Čigavo je seno« z dne 28. avgusta 2001 pojasnjujemo, da ni šlo za krajo, temveč za komasacijski spor med sosedoma, ki si lastita omenjeno parcelo.

Po zdravstvenih labirintih ŠTORIJA O STRGANEM KOLENU

Povedala vam bom zgodbo. O nerodnosti, smili in popotovanju po zdravstvenem domu.

Bilo je konec poletja. V dneh, ko se ljudje sicer že vračajo s poletnih dopustov, a se povsod, kamor stopiš, še čuti poletna razpuščenost in včasih, roko na srce, pravi kaos. Takrat sem se, v dobri družbi se razume, lotila nekega opravka, ki se mu reče sekanje in čiščenje grmovja. Hja, zapleta ne bom podrobno opisovala, ampak glavna poanta je v tem, da sem prišla v bližnje srečanje z motorno žago. (*Ups, ni bilo v načrtu!*) Skupile so jo moje "najljubše" delavske hlače (*halooo, a niso ble delavske?!*) in nebodigatreba tudi moje koleno. Sicer ni bila taka reč, ampak (*motorko vendar uporabljajo v grozljivkah in to z dobrim razlogom*), odločitev je padla in šli smo iskat nekoga v belem.

Tu pa se je začelo popotovanje (*vsekakor manj zabavno kot tisto od Litje do Čateža*), ki mu ljudska modrost pravi "od Poncija do Pilata". Problem je namreč v tem, da imam kot študentka svojo kartoteko v prestolnici učenosti (*le kdo pri zdravi bi zamenjal šentjursko idilo za ljubljansko meglo od jutra do večera?!*). Kakorkoli že, smola se me je ŽAL prišla daleč stran od moje kartoteke. Kam pa zdaj? K zdravnici, ki je bila nekoč moj guru za prehlade in gripe. „Sori, nič ne bo, smo na dopustu“, ali nekaj v tem stilu piše na vratih. Cool. Konec koncev smo v avgustu. Sej res, zadnjič se je na naš hrib sprehodil zdravnik, ki je zgledal zelo prijazen. Mogoče bo pa... „Odpade! Pri nas nimate kartoteke in mi smo privat. Na javni zavod!“ me odpravi sestra. OK. Razumljivo. V dobri veri sedem pred vrata "javnega zavoda", ko gospa sestra oznani, da ni več števil, (*zmanjkalo vstopnic, ni več vročih žemljic*). Ja šment, malo prepozno sem si razmesarila nogo, zdej sem pa izvisela. Upajoč, da se moje noge pa le kdo usmili, se napotim v ambulanto. Sestra me pisano pogleda, a se na srečo zaletim naravnost v doktorja. "Pa kako vam rata?!" govori njegov pogled, na glas pa reče: „Bomo uredili, samo za pet minut skočim ven.“ Še sreča, da imamo tako prijazne zdravnike, se v mislih zahvalim Bogu za slovenski zdravstveni sistem in še ministra Kebra povrh. Pa sem se uštel. Takoj, ko je odnesel pete, sestra popravi zmedo in naredi red. "Ni števil, sem rekla! Se nama mudi k upokojujencem. V prvo nadstropje. Adijo!" Ni problema. Konec koncev ne umiram, leta me pa tudi še ne dajejo, tako kot upokojujence. Hajd v prvo nadstropje. Pa čisto nič si ne izmišljujem, če rečem, da je bilo tam v čakalnici vsaj trideset ljudi. Od oka ocenim, da bom na vrsti sicer še pred božičem, ampak... V dveh urah pohajanja po zdravstvenem domu ma je že izučilo, da je biti "oné brez kartoteke" večji hendikep, kot še tako krvaveča noga. Zato se previdno prebijem do vrat, potrkam in upam na najboljše. Presenečenje!! "Kar naprej, sem

sedite, bomo takoj pogledali!" Še preden uspem zapreti usta od presenečenja, me posadijo na stol in odtrgajo obvezo. Auč!! Tokrat se pravzaprav zavem, da pa je z mojo nogo pa res nekaj malega narobe. Takrat pa prijazna zdravnica ugotovi, da se ji sicer smilim, a mi ne more pomagat. Se je namreč spomnila, da pravzaprav ni dežurna in ker nimam kartoteke... Auuuuu! To pa res boli.

Ampak potrpljenje je božja mast, pravijo in jaz sem "poosebljena" potrpežljivost. Napotim se k dežurni zdravnici. Stopim v čakalnico - med same dojenčke. „Hja, honorar članka, ki ga bom napisala na tole temo... Stavim, da tole ni dobro znamenje,“ si mislim. Vseeno odložim kartico in čakam. In čakam. Sestra pobere izkaznice in izgine. Pa se kmalu spet prikaže. No, sem vedela, da tole ne bo dobro. "Gospodična, vi pa nimate kartoteke pri nas, mar ne?" pravi. „Nimam. Veste, jo imam v Ljubljani. Tam študiram..." začnem razpletati svojo nesrečo. *Pazi to, sledi cvetka dneva: „Zakaj pa ne greste v Ljubljano?!”* Malo mi je sicer pobralo sapo, a sem ji še vseeno zmogla pokazati raztrgano koleno in omeniti, da je s temle pa malo nerodno potovati. „Ampak mi smo otroška ambulanta. Pojdite k zdravnici v prvo nadstropje. „Hudirja, imajo čuden smisel za humor!“ Ampak ona me je poslala k vam, ker ste bojda dežurni, ona pa ne.“ „Ampak samo za nujne primere!“ Mamici v čakalnici se spogledata in ko se za sestro zapro vrata, mi ena razumevajoče predlaga: „Mogoče bi morali pa skupaj pasti..." No, jaz sem v tistem trenutku že sklenila, da grem domov iskat "rcneje" med "recepte naših babic". Pa so se vrata spet odprla in na vratih je stala sestra. Čisto prijazna. Pravzaprav Prijazna. „Poškodba naprej.“ Ko sem potem zagledala še dobrodušno zdravnico, ki je z enim pogledom ugotovila, da me bodo v Celju prav lepo zašili, sem vedela, da lahko recepte naših babic prihranim za kdaj drugič. In tako sem po štirih urah in petih zdravniških odkorakala iz zdravstvenega doma z napotnico v roki. V uri in pol so me potem v bolnišnici tudi zakrpali (z vso birokracijo vred).

Tako. Povedala sem vam zgodbo. Od nje je preteklo že kar nekaj vode. Ostala je sicer majhna brazgotina, ki me vedno znova spomni, da drvarska kariera pač ni zame (to sem sicer slutila že pred to štorijo) in da predvsem naj se ne oddaljujem od svoje nove najboljše prijateljice - zdravniške kartoteke.

Ob tej zgodbi sem šla čez mnoge faze; od razkurjene (*a zakaj da ne grem v Ljubljano?!*), čez apatično (*kaj si pa morem, če sem nerodna?*) do razumevajoče (*saj so samo ljudje in povrh vsega še sužnji birokracije*). Zdej se mi zdi vse skupaj smešno in štorijo. Ker pa je smeh pol zdravja, sem hotela štorijo deliti z vami. V želji, da se vi ne bi niti zdravili, niti smejali na tak način.

Saška

Novembrski zapisi v ŠN Časovni stroj

Ací Vodeb, trgovec z avtomobili

»Odločno sem proti in podpiram župana pri njegovih naporih. Gre za zavajanje javnosti in v resnici za Sai-duhovni center, ki v katoliško okolje nikakor ne spada. Kot podjetnik spoštujem vse, ki v kraj prinašajo novo energijo, toda tega pa ne.« (ŠN, november 2000)

Rado Palir, literat

»Ljubezen je mnogo več kot samo čustvo, sentiment, strast - je transsubstancionirano hrepenenje po Biti in del udejanjanja Biti same.« (ŠN, november 2000)

Aleš Nežmah, slikar

»Prvi moj občutek v življenju je bila bolečina, fizična - pri treh letih sem se ponesrečil, vendar je temu občutku takoj sledilo drugo občutje - ljubezen - v bolnici sem se zaljubil v medicinsko sestro. Že pri treh letih sem se zaljubil, od takrat še mnogokrat, saj se je zaljubljeni tako lepo.« (ŠN, november 1999)

Roman Moškotevc, ob županski kandidaturi o tem, kako do novih delovnih mest

Če bi vsak petdeseti občan registriral neko dejavnost in zaposlil tri ljudi, bi bili v občini vsi zaposleni. Manjka ambicioznosti.« (ŠN, november 1998)

Saška Teržan, občasna popotnica

»Poznate sobne rastlinice, imenovane fikus? No, če si z njo zelo zelo prijazen, jo zalivaš po urniku, je nikoli ne prestavljaš, nikoli ne jeziš, ne zanemaraš, se z njo veliko pogovarjaš, ti zraste tam nekje ... do nosu. Ne vem, če si predstavljate, ampak mene je skoraj kap, ko sem se v Turčiji skoraj zaletela v hrastu podobno drevo in ugotovila, da gre za eno in isto stvar!« (ŠN, november 1997)

Jurij Malovrh, župan, v izjavi po volitvah

»Moj odnos do političnih nasprotnikov bo ostal pragmatičen, kajti v občini želim še dolgo delati in živeti.« (ŠN, november 1996)

Friderik Jager, pek

»Če je treba, v peč porinemo tudi odojka ali slastno svinjsko kračo.« (ŠN, november 1995)

Irena Zdošek, naj natakarka Slovenije

»Verjetno še nikoli v življenju nisem bila tako srečna kot takrat, ko sem zvedela, da sem zmagovalka. ... Zdi se mi, da je natakarski poklic prevečkrat podcenjen.« (ŠN, november 1993)

Profesor dr. Dolfe Cizej 1915 - 2001

V poznojesenskem dnevu, med globokimi pohorski gozdovi, smo se poslovili od Dolfa Cizeja, človeka, ki je v svojem dolgem plodnem življenju pustil vidno sled na področju kmetijstva, živinoreje in kmetijskega izobraževanja. Bil je eden od pionirjev uvajanja metodike pospeševanja kmetijstva, tudi zasebnega.

Šentjur in Kmetijska šola sta bila njegovo domovanje v letih 1947 - 1956. Deset let je bil ravnatelj in direktor Direkcije za državna posestva, ki je imela do leta 1956 sedež na Kmetijski šoli. Poleg teh obveznosti je poučeval

živinorejo, organiziral prakso in uvajal mnoge strokovne novosti. Po njegovi zaslugi je bila Kmet. šola prva v Sloveniji s strojnim molziščem. On je uredil goveji hlev, svinjake, plemenilno postajo za konje itd.

Življenje ga je vodilo iz Savinjske doline, kjer se je rodil 4. februarja 1914 v Prekopi, do pohorskih širjav, do Vuhreda, kjer je 27. oktobra letos legel v zadnje počivališče.

Maturiral je leta 1933 na gimnaziji v Celju, na agronomiji v Zagrebu je diplomiral leta 1937, tam je leta 1976 tudi doktoriral iz agrarno - ekonomskih znanosti. Med vojno je tri leta preživel v taborišču Dachau. Takoj po vojni je bil referent za živinorejo na kmetijskem ministrstvu v Ljubljani, do leta 1947, ko je prišel v Šentjur. Leta 1960 je bil izvoljen za profesorja na Višji agronomski šoli v Mariboru, v letih 1983 - 1985 je bil tudi njen dekan, od leta 1990 pa zaslužni profesor. Za svoje delo v stroki in izven nje je prejel mnoga priznanja, med njimi tudi »Jesenkovo nagrado«.

Bil je odličen predavatelj, odličen govornik in avtor številnih strokovnih knjig, skript, ekspertiz in elaboratov. Naj omenim le nekatere: Govedoreja, Prašičereja, Metodika kmetijske pospeševalne službe, Kmetijsko izobraževanje v osnovnih šolah in druge.

Bil je družaben in veder človek, ki je z optimizmom prenašal življenjske težave in z lahka pozabljal zamere. Mlajšim kolegom je bil vzornik in odličen mentor.

Čeprav je minilo veliko let, odkar je zapustil Šentjur, so sledi njegovega dela pri nas še vedno žive. Rad se je vračal in spremljal dogodke v našem kraju. Mislim, da lahko zapišem v imenu vseh, ki smo ga poznali osebno ali po pripovedovanju: Dolfe, še vedno si živ v našem spominu.

mag. Nevenka Cmok

35 let otroškega varstva v Šentjurju

Takratni prvi varovanci v varstvenih prostorih sedanje glasbene šole so sedaj v najbolj ustvarjalnem obdobju svojega življenja. Jeseni leta 1966 je takratni občinski ljudski odbor sklenil, da ustanovi varstveni oddelek pri osnovni šoli Franja Malgaja in s tem skušal uresničiti prizadevanja takratnega Društva prijateljev mladine. Žal števila resnično zainteresiranih družin predsednica gospa Stana Šešerko in gospa Breda Svetina nista mogli povedati, število evidentiranih pa je nihalo med 25 in 30 otrok.

Jeseni leta 1966 je po izselitvi zobozdravstvene ambulante v na novo preurejene prostore zdravstvenega doma po vojni zgrajenega eksponata - združnega doma / sedaj okrajno sodišče in kulturni dom /, sledila skromna preureditev prostorov. Nabavljena je bila najnujnejša zasilna oprema. Temu je sledila formalna otvoritev. Predstavniki občine je ob maloštevilni udeležbi zainteresiranih staršev z nekaj malčki in člani društva prijateljev mladine predal ključ vrtca takratnemu ravnatelju šole g. Ernestu Rečniku. V sklopu otvoritvene procedure si je predšolski varovanec Andrej Perc prizadeval odpreti vhodna vrata, vendar mu kljub želji navzočih ni uspelo. (Njegov oče Leopold je bil takrat profesor nemščine na šoli, mati Saša pa sodnica za prekrške).

Vodenje vrtca z najnujnejšim tehničnim osebjem je prevzela učiteljica gospa Ula g. Kristina. S tem nesporno spada v krog pionirjev med delavci šentjurskega otroškega varstva. Odborniki in vodilni delavci v krogu zaposlenih niso z navdušenjem sprejeli za nekaj promil povišanih dajatev od osebnih dohodkov. Kljub permanentno nezavidljivim gospodarskim razmeram so razumeli to potrebo razvijajočega se trškega naselja ter takrat rastoče zaposlenosti prebivalstva.

V. Jagodič

Srečanje gasilskih veterank in veteranov

Občinska gasilska zveza Šentjur je pripravila v organizaciji prostovoljnega gasilskega društva Šentjur redno letno srečanje gasilskih veterank in veteranov. V društvenem prostoru se je 19. oktobra popoldne udeležilo okrog 80 članov iz vseh gasilskih društev občine Šentjur in Dobje.

Posebno organizacijsko zadolžitev za članstvo nad 60 let vodi tajnik občinske gasilske zveze

prizadevanjih za pridobitev novih prostorov smo mu nesporno izrazili podporo, ampak še več učinkovitejše bodo rabili s strani občine in države. Skupaj s sodelujočimi člani si je skozi ves program srečanja prizadeval, da smo se udeleženci vračali z najboljšimi vtisi in počutjem.

Po pozdravnem govoru in izrečenih željah po zdravju in dobrem počutju veteranov

Veterani v Ipavčevi hiši

Janko Cerkvenik iz Slivnice. Po izreku njegove iskrene dobrodošlice in kratki predstavitvi dogodkov med letom smo se poklonili spominu pokojnih. Seznanili smo se z navzočnostjo najstarejšega člana g. Kukovič Ivana iz Šentjurja, kateri je letos napolnil 96 let Posebej pohvalno je navedel tekmovalne uspehe veterank iz gasilskega društva Planina in veteranov gasilskega društva Slivnica, kateri so v državnem merilu zasedli 15 mesto. Posebej je pozdravil udeležbo veterank, kar smo z zadovoljstvom sicer že ugotovili veterani sami. "Saj gasilec mora biti nenehno pripravljen na akcijo, ne glede na leta starosti."

Izredno pregledno in prijazno je predstavil delovanje in opremljenost gasilskega društva Šentjur predsednik g. Oset Branko. V njihovih

g.predsednika občinske zveze Jožeta Zupanca je sledil ogled posestva Sonje in Franca Videc v Vodružu - Ravnah. Ogledali smo sodobno urejeno kmetijo za vzrejo koz in predelavo kozjega mleka v higiensko in tehnično opremljeni mlekarni. Degustirali smo nekaj vzorcev sirov in sprejeli vzoreček za popotnico. Enega od veteranov je zanimalo, ali proizvodi kozjega mleka ugodno delujejo na življenjsko

kondicijo. Gospodinja je temu izkustveno pritrdila.

Vračali smo se na ogled protokolarnih prostorov občine Šentjur. V restavrirani stavbi skladateljev Ipavcev je poglobljeno predstavitev opravila kustosinja Mateja Močnik. Nekateri so obudili na mlada leta ob ogledu poročne sobe, seveda z različnimi občutki.

Po zakuski v gostišču Bo h o r č smo se ponovno razšli za eno leto z željo, da se naslednje leto vsi snidemo na srečanju ali izletu. Takrat bodo število povečali novi 60 letniki - če bo narava prizanesljiva, da se ne bi zmanjšalo število sedanjih!

V. Jagodič

Da ne pozabimo

Spomini na Demos

17. nadaljevanje

V razpravi, ki je sledila, sta Komel in Zabukošek poudarila, da IS spet demonstrira svoj način dela in zapostavlja skupščino, Moser je še naprej podpiral IS, Grdina pa je takorekoč izgubil živce, edinega krivca za polom svojega proračuna je videl v meni in je vse svoje najostrejše napade usmeril izključno name. Prva sta si nato premislila Milan Frece in Ivan Pevec, nazaj se je pričel vleči Štiglic, Malovrh pa je predlagal odložitev glasovanja o proračunu. Sam sem vztrajal, da sedaj, ko so bili amandmaji nedvomno sprejeti, ni smiselno odlagati glasovanja o proračunu, s čimer sem si še dodatno nakopal Grdinov bes. Njegovemu mnenju, da pravzaprav ne gre za proračun temveč za osebna nasprotja med menoj in predsednikom IS, so pritrdili še demosovci Zdravko Brglez, Anton Komel, delno pa tudi Branko Hus. Spet je na moji strani ostal le Zabukošek. Končno sem le več ali manj izsilil glasovanja o predlogu proračuna, seveda vključno z že sprejetimi amandmaji, zanj pa je zdaj od 40 navzočih odbornikov glasovala le osmerica, šest jih je bilo proti, 26 odbornikov pa je stisnilo rep med noge in se je vzdržalo. Ker za proračun ni glasovalo več kot polovica navzočih odbornikov, je moja opcija šla po vodi. Grdina pa je slavil, kajti Demosova večina v občinski skupščini je bila očitno že na njegovi strani.

S tem pa zadeva še ni bila zaključena. Moser, kot najvztrajnejši Grdinov podpornik, je vztrajal, da Skupščina takoj še enkrat glasuje o že sprejetih amandmajih in jih zavrne. Slavica Arzenšek pa je nedvoumno povedala, da sem glavni krivec jaz, ker sem zavedel Demosove odbornike ter je namignila, da bi bilo prav, da takoj odidem z občine. Še posebej se je zgražala nad mojim pisanjem v časopise.

Razprava o proračunu se je nadaljevala na naslednji seji. LDS (Jager) je podprla Grdino, Zabukošek pa je ugotavljal, da se nov predlog bistveno ne razlikuje od prvotnega predloga in da IS iz trme še naprej zavrača načelne predloge SDZ. Drugi odborniki niso razpravljali, očitno pa sem se tudi sam umikal iz več ali manj izgubljene bitke in se v razpravi sploh nisem izpostavljal.

Za povsem enak proračun, brez že sprejetih amandmajev, ki jih je skupščina sprejela na prejšnji seji, je zdaj glasovalo kar 34 odbornikov in le trije smo se vzdržali. Komel je komentiral takšen izid z opazko, da je skupščina ponižno pristala na diktat IS, kar pomeni konec parlamentarizma v Šentjurju. Razočaran je bil tudi Štiglic, ki je odbornikom očital dvojno moralo.

Je IS odstopil ali ni?

Sledila je težka razprava o odstopu IS. Ker sem po Grdinovih besedah in tudi po ugotovitvah odbornikov iz vrst SKD bil glavni krivec jaz, sem vodenje seje pod to točko prepustil podpredsednici skupščine Bredi Svetinovi (ZKS-SDP). Gospa Svetinova, ki je dobro poznala moje razloge za spor z Grdino, mi je bila razmeroma naklonjena in je sejo vodila zelo umirjeno v smeri sprave. V razpravi se je pokazalo, da pravzaprav razen Zabukoška in Komela, ki sta podrejanje Skupščine in predsednika Skupščine samovolji predsednika IS Grdine razumela podobno kot jaz, nisem imel odločnejših zagovornikov.

Že znanim stališčem Prebila, Frece, Peveca in Moserja se je pridružil še Miran Bevc. V tej razpravi je tudi nastala znamenita izjava Ivana Peveca, "da nekateri pišejo, namesti da bi delali..."

Grdina je trdil, da IS ni odstopil, ampak je samo zagrozil, da bo odstopil, če bo Skupščina sprejela sporne amandmaje SDZ in ker jih ni sprejela, njegov odstop seveda sploh naj ne bi bil več v igri. Za njim so enako množično ponavljali njegovi vse številnejši zavezniki in nazadnje sem ostal skoraj povsem osamljen v prepričanju, da je odstop bil jasno podan, da si IS ne more kar po domače premisliti. Skupščina ima seveda možnost ponovno potrditi mandat IS, toda samo po določeni proceduri, po pravilih. Ampak kdo se je v šentjurski občini v času Grdine še oziral na pravila? Žalostno je bilo, da so prav Demosovi odborniki spet brez oklevanja pohodili eno od demokratičnih zakonitosti.

F.K.

Kmetijsko gospodarstvo Slom
1945 - 2000

(7. nadaljevanje)

Nastane ideja, da se združi v občini vse kmetijske zadruge v eno. Politična akcija je, da se prepriča kmete za samoupravno odločitev. Sedež naj bi bil v Šentjurju, ker pa je bila šentjurska zadruga pred stečajem, se strategiji v občini in zadrugi odločijo, da se ustanovi nova kmetijska zadruga Kalobje, ki naj prevzame tudi

reorganiziranj. Strategijo kmetijske politike sta v glavnem snovala direktor Grasselli Milan in takratni predsednik občinske skupščine /župan/ Peter Hlastec z nekaterimi sodelavci. Morala sta zasledovati globalno politično in gospodarsko usmeritev, širiti družbeni sektor in temu podrediti zasebno kmečko proizvodnjo. Posebej so

prisotne okrajne direktive razvoja posameznih predelov celjskega območja. Temu je bil podrejen razvojni in proizvodni program dotedanjega kmetijskega gospodarstva Slom.

Kmalu po združitvi vseh kmetijskih organizacij v občini prične kombinat izvajati določeno

specializacijo. Na Planino se preusmerja vzreja plemenskih krav in mlečna proizvodnja. Slivnica se kasneje preusmeri v kokošjerejo. Na priključeno posestvo in poslopja Kmetijske šole so nameščene krave molznice, namenjene preskrbi trškega prebivalstva z mlekom. Šola nadaljuje tudi s svinjerejo. Od takrat so dijaki kmetijske šole opravljali praktični pouk na kombinatovih površinah in hlevih.

Posestvo Slom se preusmerja pretežno v sadjarstvo in vzrejo govejih pitalcev. V prehodnem obdobju od samostojnosti do vključitve v kombinat se nekoliko zmanjša dotedanja čreda. Od leta 1961 do 1963 se hitro menjavajo kadri in upravniki. Bivšega direktorja Karla Podbregarja zaradi bolezni upokojijo. Bil je partizanski vojni invalid. Nasledi ga Jože Mravljak iz Šentjurja, za njim pa za kratek čas tudi dipl. ing. Cmok Drago, prav tako iz Šentjurja, kateri je pričel kot pripravnik.

Leta 1963 je imenovan za upravnika domačin kmetijski ing. Vinko Mastnak, do takrat upravnik zadrugne enote v Šentjurju. Njemu je podrejena tudi bivša enota kmetijske zadruge Ponikva, kjer je imel ob prevzemu teh obratov tudi sedež uprave. Uprava se premesti na obrat Slom po razdružitvi družbenega posestva in kooperacijske proizvodnje s trgovinami.

(Se nadaljuje)

Prvi traktor

šentjursko. Kmalu po ustanovitvi in registraciji se preimenuje v kmetijsko zadrugo Bodočnost.

Ta kmetijski gigant se upravnno vseli v prostore kasnejšega podjetja TOLO. Pred vojno je bila v teh prostorih jajčna zadruga v lasti šentjurskega veletrgovca in veleposestnika Z d o l š e k Franca. Iz obstoječih zadruginskih kadrov se formira uprava. Sočasno okrajna politična in administrativna oblast ugotovi nujnost pospešenega šolanja kmetijskih kadrov. Ta val je zajel celo Slovenijo. Iz občine je kadrovano 20 fantov in deklet v dvoletni tehnikum v Vrhnem pri Žalcu in kmetijsko šolo Maribor. Ti kadri so po končanem šolanju razporejeni na dela v obrate kasneje nastalega kmetijskega kombinata.

Leta 1961 so vključili v združeno kmetijsko organizacijo še vsa tri kmetijska posestva. Takšna struktura je zahtevala reorganizacijo in preimenovanje v Kmetijski kombinat. Slom postane obrat kmetijskega kombinata z upravnikom in administracijo. Ostali delavci uprave se selijo na sedež kombinata v Šentjurju: Bohorč Ljubo, Rečnik Tilčka in Užmah Cilka. Podbregar Iva je premeščena v prostore kmetijske zadruge na Ponikvi do odhoda v Hmezd Žalec.

1961 - 1990

Kmetijski kombinat je po svoji ustanovitvi v nenehnem

Vincenc Jagodič

NAGRADNA IGRA

TRGOVINE JAGER

in RECKITT BENCKISER

1. NAGRADA
pralni stroj

CALGON 500 G
559,90

PRALNI PRAŠEK
AVA 2,8 KG
999,90

AVA GEL 1,5 L
999,90

NOVO

AVA GEL 1,5 L color
999,90

QUANTO 1,5 L
599,90

VANISH 1L
559,90

CILLIT 450 ML
299,90

NAGRADNO VPRAŠANJE:

NAPIŠITE ŠTEVILKO EAN KODE AVA GEL 1,5 L
NA KUPON IN GA PUSTITE NA BLAGAJNI
TRGOVINE JAGER.

IME IN PRIIMEK:

NASLOV:

TELEFON:

NAKUP NI POGOJ ZA SODELOVANJE !

DOVOLJUJEM UPORABO PODATKOV V REKLAMNE NAMENE.

BOGATA PONUDBA MIKLAVŽEVIH DOBROT

UGODNO!

Čokolada MILKA
100g

119,90

foto

LANGUS TONČKA, s.p.

Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 03/749-19-60, 041/693-388

Delovni čas
delavnik
8 - 18
sobota
8 - 12

AKCIJA

10%

ZNIŽANJE

nekaterih modelov
FOTOAPARATOV
CANON

NOVO

Daljnogledi za NOČNO
opazovanje (IR)

Daljnogledi
SWAROVSKI

ČRNOBELA

FOTOGRAFIJA

NOVO

VELIKA IZBIRA:

- zrcalno refleksnih in drugih fotoaparatorov
- termometrov, barometrov, higrometrov...

Če ne veste kaj kupiti ob prazniku podarite naš DARILNI BON!

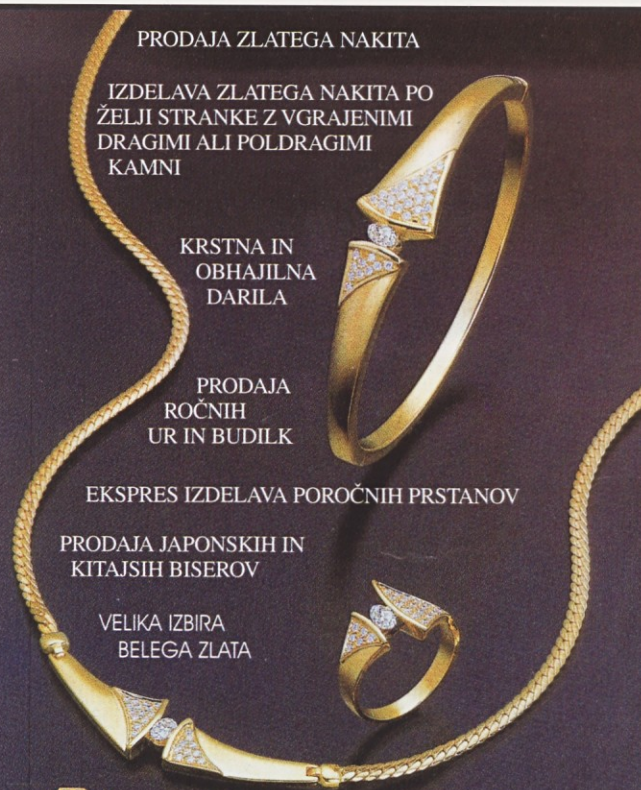
REPRODUKCIJA IN OBNOVA STARIH FOTOGRAFIJ

BATERIJSKI
VLOŽKI ZA
DALJINKE
UPRAVLJALCE

UGODNO

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO

Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

PREVOZI - TRGOVINA

Peter Jeršič s.p., Ul. Leona Dobrotinška, 3230 Šentjur (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

foto: Langus

NUDIMO VAM

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schiedel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor,
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

DELOVNI ČAS od ponedeljka do petka 7.00 - 18.00, ob sobotah 7.00 - 13.00
TELEFON 03/749-18-77 FAKS 03/749-18-78 MOBILTEL 0609/624-091

Kotiček za zdravje

Vročinski krči pri otrocih

Smo v času prehladnih obolenj, ki jih pogosto spremlja povišana temperatura. Pri temperaturah nad 38,5 stopinj pri otrocih v starosti od 6 mesecev do približno 6 let lahko pride do epileptičnim napadom podobnih vročinskih krčev, ki lahko povzročijo staršem velike skrbi.

Če krči trajajo nekaj minut (do 5 minut), ukrepajte sami. Otroka ohlajajte z mlačnimi obkladki ali tuširanjem z mlačno vodo in mu dajte katero od antipiretičnih zdravil (Lekadol, Panadol, Paracetamol). V primeru, da otrok bruha, uporabite svečke. V večini primerov temperatura pade in krči prenehajo. Utrujenega in prepotenega otroka preoblecite in pustite pod nadzorstvom počivati.

Pri dolgotrajnejših krčih otroku stisnite v črevo rektolo Stesolid (0,5g /kg telesne teže, ali po zdravniškem navodilu). Lahko tudi do 3x v razmaku po 10 minut.

Če krči ne ponehajo (trajajo dalj kot 5 minut), poiščite zdravniško pomoč.

Pri pojavu vročinskih krčev starši najpogosteje grešijo, ker otroka, ki ga ob naraščajoči temperaturi zebe in trese, ne pričnejo takoj ohlajati. Neprimerno je ohlajanje z alkoholnimi obkladki, ali s kopanjem v topli vodi.

Zelo pomembno je, da vročinski otrok veliko pije, ponudite mu mlačne napitke in nanj pomirjajoče vplivajte.

Vročinski krči praviloma ne puščajo posledic, saj gre le za prehodno motnjo električne prevodnosti, in navadno ne potrebujejo posebnega zdravljenja.

Draga Kovač - Škoberne, dr. med.

Spoštovane gospe!

Obveščam vas, da bom 01.12.2001 pričel z delom v zasebni ginekološki ambulanti SIMMED, ki se nahaja v prostorih dosedanje ginekološke ambulante v ZD Šentjur.

Delovni čas ambulante je vsak delovni dan od 7 - 14, ob četrtkih od 13 - 20.

Naročanje za preglede je možno na telefonski številki 749-31-31.

SIMMED - Zasebna ginekološka ambulanta
Leona Dobrotinška 5, 3230 ŠENTJUR
Tel. 749-31-31

Delovni čas:

Ponedeljek: 7 - 14, torek: 7 - 14, sredo: 7 - 14,
četrtek: 13 - 20, petek: 7 - 14

Filip Simoniti, dr. med.,
specialist gin. in por.

Modni kotiček Vanje Bertossi

Čas je za plašč

Brez njega v pravi zimi ne gre. Kroji letošnjih plaščev spominjajo na osemdeseta in osemdeseta leta: dolgi so do kolen, ali tudi do tal, silhueta sledi tesni liniji, ki jo s pasom samo poudarimo. Modne so tudi pelerine in ponči. Zapenjanje je vidno ali skrito, eno ali dvostransko. Med materiali so priljubljeni volna, moher, kašmir, krzno (naravno in ekološko). Barvna paleta je široka, od klasične črne, sive do bele. Nov plašč. Modni so otenki do bež, kamel rjave, barve konjaka ali tobaka. Za tiste, ki ne marate rjavih tonov; posezite po rdeči,

bordo rdeči in vijolični barvi! Tudi v srednje modri in zeleni barvi boste dovolj modne. Letos prevladuje karo vzorec, sledijo vzorci ribje kosti, pepita in večni tvid.

Nakup plašča ni le precejšnja sprememba vašega izgleda, je tudi resen poseg v družinski proračun, zato naj vam ne bo vseeno, kje in kaj boste kupovale. Tudi iz lanskim modelov se z nekaj domišljije in spretnih rok da ustvariti tako rekoč

bele. nov plašč.

Trgovina
Laura
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Kuharski kotiček

Predlog za praznični meni

OMLETINI ZVITKI

Za ometine zvitke lahko uporabimo ostanke mesa. Lahko jih hranimo v zamrzovalni skrinji - torej si jih lahko pripravimo že vnaprej. Kako?

Po že znanem receptu spečemo nekaj omlet, ki jih bomo namazali z naslednjim nadevom: na maščobi prepražimo majhno drobno sesekljano čebulo. Dodamo približno 15 dag zmlete govedine, ki nam je ostala od juhe in skupaj prepražimo. V ohlajeno maso dodamo 1 jajce, malo sesekljane zelene peteršilja, malo popoprmo, po potrebi prilijemo nekaj žlic juhe, da bomo namaz lahko namazali po omleti. Ta količina namaza zadostuje za 3 - 4 omlete. S pripravljenim namazom namažemo omlete. Paziti moramo, da so posebno dobro namazani robovi, sicer se kasneje omlete rade odvijajo. Omlete pečemo v namazanem pekaču približno 15 minut pri 200°C. Ohlajene narežemo na tanjše kolobarje, v juho pa jih damo tik pred serviranjem.

DUŠENA GOVEDINA

Vzamemo 1 kg govedine (od stegna, beli križ, najboljša pa je pljučna pečenka). Meso osolimo in ga na vroči maščobi opečemo z vseh strani. Dodamo na kolobarje narezano večjo čebulo, zelenjavo narezano na manjše kose (korenje, peteršilj, zelena), lovrov list in nekaj zrn celega popra. Lahko zalijemo z nekaj žlicami juhe ali vode. Meso dušimo pokritega 2 - 3 ure in ga med dušenjem večkrat zalijemo s sokom. Ko je meso mehko, ga razrežemo na tanjše rezine in pripravimo omako. Precedimo tekočino, ki se je nabrala v posodi, zelenjavo zmeljemo s paličnim mešalcem. Dodamo podmet iz 1 dl kisle smetane in žlice moke. Lahko dodamo še nekaj žlic vina. Omaka naj dobro prevre. Z njo prelijemo rezine mesa.

ZDROBOV KIPNIK

Kipnik najbolje skuhamo v modelih, ki so namenjeni prav pripravi le-teh. V sredini imajo luknjo, predvsem pa se dobro zapirajo. Če nimamo takšne

posode, si pomagamo z modeli iz pločevine ali teflona, pokrijemo pa jih s folijo. Napolnjeno posodo damo v večji lonec z vodo, ki naj počasi vre - kipnik kuhamo v sopari. Posodo napolnimo le do 3/4.

Za zdrobov kipnik potrebujemo 1/4l mleka. Ko ta zavre, ga malo solimo, dodamo 7 dag masla, lahko še noževno konico muškata oreška, nazadnje pa še zakuhamo 10 dag pšeničnega zdroba. V ohlajeno maso vmešamo 3 rumenjake in sneg treh beljakov. Posodo, v kateri bomo kuhali kipnik, dobro namažemo z maščobo in potresemo z drobtinami. Kipnik kuhamo 45 minut. Posodo vzamemo iz lonca, pustimo kipnik še nekaj minut v modelu, nakar ga zvrnemo na krožnik in prelijemo s presnim maslom.

K dušeni govedini s kipnikom se odlično poda žlica ali dve brusnic ali ribezova marmelada. Poleg lahko serviramo še različno kuhano in z maslom zabeljeno zelenjavo.

POOBEDEK

Ker mora biti za Božič na mizi potica in ker se mora za Božič pripraviti tudi več vrst drobnega peciva, bomo za poobedeke ponudili kar potico oz. drobno pecivo s kakšnim kompotom.

ŠKOFOVSKI KRUH

Mešamo 3 rumenjake, 14 dag sladkorja v prahu in 1 vanili sladkor. Ko dobro naraste, dodamo 21 dag narezanih lešnikov ali orehov, rozine in na manjše koščke narezano jedilno čokolado. Zmešamo. Nazadnje še dodamo sneg iz 3 beljakov in 13 dag moke. Testo damo v ozek podolgovat pekač, ki smo ga dobro namastili in potrosili z moko. Pečemo 10 minut pri temperaturi 250°C, nakar temperaturo znižamo na 200°C. Z vilico ali iglo poizkusimo, če je pecivo pečeno (testo se ne sme prijeti na vilico). Ohlajeno potrosimo s sladkorjem in narežemo na tenke rezine (približno 1 cm).

Samo majhen grobek je bil...

Ljubezen je lepa. Najlepše, kar se ti pravzaprav lahko zgodi. Morda sta prav zato odtujenost in sovraštvo, ki zrasteta iz nje, lahko še bolj strupena kot običajno.

Pred mnogimi leti se je zgodila taka ljubezen. Gotovo sta se ljubila. Poročila sta se. Žal tudi ločila. Imela sta sinka. Umrl je kot nekajmesečni dojenček, svoji teti na rokah.

Pokopališče na Kalobju. Ob glavni poti, na ovinku kjer se zavije proti glavnemu križu. Tam je bil grobek. Čisto majhen in bel. Veliko let. Morda so že vsi razen očeta in matere pozabili, da je kdaj živel.

Potem pa je izginil. Nekdo je kamniti pomnik na malo bitje vrgel v kontejner. Kot, da ga nikoli ne bi bilo. Pa ne čisto. Baje je njegova mati nekje v Celju na drug grob vklesala njegovo ime, dan rojstva in tako hitro smrt.

In oče? Ni se sprijaznil. Nad kosti svojega sina je sam postavil nov spomenik. Da ga je čisto sam izdelal, je bojda dejal. Na marmorni plošči so v posodi cvetele mačke in brlela lučka. Bilo je, kot bi se Zdenko spet malo vrnil, čeprav ni nikoli zares živel.

Potem pa... Kak teden nazaj sem šla na grob prižgat svečko. Ob Zdenkovem grobu pa mi je zastal korak. Vandali. Na pokopališču, kjer se kaj takega ni zgodilo še nikoli. Kjer je bila pieteta do mrtvih nad kakršnimi koli živimi zdrami. Majhen spomenik je bil razbit na drobne koščke. Črke nerazpoznavne, mačke razsute, lučka razbita...

Komu je bil Zdenko napoti? Če bi živel, bi bil zdaj mož petdesetih let. Morda bi imel družino, delo, prijatelje... Tako pa je bil samo droben cvet, ki je ovenel, še preden se je mogel odpreti. Samo majhen grobek je bil, majhnega dečka, ki bi lahko bil. Je tisti, ki je udaril po plošči, pomislil na to, da ima dar, ki ga ta deček ni imel nikoli? Življenje. Da bo zanj nekdo dajal odgovor; sebi, ljudem, Bogu... In, da vse poti vodijo tja, poleg Zdenka. Je vredno?

C.H.

Saška

Razmišljanja

Začetek konca

»Ne mislite, da sem prišel zato, da prinesem na zemljo mir; nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč.« (Mt, 34-35)

Tako naj bi govoril Jezus že tisočletja nazaj, danes pa se nam zdi, kot bi govoril ravno nam. Kajti meč je dejansko vedno znova okrvavljen, ko trga krhke niti človeških tostranskih življenj. Na našo srečo zaenkrat zgolj na drugih koncih sveta, tako da smo majceni Slovenčki varno pospravljeni v svoji državi, za katero smo prepričani, da je nedotakljiva. In da smo MI spodoben, brezmadežen narod, ker ne vihtimo meča nad ostalim svetom. Že res, vendar pa po drugi strani nismo sposobni zaključiti poglavja iz svetovne in za nas tudi državljanske vojne. Gre za verjetno najbolj sramotno obdobje iz slovenske zgodovine, še posebej, ker si sprti strani tudi danes ne znata podati roke in pustiti nesrečne žrtve v njihovem večnem miru. Kako graditi prihodnost nekega naroda, če še nismo preboleli preteklosti? Balkanske vojne, ki so se dogajale dobesedno na našem dvorišču, nas očitno niso izučile, da so najbolj nevarni tisti, ki brskajo po napol strohnelih kosteh in v imenu maščevanja odpirajo nove rane... Mrtvi so se gotovo že spravili tam nekje, na oni strani, če sploh obstaja.

Toliko o lastnih temnih sencah, pogledimo še onkraj meja svojega mikrokozmosa. Magični enajsti september, ki ga imate že gotovo preko grla, še vedno usodno kroji svetovno dogajanje. Kot bi že vse življenje gledali iste prizore; ameriški bombniki, skupine samomorilskih fanatikov, krvave civilne žrtve, poplavo beguncev v improviziranih šotorskih naseljih. Matere, ki ne vedo, kako bodo nahranile otroke in s čim jih bodo zavarovale pred mrazom tam nekje, daleč od svojega doma. Dogajajo se najbolj bedaste ironije, od katerih je verjetno najbolj bizarna tista o metanju enako pakiranih bomb in paketov z hrano. Ali pa dejstvo, da svetovna velesila izmenično sponzorira in napada nove tolpe morilcev zato, da se predstavniki njenega »izvoljenega« ljudstva vsako jutro usedejo v avtomobil s polnim tankom goriva in gredo kreirati svet po svojih merilih. Od vseh so še najbolj zadovoljni mediji, ki vztrajno polnijo strani s kvazi senzacijami. Mi jih ne moremo več gledati, poslušati in prebirati, zato naveličano preklapimo na drug kanal, najbolje na kakšen večerni film, kjer vedno znova razni »junaki« rešujejo svet tako, da pobijejo kakšnih petinšestdeset »negativcev«. Ti, zadnji, se seveda pojavijo v podobi bradatih zlobnežev v turbanih in žakljastih haljah. Oboje, tako vojna poročila, kot filmsko produkcijo, že gledamo z naveličano samoumevnostjo. Podzavestno smo namreč sprejeli filozofijo zahodnega sveta, ki gleda svet skozi očala ekonomije. Ki preračunava človeška življenja po logiki - bolj nekaj civilnih žrtev, kot pa eno »naše«.

Zgoraj omenjena strategija je tipična za vse genocidne oblasti; nasprotnike je potrebno razčlovečiti, jih predstaviti kot nižjo vrsto, ki, dokler je pri življenju, ogroža druge vrste. Zato jih je potrebno zavržati z zemljo, pa čeprav se pomotoma znajde v ruševinah kakšna bolnišnica. Zahodna civilizacija ne pozna smrti in se je nadvse boji. Tuje ji je lastno žrtvovanje v imenu sejanja smrti. Zato njeni bombniki napadajo iz varne višine, vse nedolžne smrti pa se proglasijo kot »povračilni ukrep«. Bombnikom bo sledilo nekaj milijonov dolarjev, s katerimi se bodo med drugim drago plačevali domačini, da bodo deminirali lastna dvorišča. Ameriški predsednik bo takrat že žugal kakšni drugi nepokorni državi in razne sorte posebnih poročevalcev se bodo preselile na druge lokacije, tako da ne bomo videli prizorov, kako se vračajo begunci v razrušene domove, preklinjajoč ves svet. Mali Slovenčki bomo odobravojoče kimali in celo moledovali, če jim slučajno lahko posodimo kakšnega uniformiranca, pripravljenega na »pravični boj«. Tega niti ne moremo obsojati, saj moramo biti Z njimi, drugače bodo mislili, da smo slučajno PROTI in bomo čisto lahko padli v koalicijo naslednjih žrtev.

V tej evolucijski logiki, ki jo narekuje močnejši, nimamo kakšne druge izbire. Največ, kar lahko storimo, je to, da ne ostanemo malodušni ob katerikoli smrti. Pa čeprav gre za kakšnega zloglasnega talibana. Vsi smo namreč zgolj orodje političnih in ekonomskih smernic, ki so, smešno, sicer človekov proizvod, vendar naperjene proti njemu. Prav tako se ne pustimo prepričati v idejo, da gre za nekakšen trk civilizacij, ker takšno razmišljanje že avtomatično ločuje med superiorno in manjvredno civilizacijo. Res smo si različni, vendar vsi pripadamo isti civilizaciji, saj smo ljudstva »knjige«, torej Stare zaveze. Muslimanom in kristjanom govorijo isti preroki in očaki in vsi pripadamo religiji, ki je izključujoča. Nasilna do vseh drugače mislečih, prepričana v resničnost zgolj lastnega boga. Človek se postavlja v center sveta, kjer enako razpolaga tako z naravnimi viri, živalskim svetom, kot življenji ostalih ljudi. Kljub osnovni zapovedi vseh, ki se glasi »ne ubijaj«, si jemljemo to za osnovno pravico.

Bog je obupal nad človekom in zato nam je odlomek iz evangelija lahko razumljiv. Po svojem sinu je med ljudi poslal meč, ki pa ga nismo prelomili, ampak ga veselo vihtimo. Čisto možno je, da smo si tako prislužili končnost vseh civilizacij...

Polonca Mastnak

Študentska kronika

Napovedujemo

30. 11. /petek/ ob 18^h, jedilnica OŠ Hruševca:

REDNA LETNA

SKUPŠČINA ŠKMŠ.

Kdo bo novi

predsednik?

pp 75-3230 Šentjur
info@skms-net - www.skms-net
8041-369-392

11. 12. /torek/ ob 21^h,

v Klubu (ex Rumena

barista), Tržaška 2,

Ljubljana. abc ... RSS žur. Skupna zabava ŠKMŠ,

Kluba študentov šmarske regije in Obsoletja in Kluba

študentov Dravinjske doline. Nagrade za prinesitelje

originalnega potrdila o vpisu!

7. 12. /petek/ ob 21^h, Prostor: U2 VEČER. Foto, audio, liquido.14. 12. /petek/ ob 21^h, Prostor: MINI KONCERT skupin Panacea (avtorski rock, Kungota) in Jadranko pa uni (ramones sound, Maribor)21. 12. /petek/ ob 21^h, Prostor: POTOPIŠNO

PREDAVANJE Marka Veleckega iz kluba Norik

Sub _ Podvodni diapozitivi

POČITNIŠKO DOGAJANJE

nedelja, 23. 12. - nedelja 30. 12.

Rekreacija: / torek- sobota/ košarka ob 14:30 v OŠ F. Malgaja

Prostor: odprt od 18h naprej. Na voljo bodo družabne igre + program.

23. 12. /nedelja/ ob 12h, Kalobje: zimske igre (ŠD Kalobje + ŠKMŠ). Info 041-969-642 (Klemen)

25. 12. /torek/ ob 21h: božični video večer

26. 12. /sreda/ ob 21h: Dan državnosti s kitarami.

Mini koncert skupine Nothing (grunge, Šentjur)

27. 12. /četrtek/ ob 18h: okrogla miza »nestrpnost«.

28. 12. /petek/ ob 22h, dvorana kulturnega doma Šentjur: ROCK koncert. Igrajo: Zaklonske prepeva, predskupina Zeus

Predprodaja: MS servis, Kvedrova 26, Šentjur (pon-pet, 11 - 15h); 600 sit člani, 800 sit ostali. Na prireditvi: 800/1000 sit.

29. 12. /sobota/ ob 18h: carske igre, ob 21h: elektro ritmi z d.j. Crocyjem in d.j. Mitom

30. 12. /nedelja/ ob 21h: MU-MU SCENA. Vstop v ustrezni opremi bo nagrajen!

redno

Odbojka, OŠ F. Malgaja, sobote ob 18:30

novi! URADNE URE ŠKMŠ: petek 15 - 17h v prostorih MS servisa.

potrdila o vpisu

Tudi letos jih zbiramo. Rednim in izrednim študentom iz UE Šentjur bomo podelili 2 x 10 lepih nagrad. Originalen papir nam pošljite na ŠKMŠ, pp75, 3230 Šentjur, s pripisom: potrdilo. Prvo žrebanje: 22.12.2001, drugo: 26.1.2002.

MS servis

Ulica Dušana Kvedra 26

pon-pet 11-15 ; tel: 749 11 50

Lucijina reportaža

Kaj je s Pepco?

Pa imam spet na grbi celo občino. »Pepca je ful v novembrski depri, da ni nič z njo. Daj, Lucija, stopi ti malo naokrog, tudi tja proti jugu in kaj napiši!« je bil urednik presenetljivo sladek. Kot vedno, ko ga kuzla liže. In ker se Miklavž, Božiček in pa Dedek Mraz takorekoč že za prvim voglom potikajo, keša pa od nikoder, sem prikimala. Sicer mi bo placa zmanjkovalo za moja favorita Jurija in Janeza, ampak mi bosta že oprostila. No, pa saj je res nehigiensko, če se posvečam kar naprej le njima.

Pa kaj bi jaz brez Jurija in Janeza!

Ampak to moram najprej povedati, kako prijazen je bil moj Jurij zadnjič v Ipavčevi hiši. Naši občinski plaketnici, nekdanji Ančki s Planince, zdaj operni divi Ani, je rekel kar »draga Anica«, pa nisem vedela ali naj ajfram ali ne? Je mislil na denar ali na seks? Še dobro, da sem stala na hladnem dežju zunaj pred vrati, tako da do tozadavnega pregrevanja ni prišlo. Ampak malo sem mu zamerila, kajti meni nikoli ne reče draga Lucija. Sicer pa tudi oni drugi gospe s Planince, mami Alojziji, ki je še več kot jaz storila za njegovo popularizacijo, tudi ne reče draga Alojzija. Kaj je potem v Gustavovem salonu rekel našemu haj literarnemu doktorju, ne vem - upam, da ne dragi doktorček Igorček. S frendico, s katero sva sicer uspeli pririti pod streho, a dalje od stopnic ne, sva se namreč soglasno odločili za nekoliko bolj komotni šank pri Jugu.

Vsekakor mi je bilo na ponkovških Martinovih dnevih bolj všeč: več nas je bilo, manj smo se gužvali, pa še za splošni maksimalni kulturni imidž se mi ni bilo treba tako hudo truditi. Moram pa reči, da si Ponkovljani kar privoščijo; vino iz domačih vinogradov, pevce in umetnike pa si naročijo kar iz bližnjih in daljnjih krajev. Kar je menda velikanska zasluga gospoda Hermana. In tisti »njihov« malar Kramberger zna tako lepo narediti hlebec kruha, da ga je šentjurski pek Fric hotel vzeti v službo. Sama pa nisem imela podobne službene sreče. Ko sem slišala, da moj Jurij išče šefico za svoj E - šport, sem se resno prijavila, da bi tako kot Miša v Tolu tu zadeve jaz pošlihala, pa me ni vzel. Da si bodo ljudje brusili jezike, da nastavlja svoje ljudi, se je izgovarjal. Tega mu seveda prav nič ne zamerim, saj sem slišala, da na pravo mesto spravlja »našega« človeka, ki bo najmanj tako dober, kot bi to lahko bila jaz ali Miša Račič. Že brez mene ima dovolj težav s svojim nadžupanom Janezom, ki je vedno bolj živčen, ko se ozira v nebo, pa od nikoder tistih pravih oblakov, ki povzročajo plazove. Saj bo človek, nič kriv in nič dolžan, še ob ves ugled dobrotljivega občinskega oblastnika, njegov zlahtnik pa ob dober posel. No, pa saj je šele november in še ni nič izgubljenega.

Kdor ne dela, ne greši.

Bolj slabo naj bi se Juriju in Janezu pisalo zaradi polževskega sprejemanja občinskih prostorskih planov. Ampak tudi tu ne bo nič hudega. Občina bo še naprej delala s svojim tempom, česar jim nihče trezen ne zameri, dokler ne bo asfaltne baze rja požrla, na Planinci pa bo izdihnil zadnji privrženec Sai Babe, in bosta obe zadevi na en mah rešeni. Pa še tistih 40 delavcev, ki jih je nameraval kapitalist Kovač izkoriščati v somraku strupenih asfaltnih hlapov, bo do svojega denarja prišlo na Zavodu za zaposlovanje na ekološko bolj čist način. Vidite, to so globalne in enkratne rešitve, ki jih lahko sproducirajo le

intelektualni potenciali prosvetljenih oblastnikov posebnega kova. Ha, ste videli, kako sta zrihtala Jankovića? Veze s Kučanom gor ali dol, Zoran se je usral v hlače, ko se je srečal z njuno odločnostjo in načelnostjo, se nato menda spajdašil z enako pokvarjenim celjskim Šrotom in bo gradil svojo štacuno tam, računajoč, da smo šentjurchani takšne pizde, da bomo zaradi nekaj tolarjev drli k njemu. Figo bomo, mi za načela tudi umiramo. Če bo Jurij rekel, kupujte v Keji ali Resevni, bomo vsi tu, pa tistih par tolarjev gor ali dol.

Človek se uči vse življenje

To velja tudi za ljudskouniverzitetnega Ludvika, ki se je slehernemu spodrsrlaju zelo spretno izognil tako, da je teden vseživljenjskega izobraževanja spustil skozi brez povsem odvečnih posegov v izobraževanje. Naj se ve, da smo šentjurchani naravno inteligentni. Je pa zato naredil slavnostno akademijo, na kateri se je lepo videlo, da vse od malarskih razstav in Igorčkovih knjig pa do študentske Siddharte izvira iz njega in njegove LU. Njegovemu v srce segajočemu super lepemu in informativnemu slavnostnemu nagovoru (boljši je bil le še nastop mojega Jurija) zamerim le, da ni niti črkice namenil mojim reportažam v ŠN. Pa čeprav bi le te brez LU bile velikokrat precej bolj siromasne.

Imam tri ljubice...

Tako se začenja ena od priljubljenih narodnih pesmi. To pa ne velja za Slivnico, kjer imajo več ljubic, na trici pa se je ustavilo le število njihovih oštirk po otvoritvi Hrastnikove gostilne na Slivnici. Če bo šlo tako naprej, pa bodo kmalu imeli tudi tri župnišča: tisto uradno na Slivnici, nesojeno pri Urbanu in neuradno pribežališče občinskega odlikovanca Markota v bloku na Glinici. Kar je seveda veliko boljše kot pri kulturni dvorani, za katero so se množično cufali, zdaj pa bo revica za novo leto zapuščena samevala v temi. Kaj podobnega se pač nikoli ne dogaja priljubljeni rožici s Planine, zlasti še ne sedaj, ko ima socialne zobe, pa čeprav zapade cela ped frišnega snega. Kar pa bi bil nepremagljiv gromozanski problem za šolarje in šomaštre, če je res, kar so mi povedali na KS, da se šentjurski občinarji, odkar se Montparisovci osamosvajajo, ne bodo več dotaknili njihovih zasneženih cest. To seveda ne more biti res, ker moj Jurij, ki v občinsko proračunsko malho ne seže, ne da bi dvakrat pogledal, kaj drži, pa res ni takšen, da bi škodil nedolžnim otročkom. Če pa bi se kaj takega res zgodilo, kajpada le po pomoti, bi Rikotovi fajerverkerji zgrabili za lopate in skidali ceste in vse živo zvozili skupaj s svojim novim merdžotom. Le ta naj bi bil tako lep, da odkar ga imajo, nobenega od dobjanskih občinskih Francijev ni več na spregled na Planino. Kar je spet golo natolcevanje. Dobjani imajo namreč svoj ful fini fajerverkerski avto, Francija pa se ne moreta kazati vsaki radovedni babi, ker se intenzivno ukvarjata z bratenjem z Belgijci ali pa v večerni šoli trudita za diplomi, ki naj bi strmo dvignili izobrazbeno strukturo dobjanske občinske uprave.

Na Pakovem Prevorju ni nič novega. Strašno pazijo na svojo telovadnico, ki jo načrtno ne obremenjujejo v večernih urah, še vedno je le vsako tretje njihovo gospodinjstvo tako nemarno, da morajo njihove odpadke voziti v Celje. Domima pa se je že vrnila z gostovanja v daljnega Kozjega.

Vaša Lucija in v.d. Pepce

Mali oglasi

Zaposlimo honorarnega raznašalca časopisov, v jutranjih urah, za območje Šentjur, Nova vas, Hruševac. Informacije na tel. 5740 974; 041 708 960, ali na naslovu Raznos časopisov, Na Lipico 5c.

Zaposlim simpatično dekle za delo v bistroju, nudim ji brezplačno bivanje. Melanšek Andreja s.p., Lokovica 145, Šoštanj. Informacije na telefon 8911 090.

Prodamo:

Trosobno stanovanje v ŠENTJURJU velikosti 70,67 m² v 3. nadstropju.

Štirisobno stanovanje v ŠENTJURJU velikosti 104,31 m² v 4. nadstropju s CK, SAT, CATV in balkonom.

Staro obnovljeno hišo v SLIVNICI, cca. 92 m² stanovanjske površine in površino parcele 1597 m². Električna je v hiši, voda je na parceli.

Hišo dvojček, desno polovico, v ŠENTJURJU. CK na olje.

Bivalni vikend v DRAMLJAH, velikosti bivalne površine cca. 75 m² in velikosti parcele 2777 m².

INFORMACIJE NA TEL: 03 / 42-63-120 ALI GSM: 031-211-074

Oddamo:

§ Prostor velikosti cca. 100 m², primeren za posel tihe obrti ali za preureditev v stanovanje, v ŠENTJURJU - stari trg.

Za naše stranke iščemo več enosobnih stanovanj in manjših hiš zato vas vabimo k sodelovanju! Hvala!
INFORMACIJE NA TEL: 03 / 42-63-120
ALI GSM: 031-211-074

(Mali oglasi so brezplačni)

Potopis Matije Jazbeca

Kosovo - potovanje v preteklost (3. del)

Razlike med ljudmi so v tej deželi ogromne. Tako velike, da so že zaradi samega videza nezdrave. Tuji zaposleni v OVSE, UNMIK ali v kakšni od množice nevladnih organizacij, vojaki KFOR-ja so sloj zase - življenje, ki so ga živi doma, prinesejo s seboj; kupujejo v najdražji in največji trgovini založeni z zahodnim blagom, pijejo Heineken ali Amstel ter jedo v hotelu ali restavraciji. Domačini s službami, ki jih plačuje zahod, si prav tako lahko privoščijo

marsikaj, saj so njihove plače razmeroma visoke, včasih celo vrtoglave za tamkajšnje razmere. No, ti ljudje imajo najmanj dve težavi: navadno so zelo mladi z velikimi finančnimi potrebami, z njihovo plačo pa morajo poleg brezposelnih staršev preživeti še vse brate in sestre, stare mame, nečake in bratrance v petem kolenu. Ostali živijo, tako pač, od nečesa že, ne vem natanko, kako.

Ker me je na Kosovo zaneslo z izobraževalnimi nameni, sem imel možnost vpogleda v njihove hrame učenosti ter nastanitvene zmogljivosti za študente. Med študijem v Ljubljani sem živel v razsuti sobi in študiral na, takrat še, razbitem in premajhnem faksu. Moja priškinska soba je imela nova okna in vrata, stene in strop pa so že kar stežka čakali na šibkejši potresni sunek. V njej mi nikoli ni bilo dolgčas; ko ni bilo cimra, sem opazoval žužke, ponoči sva skupaj ubijala komarje. Mrgolazni je bilo res toliko kot psov po mestu; več kot preveč. Psi so bili prav značilni; vsi po vrsti pasemski prišinski smetikopi - rjavi, strahopetni, ob peti jutranji bevsjajoči, z izrednim čutom za življenje v krdelu. V ograjeni in zastraženi kompleks študentskih domov niso imeli vstopa, a jih to ni kaj prida motilo ali oviralo. Mačk je bilo začuda malo, a vse so očitno bile na hrani v študentski menzi. V tisti znameniti in precej znani menzi, kjer se je že marca 81-tega začel upor kosovskih Albancev proti Srbom z metanjem pladnjev ob tla. Zaradi slabe hrane bojda. Ta "prekršek" je takrat mnoge stal ječe in nekatere verjetno tudi življenja. Ker sem imel čast hrano pripravljeno v tej menzi okusiti tudi sam, bi si skoraj upal trditi, da so bila poročila medijev zavajajoča. S hrano ni namreč prav nič narobe, celo okusna je, priznati pa moram, da se jedilnik silno redko spremeni in še takrat v bistvu ne gre za spremembo, temveč zgolj za predrugačenje oblike, v kateri je ta ista hrana ponujena. Več pripomb bi lahko imel na postrežbo, saj so delilke, očitno žene zidarjev, z velikim veseljem pljusknile zajemalko tega in onega na krožnik. Vse, na čemer si hrano dobil, je sicer šlo skozi stroj, bojda visoko kakovosten in uvožen iz Slovenije, kot so mi zagotavljali, ki je z vrelo vodo in paro odstranil ostanke hrane. Rahlo sumim, da je bil ta stroj pokvarjen.

Ostanju na fakultetnih zgradbah se kar malo bojim pisati. Malo zato, da bi kdo ne mislil, kako je pri nas vse super in malo zato, ker je stanje notranjosti in zunanosti teh stavb res katastrofalno. Mnoge tuje vlade in organizacije se trudijo s finančno in drugačno pomočjo obnoviti večino fakultet, raziskovalnih in izobraževalnih ustanov in institutov, vendar se bojim, da je njihov trud zaman. Za večino vsega, kar je bilo zgrajenega, nihče nikoli ni skrbel - stvari so enostavno propadle do stopnje, ko bi bilo smiselno rušiti kot obnavljati. Potem so tu še muhe darovalcev denarja za obnovo; nekateri dajo denar le za nova okna, drugi želijo, da se prvenstveno uredijo sanitarije, tretji postavijo novogradnjo pod pogojem, da so varovanci ustanove deležni tudi verske vzgoje.

Študentje in profesorji na teh fakultetah so, nasprotno od pričakovanega, in kar bi bilo v opisanih razmerah pravzaprav smiselno predvidevati, zelo odprti in precej razgledani. Moje bivanje med njimi je bilo sicer res prekratko, da bi bil vtis manj subjektiven, tudi stik sem imel le s tistimi malo boljimi, a vendarle. Muči jih predvsem aplikacija znanja, ki ga imajo; vsi so namreč strokovnjaki za stvari, ki se jih neposredno dotikajo; vsak ve vse o Miloševićevem odhodu v Haag in o okoliščinah in razlogih intervencije zveze NATO pred dvema letoma, če pa pogovor zadene kakšen širši, ne zgolj njih zadevajoč problem, potem interesa za razpravo hitro zmanjka. In še nekaj me je hudo začudilo: v deželi in mestu globalne kulture internet caffèjev, vseh vrst angleško govorečih tujcev in ameriških zastav, velik del študentarje sploh ne zna angleško. Enostavno zato, ker so se v osnovni in srednji šoli učili samo srbsko. Nekateri znajo vsaj nemško, če so imeli srečo delati v Nemčiji ali Švici, in teh ni tako malo. Ekstremni primerki govorijo izključno albansko in komuniciranje s temi je kljub njihovi veliki želji kaj povedati ali kaj izvedeti blizu nemogočega. Albanščina je, tako so rekli, za nas podobno zapleten jezik kot naš za njih. Jezik enostavno ni podoben ničemer, niti germanskim, niti slovanskim jezikom, pravijo, da je še najbližje romanskim jezikom (sam bi prej rekel, da kitajščini).

Ko sem odhajal, se mi je, kljub temu, da sem imel vsega že preko glave, le nekoliko tožilo. Malo mi je bilo žal za te ljudi s sanjavi pripravi. Tamkajšnje ljudstvo je resnično prijazno; če le znajo, te vsakokrat, ko te srečajo, howdoyoudojajo ali wiegehtsajo, včasih kar tako, namesto pozdrava, drugič z namenom, da bi te ustavili in se s tujcem pogovorijo. Slovence imajo še posebno v čslih, z nami govorijo, če je potrebno, a raje ne v javnosti in preveč glasno, tudi srbsko. Zato, ker je Sloveniji uspelo, kar si želijo tudi sami, dobiti neodvisnost in razviti se čim dlje od Srbije in čim bližje zahodu. Življenje, ki ga po njihovem mnenju živimo pri nas ali v drugih zahodnih deželah, je do pičice enako kot pri njih, le da je pri nas vse mnogo lepše in bolj bogato. Nekako blizu Indije Koromandije, kjer lahko smeti mečeš kjerkoli, kjer voziš kot pač znaš in kjer nihče za nič ne skrbi, pa je tam kljub temu vse lepo in čisto, avtomobili so novi in hitri, zgradbe cele in trdne. Ljudje sedijo v senci, jedo čevapčiče in srkajo hladno pivo. Življenje, kot ga sanjajo angeli?

(konec)

MALTA, ki ni mort

Po deželi malteških viteзов in potlačene spolnosti

(1.nadaljevanje)

Kot zaprisežena nudista sva nad Malto kmalu razočarana, saj izveva, da je to ena izmed najbolj katoliških držav na svetu. Papež je zakon, cerkva pa je na tem majcenem otočku kar 370 - na manj kot 1000 ljudi ena cerkev. Menda vasi med seboj kar tekmujejo, katera bo imela večjo cerkev in vaščani svoj težko prigrani denar vedno takoj zmečejo v gradnje cerkva. Rode bi na Malti verjetno kot prvi moški na svetu doživel večkratni orgazem. Ta besna gradnja cerkva pa je rezultirala v cerkvi s tretjo največjo kupolo nad sveto (prva je seveda v Vatikanu, druga pa v Londonu). Kot rezultat tako močne prisotnosti Cerkve (papež je celo na malteških znamkah) pa seveda velja stroga prepoved nudističnih plaž in celo sončenja zgoraj brez.

Toda denar le naredi svoje - ko so turisti navalili na Malto, je domačinom cekin zadišal bolj kot katerakoli cerkvena doktrina, zato so si ob kakšnih golih ženskih prsih na plažah raje zakrili oči z roko (pri tem pa prste dali karseda narazen). Čeprav je uradno sončenje zgoraj brez še vedno najstrožje prepovedano, je neuradno dovoljeno. In tako je kmalu nastala tudi neuradna nudistična plaža.

Po uri vožnje z avtobusom jo le najdeva in se kmalu instalirava. Ker mi radovednost ne da miru, se malce sprehodim po skalah okoli polotoka, na katerem je ta plaža, in se sprašujem, zakaj so tam tako zelo uhojene poti, saj vendar ne vodijo nikamor, razen med zelo ostre skale, kjer ni mogoče niti sesti, kaj šele sončiti se. Ob tej skrivnosti skomignem z rameni in se vrnem na plažo. Nekaj ur tako mine v občutku krasne prostosti, potem pa so se začele dogajati na moč čudne reči. Prvič, razen mojih boljših treh četrtih ni bilo nobene druge gole ženske. Drugič, ljudje so na to plažo vedno prihajali v parih po dva moška. Hmmm, hmmm, sumljivo, sumljivo. Tretjič, v nekem trenutku opazim tipa, ki stoji za kakšnih 10m oddaljeno skalo in naju opazuje, pri tem pa ima roki v mednožju, kjer se besno premikajo gor in dol. No, če je lulal, potem si je zelo dolgo otresal penis, pomislil in pri tem vem, da hočem preslepiti samega sebe - tip si ga je ob pogledu na naju pač lepo metal na roke. Uf, briga naju in se zopet predava uživanju v soncu in mentalni lenobi. Čez nekaj časa pa zopet vidiva še drugega tipa, ki sedi za drugo skalo, naju opazuje, seveda z eno roko v mednožju, ki se je zopet sumljivo premikala gor in dol, tip pa je, ko sem pogledal stran, začel punci mežikati in namigovati, naj se mu pridruži. Uf, še enkrat, briga naju, čeprav je bil občutek nelagodja že prav alarmantno velik. Še bolj presenetljivo pa je bilo to, da si potem ti tipi upajo priti blizu in naju ogovoriti, kot da smo ne vem kakšni kolegi. Običajni čvek v stilu od kod sva, a prideva tudi jutri na to plažo, in če vem, da sem ful podoben Johnu Lennonu (ne, a res? To si mi povedal samo ti in še dva milijona drugih ljudi pred teboj), itd. Ob tem sem pošiljal tako močne valove negativne energije in si želel, da bi tip čimprej izginil in nama dal mir, da bi lahko z njimi pridelovali elektriko za celotno Slovenijo za naslednjih 1000 let.

(Se nadaljuje)

mf

šentjurska GLASBENA ŠTALA

LOS VENTILOS

Tekst+foto Ludwig

Prav zaprav bi lahko rekli, da se po totalni rasturanciji Siddharte v domu kulture, naslednji mesec uleže na dušo malo manj gužvasti vrtinec muzike. Uvodne načrtovane dejavnosti so bile fokusirane v mladinski klub Celje, kjer naj bi svoja jajca dali na plano člani benda LET-3. Toda še preden smo priplezali do odra, je koncert odpadel. Sledila je pričakovana tišina in nato logični turistični spust v osrčje kozjanskega. LISIČNO, kraj, kjer prejkone rijejo plodno ledino vmeščanja rock predstav v naše provincijalno okolje. Peilnstein Pub nam ponudi predskupini Good Stufe in ljubljansko dete LOS VENTILOS, ki nesramno spominjajo na dve komercialno uspešni stvari: Heroji in Ne gledam nazaj. Fantje z izredno lahkoto cepijo rock akorde na punk način. Temeljno sporočilo glasno, ma tudi plesno.

ZAKLONIŠČE PREPEVA 28. 12. 01. V ŠENTJURJU

Kaj najraje poslušā
POLONCA PODOVAC
ans. VITEZI CELJSKI

1. Avseniki
2. Madona
3. Michael Bolton

3
X

KONCERT

Vitezi Celjski, v petek 30.11.01
v KD Šentjur ob 19:00

ANSAMBEL UNIKAT

PREŠMENTANA
LJUBEZEN

Ansambel UNIKAT je predstavil svojo prvo kaseto in zgoščenko v nabit polni dvorani Kult. doma v Gorici. Enajst skladb so posneli v studiu Zlati zvoki. Avtorji skladb so Franci Lipičnik, Igor Podpečan, Slavko Toplišek, Ivan Sivec, Franc Černelč, Brane Klavžar ter Davor Pušnik.

LOJTRA

1 (0)	ORION LADY	Shiddharta
2 (0)	BEACUSE I'GOT HIGH	Afromen
3 (9)	POREDNI GOSTI	Zmelkoow
4 (0)	TO JE VOODOO	Yogurt
5 (1)	SUPER BOY	Zablujena Generacija
6 (0)	SUNSHINE	Aerosmith
7 (0)	QUEEN OF MY HEART	Westlife
8 (0)	LAHKO SEM SRCE	Tabu
9 (0)	TETOVIRANI 3	Orleki
10 (6)	DOBRI PROFESOR	Pero Lovšin

Lestvica je sestavljena na podlagi vaših predlogov

GLASOVNIK

Glasujem za

Ime: _____ priimek: _____

tel: _____

SODELOVALI BOSTE V 3X3

Glasovnik pošljite na uredništvo NOVIC
Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Knjižne novosti Knjižnice Šentjur

Po mesečnem premoru boste spet z mojo pomočjo malo lažje izbrali, kaj brati. Pa bi ta mesec za spremembo pričela s knjigami za otroke in mladino.

KNJIGE ZA OTROKE IN MLADINO:

Falconer I. : OLIVIJE
Wilson O. : PUNCE V STISKI
Brezina T. : MASKE Z ŽAREČIMI OČMI
Griffin A. : STANKO-NOR NA MORSKE PSE
Bos B. : DRUŽINA KRTOVH. VSE
NAJBOLJŠE!
Weigelt U. : ČASTNA SRAČJA BESEDA
Monnier M. : JAZ SEM JAZ
Novak B. : JAZ SEM BLAZNO VATE
Golob B. : NAPISAL JE KNJIGO
Walpole B. : ZAKAJ NEKI SONCE VZHAJA

Bright M. : MEDVEDI
KNJIGE ZA ODRASLE:
ROMANI:
Ključanin Z. : PRIČEVALEC
Quick A. : SKRIVNOSTNI NAPOJ
Steel D. : SLADKO IN GRENKO
Zorko M. : MEIN KAMPF
Polič V. : LJUDJE V SODNIŠKIH HALJAH
ALI ZVEZDE SIJEJO NAD TAVČARJEVO
Nash S.S. : PORTRET NEMIRNE
AMERIČANKE
Marinina A. : SMRT IN KANČEK LJUBEZNI
Gven D. : MIRANDA
POUČNE:
Maheshvarananda P.S. : SISTEM JOGA V
VSAKDANJEM ŽIVLJENJU

Sicherl-kafol B. : CELOSTNA GLASBENA
VZGOJA
Graham J. : MULTIPLA SKLEROZA
Knusten L. : VZPON IN PROPAD
SVETOVNIH REDOV
Pantzey E. : ABC ODLIČNE VZGOJE
Grabar A. : DUH RESNICE
Gattochanu T. : MITI IN LEGENDE IZ
AMAZONIJE
Kobeja B. : PRIROČNIK ZA PISCE
STROKOVNIH BESEDIL
SREČEVANJE S TIBETOM
Goropevšek B. : STOLETJE V CELJU
To bi bilo za ta mesec vse. Pridno berite in
naslednji mesec se spet srečamo!

t.b.

Šentjurski košarkarji solidni

Doma zmage, na gostovanjih porazi

takorekoč že dobljene tekme. Odlična forma Damjana Novakoviča in velike težave na centrskem položaju. Nedžad Spahić blizu odhodu.

Damjan Novakovič

Tri domače zmage in dva poraza v gosteh so izkupiček košarkarjev Alpos Kemoplasta po petih odigranih tekmah v Hypo ligi. Šentjurčani so na domačem terenu prepričljivi, na obeh gostovanjih pa so izgubili

Šentjurčani so dobro pripravljenost potrdili na premierni domači tekmi s Koprom, o čemer smo že poročali. Sledilo je gostovanje v Škofji Loki, kjer so vodili vse do zadnje četrtine, nato pa popolnoma odpovedali. Nekaj podobnega se je zgodilo tudi na derbiju v Zrečah. Alpos Kemoplast je zanesljivo vodil in nadzoroval potek srečanja do treh minut pred koncem. Potem pa spet črna luknja. Žoge so kot zaklete letele v aut in tako pohorsko košarkarsko središče za Šentjurčane še vedno ostaja neosvojeno.

Na srečo pa je v dvorani Hruševac čisto drugače. Po zmagi nad Zagorjem pred tedni, je v lokalnem derbiju prejšnjo soboto padla Polzela. Moštvo trenerja Miloša Sagadina, okrepljeno z 41-letnim Matjažem Tovornikom, je začelo odločno in sredi

druge četrtine povedlo za 12 točk. Toda domači, ki jih je spremljalo letos največje število gledalcev - zbralo se jih je kakšnih 500 - so se pobrali. Predvsem po zaslugi Ilije Petroviča in Damjana Novakoviča. V drugem polčasu se je z odlično obrambo izkazal Bojan Novak, ki je popolnoma zaustavil Tovornika. Izid je bil nazadnje izenačen na začetku drugega polčasa, nato pa so Šentjurčani dokončno ušli in na koncu zmagali 93:82.

Dvorano je navdušil predvsem Novakovič, ki je dosegel kar 38 točk in to s kar 64% metom. V letošnji sezoni je ta igralec v izjemni formi, kar potrjuje tudi trenutni naslov najboljšega strelca lige. Novakovič v povprečju na tekmo doseže okoli 25 točk.

Na mestu organizatorja igre blesti hitri Ilija Petrovič, ki se mu je na tekmi s Savinjskimi Hopsi pogumno pridružil tudi mladi Andrej Maček. V nekoliko slabši formi sta trenutno Vinko Rovšnik in Boštjan Kočar, najbolj kritična pa je še vedno centrska pozicija. Jadranku Čoviču se pozna, da skoraj leto dni ni igral košarke, njegova alternativa Nedžad Spahić pa je največje razočaranje sezone. Doslej je zbral le 15 minut igre in dosegel vsega 3 točke, na zadnjih dveh tekmah pa sploh ni stopil na parket. "Jasno je, da Spahić ni zadovoljil in verjetno se bomo z njim razšli. Fant na treningih navdušuje, ko pa stopi v igro, se mu zašibijo kolena. Po vsaki napaki popolnoma izgubi samozavest in na žalost si bomo z njim težko pomagali. Novega igralca ne bomo iskali, priložnost bodo dobili mlajši. Drugače je s Čovičem. V času poškodbe je popolnoma izgubil občutek za

košarko, tako da se še lovi in nanj ne moremo popolnoma računati", je po tekmi razpredal trener Igor Pučko.

Kot kaže bo torej Spahić zapustil Šentjur, zamenjave zanj pa naj ne bi iskali. Veliko se je v košarkarskih krogih govorilo, da naj bi bil v igri za okrepitev Alpos Kemoplasta tudi veteran Veljko Petranovič (ogledal si je tudi derbi s Polzelo), kar pa se skoraj zanesljivo ne bo zgodilo. V ekipo se bo tako najverjetneje vrnil mladinski reprezentant Stanko Sebič, katerega pogrešajo tudi košarkarski kibici na hruševskih tribunah. Pučko pojasnjuje:

Razpored domačih tekem v mesecu decembru
sobota, 8.12.

Alpos Kemoplast : Triglav

sobota, 22.12.

Alpos Kemoplast : Kraški zidar

"Sebič je košarkarsko popolnoma okupiran. Igra ŠKL, trenira z reprezentanco, dopoldne je v fitnesu, nastopa za naše mladince. Ne bi bilo smiselno, da bi ga obremenjevali še s članskimi tekmami, kjer bi sedel na klopi. Nedvomno njegov čas še prihaja in zagotovo bo dobil priložnost."

Po prvenstvenem odmoru bodo Šentjurčani gostovali v Šoštanj pri Elektri, ki je še brez zmage in verjetno primerna "stranka" za prvi letošnji gostujoči uspeh. Alpos Kemoplast se trenutno nahaja na tretjem mestu Hypo lige in po sedaj prikazanem se nam obeta zanimivo nadaljevanje košarkarske sezone.

L. H.

Sanje se uresničujejo

V nedeljo 18. novembra smo se košarkarice KK Šentjur-Šmarje odpravile na drug konec Slovenije, v Škofjo Loko, kjer smo se pomerile s KK Odeja Škofja Loka.

Pričele smo s katastrofalno igro v prvi četrtini. V drugi četrtini pa smo se nekako zbudile in pričele igrati dosti bolje. Pravo igro pa smo pokazale šele v tretji četrtini, ko smo povedle za približno osem pik in razliko le še povečevale.

Najbolj razpoložene so bile Katja Strašek, Maša Šket, Lili Leljak in kot vedno Tjaša Vraničar.

Z zmago smo se zagotovo uvrstile v finale, s štirimi ekipami za prva štiri mesta v Sloveniji in tako že na en način uresničile svoje sanje.

t.b.

Končan jesenski del MNZ Celje

Šentjur 2001 v zlati sredini

Konec oktobra je šentjurska članska nogometna ekipa zaključila s tekmovanjem v celjski medobčinski ligi. Mlado domače moštvo je v prvi sezoni po lanskem propadu članske drugoligaške ekipe solidno nastopalo v ne preveč hudi konkurenci celjske podzveze, ki se je še okrnila z izstopom štorskega Kovinarja. Šentjurčani zaostajajo za prvimi Brežicami za 10 točk in bodo verjetno težko konkurirali za naslov prvaka, ki edini vodi v tretjo ligo. Ampak namen te sezone je predvsem oživljanje šentjurskega nogometa in nogometašev.

Najboljši strelec Šentjurčanov je bil Dejan Vukosavljevič, ki je od 13 šentjurskih zadetkov dosegel 3. Ekipa Šentjurja 2001 je tako kot na absolutni lestvici osvojila tretje mesto tudi v točkovanju za fair play. Prvenstvo se nadaljuje marca.

L. H.

Jesenska lestvica MNZ Celje

1.	POSAVJE BREŽICE	10	7	1	2	21	:	12	22	+9
2.	VOJNIK	10	5	2	3	17	:	14	17	+3
3.	ŠENTJUR 2001	10	3	3	4	13	:	12	12	+1
4.	LAŠKO	10	3	2	5	16	:	22	11	-6
5.	OPLOTNICA (-6)	10	5	0	5	23	:	25	9	-2
6.	KOZJE	10	2	2	6	15	:	20	8	-5

Šahovske novice

Prvi novembrski vikend je v Termah Olimia v Podčetrku potekal 3. šahovski turnir Kozjanskega in Obsotelja. Udeležili so se ga tudi šentjurski šahisti, ki so dosegli nekaj vidnih uvrstitev. Šentjurski šahisti igrajo tudi redne turnirje.

V konkurenci 86 šahistov in šahistk je zmagovalac postal hrvaški mednarodni mojster Robert Zelčić, ki sicer brani barve šentjurskega kluba. Ta je na močnem turnirju nastopil s petimi člani, Marjan Drobne pa se je izkazal v vlogi soorganizatorja in sodnika. Preostali Šentjurčani so dosegli naslednje uvrstitve: 13. Franc Pešec, 18. Darko Plahuta, 32. Albin Potočnik, 69. Vera Jazbinšek.

Rezultati rednih turnirjev

Skupni vrstni red hitropoteznih turnirjev 2001: 1. Gazvoda 46,5 točke; 2. Streicher 38,5; 3. Diaci 37; 4. Pišek 32,5; 5. Plahuta 26,5; 6. Djurdjevič 25, 5 ;7. Potočnik 24,8; 8. Toromanovič 24...

Skupni vrstni red po sedmih odigranih turnirjih za Pokal Šentjurja: 1. Ivačić 34; 2. Plahuta in Zorko 32,5; 4. Drobne 30; 5. Krajnc 29,5; 6. Matko 28, 5; 7. Pišek 28; 8. Virant 27,5....

Šahisti vabijo

Šentjurski šahisti bodo v času od 7. do 12. in 14. do 16. decembra izvedli Memorial Jožija Ipavca. Zadnji letošnji turnir v pospešenem šahu bodo izvedli 21. decembra ob 17. uri, zadnji hitropotezni turnir pa bo na sporedu 28. decembra ob 18. uri. Vsa tekmovanja bodo potekala v Gostišču Kajzler.

L. H.

LIGA MALEGA NOGOMETA Šentjur 2001

TA NAJ TABOLJŠI...

By žan ž.

KONČNE UVRSTITVE

1. LIGA

1. MARATONIK Marco Polo
2. FRIZERSTVO Tina
3. ŠENTVID

NAJ STRELEC

1. VOJSK (Loka)	25 golov
2. VREČKO (Friz. Tina)	22 golov
3. BREŽAN (Jakob)	19 golov
4-5. JAZBEC (Šentvid)	18 golov
4-5. PAHOLE (KMN Ponikva)	18 golov

NAJ GOLMAN

1. JEREB (Dramlje)
2. GOLEŽ (Friz. Tina)
3. OGRAJENŠEK (Maratonik)

FAIR PLAY

1. JAKOB 1rd + 6ru kartonov
2. Friz. TINA 1rd + 7ru kartonov
3. GREMLINI 2rd + 7ru kartonov

POKAL ŠENTJURJA

1. ŠENTVID
2. FRIZ. TINA
3. STOPČE

2. LIGA

- Vrstni red:
1. SOKOLI-ŠKMŠ
 2. MLADI FORUM ZLSD
 3. SIMPL ŽEGER

NAJ STRELEC.

1. TOPLAK	Dobrina 53 golov
2. PLAVSTAJNER	Sokoli ŠKMŠ 40 golov
3. ISKRAČ	Elektro Selič 37 golov
4. RECKO	Mladi Forum 31 golov
5. BREČKO	Mladi Forum 30 golov

FAIR PLAY

1. STOPČE 1ru karton
2. TIGRI 1ru karton
3. GAMSJ 5ru kartonov

Na Planini oživela košarka

Po debelem desetletju mrka in nekajletnih sramežljivih željah se košarka na Planini zopet prebujala. Vključili so se v tekmovalno Medobčinska košarkarska liga, ki ga organizira Šmarska športna zveza. Kot pravi predstavnik KK Planina 2001 Janko Narat, ki je v glasbenih vodah drugače znan tudi kot Jenki, bodo uvodno sezono izkoristili za učenje in spoznavanje ekip.

Ekipo bo kot trener vodil Šentjurčan Marjan Drobne, bolj znan kot šahovski zanesenjak in organizator, ki bo med svoje varovance skušal prenesti predvsem disciplino s področja, ki ga najbolj pozna. Njegov pomočnik bo Marjan Kaisersberger, kapetanski trak pa bo nosil Silvester Kozole. Z aktivnim igranjem košarke njihovi igralci nimajo veliko izkušenj. Še največ jih ima Janko Narat, ki je dve sezoni igral v tretji ligi za ekipo iz Lesičnega, sledi Mitja Žibret, ki je treniral v mladinskih selekcijah Kemoplasta, član ekipe pa je tudi Denis Zemljar, ki trenira s starejšimi dečki Alpos Kemoplasta, trenutno pa je poškodovan.

Po kolebanju med dobijansko in planinsko dvorano za igranje domačih tekem so se odločili za svojo. Da je zanimanje za igranje v ekipi veliko, priča dejstvo, da so evidentirali in prijavi za igranje kar 24 domačih fantov. K igranju in spodbujanju pa skupaj vabijo mladino iz Planine in okolice, tako da se za ponovitev zgodbe iz leta 1990, ko je bila takratna košarkarska ekipa bolj podobna kakšnemu ekskluzivnemu klubu, ni več bati. Vse in še več o planinski košarki lahko izveste na 031/835-611 in 031/350-161.

br

Znova divji ples rekreativcev

V začetku tekočega meseca se je spet (bolj pozno kot ne) začelo tekmovalno Medobčinska košarkarska liga. Zaradi povečanja števila prijavljenih ekip (16; tekme jih le 13) je tekmovalno razdeljeno v dve ligi, ki so dobile mesto glede na lansko uvrstitev.

Po lanskim priključitvi ekip Šentjurja 2000 in Gorice sta se Ponikvi in šentjurskim študentom priključili še dve novi ekipi in sicer Planina 2001 ter Dramlje.

Šentjurski ekipi bosta edini zastopali naše območje v prvi ligi, medtem, ko se je Ponikva po odpovedi ekipe Kozje mladi temu odpovedala. Moštvo Danila Razborška, Šentjur 2000, se je na to sezono pripravljalo daleč najbolj sistematično, tako da so tudi prvi favoriti lige. V svoje vrste so pritegnili Stanislava Grajžla, ki ima izkušnje iz 1.B lige pri Kemoplastu in nekaj let tretjeligaškega staža v Podčetrtru, svoje ude pri njih razgibava Gorazd Bokšan, bolj znan iz trenerskih voda, sicer solidno višinsko povprečje pa zvišuje še mladi Dani Polenek, mladinec Alpos Kemoplasta.

V ekipi študentov, lanskim prvakom, ni večjih sprememb. Kot ponavadi se s treningi ne obremenjujejo preveč, v ospredju njihovih letošnjih ciljev pa je predvsem druženje in zabava s košarkarsko žogo. Ekipo bo še vedno vodil Dejan Mihevc, ki mu bo ob strani stal Miha Bračun. Zgodil se je tudi prvi prestop med mestnima rivaloma, Sebastjan Košak je novi igralec Šentjurja 2000.

Šentjurska liga

Drugi ligi bi lahko rekli tudi šentjurska, saj so kar štiri od šestih ekip iz našega območja. Po imenih

sodeč najkvalitetnejša je še vedno Ponikva. V postavi ni več Andrineka, tako da bo odslej večina bremena na mladih. Svoj nepristanek na igranje v prvi ligi (lani jim je to preprečila koš razlika) komentirajo, da si morajo to tudi v resnici zaslužiti. Njihov cilj je torej prvo mesto.

Košarkarji Gorice so v drugem letu igranja slavili šele prvo zmago in to po razburljivem razpletu ter z najtesnejšo možno razliko. Levji delež zaslug za zmago nad ekip Dren mladi, to pa gre mlademu Gregorju Iskraču.

Novinci v ligi, Planinčani in Drameljčani, so se

Rezultati tekem, sobota, 24.11.:

ŠKK Šentjur : Rogaška 106:84, Pivovarna Lipnik ml : Šentjur 2000 (zmaga gostov), Ponikva : Pristava preloženo, Dren mladi : Dramlje 61:64, Gorica in Planina prosti

Lestvici:

I. liga

Šentjur 2000 2 zmagi:0 porazov (koš razlika +74), ŠKK Šentjur 2:0 (+39)

II. liga

Ponikva 2:0 (+79), Planina 2001 1:1 (+13), Gorica 1:1 (-39), Dramlje 1:2 (-66).

pomerili že v prvem krogu, vendar se bo prava vrednost obeh ekip pokazala šele čez čas. Drameljčani so mladi tako po igalskem stažu kot po letih. Njihova igalska zasedba se še popolnjuje, zato tudi sami napovedujejo boljše predstave.

br

NAGRADNA KRIŽANKA

				Šentjurske NOVICE	PRELETENJE	VELIKA RIBA	Šentjurske NOVICE	OTOŽEN TONOVSKI NAČIN	OVČJI SAMEC	ŠENTJURSKÉ NOVICE	1000 VOLTOV	PRISTANIŠČE V JORDANIJI	NASPR. OD VIKANJE
				POST SCRIPTUM			NAŠE VINO IME SINA B. DVORNIKA						
				PODATKI O PREDNIKH (MNOŽINA)									
				IME PISAT. ZOLAJA						LOŠČILO ENAKA SAMOGLAS- NIKA			
				RIMSKA 50		DUŠIK BREZ PLAČILA		TANTALOVA HČI MESTO V MAKEDONIJI					
SESTAVIL: FRANC PESEC	OBDAN S TEMO	MESTO V FRANCIJI	TROPSKI VIHAR	DUNAJ ORIGINALNO	FRANC KOVAČ	4. SAMO- GLASNIK	OTILJA LICE	GRŠKA ČRKA PLOŠČATA MOR. RIBA	CANKAR BIN LADEN	KISIK JEZERO NA FINSKEM	JOD	ŠPANJA IT. POROČEV. AGENCIJA	DRUGI SAMOGLA- SNIK
GESLO								SMISelnOST RIM. BOG LJUBEZNI					
PESNIK ČUSTEV						BOR PRAŠEK ZA BARVANJE LAS	TEKAČICA V GR. MITOLOG BABICA						
IME IGRALKE SOMMER					NIT KROMO- SOMA VEZNIK					NIKALNICA PREDLOG			
ZAKLJUČEK GESLA													PREDLOG
Šentjurske NOVICE	GLAVNI ŠTEVNIK			KRAJ BLIZU MOZIRJA					SIN IZAKA IN REBEKE				

SLOVARČEK: MORSKA RIBA - MANTE; FINSKO JEZERO - ENARE

Šentjurske
NOVICE
Nagrada križanka
NOVEMBER 2001

Izžrebani reševalci oktobrske križanke, katere rešitev se je glasila »Vulkanizacija OMV Istrabenz Šentjur«, so: **Karmen Drobne** iz Podvin, **Metod Gradič** iz Gorice in **Sandi Žvegler** z Jezerc.

Geslo nove, novembrske križanke prepisite na dopisnico, dodajte kuponček in pošljite na naš naslov do 20. decembra.

S turnirja v šnopsu pri Kajzlerju Lov na svinjsko polovico

Leta nazaj se je na veliko kartalo za denar, nekateri so zaigrali kar cele domačije in nato uteho iskali v alkoholu. No, slednje na žalost tudi dandanes ni nič nenavadnega, igranje kart za denar pa je bolj kot ne redkost. Dandanašnji imamo pač drugačne igre na srečo. Včasih se je tako menda na veliko kartalo tudi v gostilnah, ponekod, predvsem na Pohorju in po primorskih betulah, pa to tradicijo še držijo. Na Šentjurskem nekaj podobnega velja za gostilno Kajzler, kjer so po dvoletnem premoru ponovno izvedli turnir v šnopsu. Plakati so v notranjost te ene starejših šentjurskih gostiln zvabili tudi ŠN.

Začetek je bil napovedan za šesto uro zvečer, ko je bilo pri Kajzlerju že živahno. Potencialni nastopajoči so se prijavljali in se ogrevali za šankom. Prijavnina je znašala 2000 tolarjev, v kar je bila všteta tudi večerja. In seveda nagrade za najboljše v obliki dveh svinjskih polovic in vrečke z dvema kračama, ki so se »razkazovale« pri vhodu. Torej, mamljivo.

Zbrana konkurenca dvajsetih možakarjev srednjih let, po večini s šentjurskega rajona, se je posedla za mize in pljunila v roke. Medtem smo malce podebatirali z gospo Košak, katere gostilna je organizirala turnir: »Z mozem sva že pred leti organizirala turnirje v šnopsu, ki so bili odlično obiskani. Tekmovale so celo ženske. Imeli smo dve leti premora, zdaj pa bomo spet poskušali. Udeležba je dobra, čeprav smo malce zamudili z reklamo, pa še včeraj je bil turnir na Ljubečni, danes pa menda igrajo tudi v Štorah, je

povedala gostilničarka. Idejo in namen organiziranja tovrstnega dogodka je obrazložila takole: »Pri nas imamo dokaj stalno publiko. Redno se zbirajo literati in šahisti, gostom pa želimo ponuditi še kakšno animacijo. Ob igranju kart poteka tudi prijetno druženje, z vidika zaslužka pa nimamo nikakršne koristi. Celotna prijavnina gre v nagradni sklad. Želeli bi si, da bi šentjurske gostilne zaživele tudi na drugačen način. Pogrešamo kakšno turistično društvo, ki bi znalo izkoristi na primer naše Ipavce. Šentjur tudi nima praktično nikakršnih spominkov, ki bi jih lahko ponudili tujim gostom...«

Turnir je potekal mirno, tekmovalci so si nakravžljane živce mirili s cigareti in kupicami rujnega. Dvoboje so spremljali tudi nekateri gostje, ki so se vsake toliko sprehodili od šanka, kjer je za eno od miz neka skupinica igrala šah. Torej, dogajanje, da se reče...

Seveda se je vse skupaj krepko zavleklo. Vmes so igralci tudi povečerjali; krvavice z zeljem so bile nedvomno tisto pravo. Sledili so še finalni obračuni, tako da smo zmagovalca dobili šele ob pol enih zjutraj. To je postal g. Gorenjak iz Cerovca, po poklicu mesar. Torej bo nedvomno znal strokovno »popedenati« glavno nagrado, svinjsko polovico. Imena drugega in tretjega so se nam izmuznila, oba pa sta iz istih koncev kot šampion, tretji je celo njegov zlahtnik in tudi mesar. »Pravim« Šentjurčanom (Ivan Bakija, Ičo Zupanc, Žvegler...) se uvrstitev v finale tokrat ni posrečila.

Po nepisanem pravilu so zadovoljni zmagovalci vsem nastopajočim dali za pijačo in tako se je prijeten večer pri Kajzlerju veselo zaključil.

L. H.

• NAJVEČJA PONUDBA JAPONSKIH VOZIL TOYOTA, SUZUKI IN SUBARU •

Izjemna priložnost za UGODNO nabavo gum po POSEBNIH CENAH:

- **DEBICA**..... že od **6.747 SIT** naprej
- **BARUM**..... že od **7.723 SIT** naprej
- **SAVA ESKIMO S2**... že od **8.360 SIT** naprej
- **SAVA ESKIMO S3**... že od **10.314 SIT** naprej

SAVA ESKIMO S3
Vrhunski avtoplošč
za dinamično in udobno
vožnjo v najtežjih
zimskih razmerah!

AKCIJA

**PREVENTIVNI
ZIMSKI PREGLEDI
VSEH VRST
AVTOMOBILOV!**

**Tudi letos vam nudimo gume
priznanih proizvajalcev
po izredno ugodnih cenah:**
**BRIDGESTONE, GOODYEAR,
HANKOOK, DEBICA, SAVA,
SEMPERIT, MARANGONI, MABOR**

**10% POPUSTA
PRI GOTOVINSKEM PLAČILU!**

PRODAJNO SERVISNI CENTER
ANDI AVTO
Salon Celje
Miklošičeva 5
tel.: 5483 473
d.o.o.
Salon Sentjur, 747 17 70, 747 17 72, servis in rezervni deli

PONUDBA RABLJENIH VOZIL

Delovni čas:

ŠENTJUR - pon-pet: 8.00-17.00, sob: 8.00-12.00,
PE Celje - pon-čet: 8.00-18.00, pet: 8.00-15.00, sob: 8.00-12.00

**Sprejemamo tudi PREDNAROČILA
za vse vrste gum!**

OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščič

tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 ŠENTJUR

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev

z eno do deset letno GARANCIJO

**GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE**

**VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE**

LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

Jocchiali

Ray-Ban

NOVO V ŠENTJURJU

Cesta
Kozjanskega
odreda 13,
3230
Šentjur

tel.: 03 749 27 60

*Petek
Aleš*

DELČAS

PON-PET
8 - 12
14 - 20
SOB
8 - 13

Zlatarstvo - galerija

v prodajnem centru AKVONIJ

Življenje je polno presenečenj!

Peter Žmaher s.p.

**FOTO
5-er**

C. Kozjanskega odreda 16,
3230 Šentjur
Telefon: 03/ 749 26 00,
Gsm: 041 596 790

**VELIKA IZBIRA
FOTOGRAFSKEGA
MATERIALA
IN STORITEV**

NOVO

Del. čas
delavnik
od 8 - 12 in
od 13 - 18
sobota
od 8 - 12

**RAZVIJANJE FOTOGRAFIJ
TUDI IZ DIGITALNIH MEDIJEV!**

FOTOGRAFIJE

9 x 13 **50 SIT**
10 x 15 **60 SIT**

**Express
fotografije
za osebne
dokumente**

1.300 SIT/4 kos

**Pri nas kupljen film vam
razvijemo BREZPLAČNO!**

Celje - skladišče

D-Per
18/2001

5000009459,11

COBISS 0

OSREDNJA KNJ. CELJE

TRGOVINA pri Winaarju SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p.,
Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

**V sredo, 5.12. 2001, popoldan bo
v naši trgovini MIKLAVŽ OBDARIL
VSE MALE IN VELIKE OTROKE!**

*Naj dober glas
seže v Novo vas!*